ΚΥΚΛΟΣ ΑΤΟΜΙΚΙΣΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Γκρεμίζοντας τα τείχη που μας χωρίζουν

Συλλογή απομαγνητοφωνημένων τοποθετήσεων
των φυλακισμένων μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς,
του Ανδρέα Τσαβδαρίδη και του Σπύρου Μάνδυλα

Σχέδιο Φοίνικας

Η μπροσούρα αυτή αφιερώνεται σε όλους τους αμετανόητους αναρχικούς αντάρτες, που παραμένουν ελεύθεροι και συνεχίζουν τον αγώνα...

«Η αλληλεγγύη ας γίνει η λίμα απόδρασης
και απ΄τις δύο πλευρές των τειχών»...
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Περιεχόμενα

Κείμενο ομάδας.....Σελ.9
Κείμενο ΣΠΦ για την έκδοση.....Σελ.11
Εισαγωγή-Χρονικό.....Σελ.13

Εκδήλωση 1η
Ανδρέας Τσαβδαρίδης.....Σελ.22
Σπύρος Μάνδυλας.....Σελ.29

Εκδήλωση 2η
Εισήγηση ΣΑΣΠΦ.....Σελ.40
Εισήγηση Νέα Αναρχία.....Σελ.42
Χρήστος Τσάκαλος.....Σελ.45
Ανδρέας Τσαβδαρίδης.....Σελ.63
Σπύρος Μάνδυλας.....Σελ.69

Εκδήλωση 3η
Όλγα Οικονομίδου.....Σελ.80

Εκδήλωση 4η
Εισήγηση ΧΟΚ.....Σελ.91
Χρήστος Τσάκαλος.....Σελ.103
Σπύρος Μάνδυλας.....Σελ.140

Παράρτημα.....Σελ.149

*

Στα πλαίσια της σύμπραξης με άτομα και ομάδες/συλλογικότητες συγγενείς πολιτικά, ενημερώνουμε πως το συγκεκριμένο υλικό είναι διαθέσιμο σε όλους για μετάφραση, σε όποια γλώσσα γνωρίζει ο καθένας, διαδικασία στην οποία θα συνεισφέρουμε κι εμείς οι ίδιοι, σε συνεργασία με όποιο σύντροφο το επιθυμεί.

Για συνεννόηση, επικοινωνήστε μαζί μας στο mail
entropy_ch@riseup.net

Κείμενο Ομάδας

Η συγκεκριμένη σειρά μπροσουρών αποτελεί την προσπάθεια μιας ομάδας συντρόφων, να αποτυπώσουμε γραπτά το λόγο των ανταρτών πόλης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, του μέλους της FAI – IRF Ανδρέα Τσαβδαρίδη (Κομάντο Mauricio Morales), και του αναρχομηδενιστή Σπύρου Μάνδυλα, λόγο που εκφράστηκε σε δημόσιες παρεμβάσεις, εκδηλώσεις και ραδιοφωνικές συνεντεύξεις, από την πρώτη στιγμή της σύλληψης των συντρόφων, μέχρι και σήμερα, στα πλαίσια της μεταξύ μας συγγένειας. Βασικός μας στόχος, μέσα από αυτή την προσπάθεια, ήταν να συγκεντρώσουμε και να καταγράψουμε τις αντιλήψεις τους, τις θέσεις και τις εκτιμήσεις τους πάνω σε θέματα της επικαιρότητας της κάθε χρονικής περιόδου (2010-2014), τις εμπειρίες αγώνα και τα βιώματα που περιγράφουν, μέσα και έξω από τις φυλακές, με την προοπτική το υλικό αυτό να αποτελέσει ένα ακόμα όπλο, στα χέρια εκείνων των αναρχικών που τοποθετούν εαυτούς στο ευρύτερο ριζοσπαστικό κομμάτι της αναρχίας, στο οποίο ξεκάθαρα τοποθετούμαστε και εμείς.

Επιλέξαμε το συγκεκριμένο μέσο για τη διάχυση του λόγου των συντρόφων μας, γιατί ως αναρχικοί, προτάσσουμε, σαφώς, την πολυμορφία του αναρχικού πολέμου. Όταν λέμε ότι δεν υποβαθμίζουμε καμία μορφή και κανένα μέσο που στοχεύει στη διάχυση της αναρχικής θεωρίας και πράξης, το εννοούμε, σπάζοντας έμπρακτα κάθε φετιχισμό. Για'μάς, η εξάπλωση του μικροβίου της αναρχίας συνιστά προυπόθεση για την όξυνση και τη συνέχιση ενός αγώνα που δεν τελειώνει ποτέ. Και έχουμε σκοπό να μολύνουμε κάθε σπιθαμή αυτής της σαπισμένης, σε βάθος, κοινωνικής πραγματικότητας, εκμεταλλευόμενοι κάθε διαθέσιμο μέσο, και αξιοποιώντας κάθε μορφή διάχυσης, είτε λέγεται ενημέρωση και αντιπληροφόρηση, είτε λέγεται σαμποτάζ και άμεση δράση. Το εν λόγω υλικό αποτελεί ένα ακόμα όπλο, λοιπόν, που αποπειράται να προστεθεί στο υπάρχον θεωρητικό οπλοστάσιο ενός αναρχικού συντρόφου. Είναι μια ακόμα συνεισφορά, σε επίπεδο ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης.

Μέσα από την προσπάθεια μας αυτή θέλουμε, επίσης, να στείλουμε δύναμη στους φυλακισμένους συντρόφους μας σε κάθε γωνιά του πλανήτη, υπενθυμίζοντας τους οτι δεν πρόκειται να τους αφήσουμε μόνους ούτε λεπτό. Τα δικά τους λόγια και οι δικές τους πράξεις, δίνουν δύναμη και σ'εμάς, γιατί νιώθουμε να μας πλημμυρίζει η ίδια αχαλίνωτη λύσσα για άνευ ορίων και περιορισμών Αναρχία, βιωμένη στο τώρα, επιβεβαιώνοντας, έτσι, το γεγονός ότι, η αλληλεγγύη, για κάποιους απο'μάς, δεν είναι μία ακόμα λέξη κενή σημασίας, αλλά μία δυνατή σχέση αλληλεπίδρασης, λόγω και πράξη, με τα φυλακισμένα αδέρφια μας.

Επιλέγουμε την ατομική συνείδηση!

Επιλέγουμε τη διαρκή αναρχική εξέγερση!

Επιλέγουμε τις άτυπες ομαδοποιήσεις ατομικιστών αναρχικών, σε κάθε επίπεδο της πολύμορφης αναρχικής επίθεσης!

Για τη διάχυση της Μαύρης Διεθνούς των αναρχικών της πράξης!

Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

Εκτός μικροφώνου...

«Scripta manent» – «τα γραπτά μένουν»... Κι όμως, πόσες φορές δε βρέθηκε ο καθένας μας στη μέση θυελλωδών συζητήσεων ή ακόμα και απίθανων και μοναδικών εσωτερικών μονολόγων που, δυστυχώς, χάνονται στην άυλη ιστορία της προφορικής μνήμης.

Στα χρόνια της αιχμαλωσίας μας, κάποιοι – όχι πολλοί – αναρχικοί μας ζήτησαν να μιλήσουμε σε κάποια εκδήλωση ή ραδιοφωνική εκπομπή. Αυτή η δυνατότητα να εκφραστούμε δημόσια μέσα απ'τη φυλακή, σε μία παρατεταμένη περίοδο σύγχισης και συκοφαντίας εναντίον της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς (ακόμα κι από ένα μέρος του «επίσημου» αναρχικού κινήματος), ήταν και είναι μια μοναδική εμπειρία για εμάς. Είναι ένας τρόπος να δραπετεύσουμε για λίγο – έστω και νοητά – απ'τη φυλακή.

Δεν είναι λίγες οι φορές που αυτές οι δημόσιες παρεμβάσεις μας προκάλεσαν τρομοφοβική φρενίτιδα στους δημοσιογραφικούς και αστυνομικούς κύκλους (εκπομπή στον 105FM, εκδήλωση για το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης κ.ά.).

Η μόνιμη επωδός των δημοσιογράφων ήταν «οι Πυρήνες της Φωτιάς, μέσα από τη φυλακή, εκπαιδεύουν νέους τρομοκράτες» ή «οδηγίες χρήσης για τρομοκράτες μέσα από το βιβλίο "Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης" των Πυρήνων της Φωτιάς».

Ως γνωστόν, το θέαμα πλαστογραφεί το περιεχόμενο και αυτό που μένει είναι ένας παραμορφωμένος αντίλαλος του τί είχε ειπωθεί κάπου, κάποτε από κάποιους...

Εκεί, λοιπόν, που ήταν προκαθορισμένο ότι θα χαθούν στο χωνευτήρι του χρόνου τα ίχνη αυτών των προφορικών εμπειριών και συζητήσεων, ξαφνικά πέφτει η ιδέα...Η ιδέα μιας συντρόφισσας, η οποία μαζί με άλλους συντρόφους, με υπομονή κι επιμονή συνέλεξαν όλα τα ηχητικά αρχεία που υπήρχαν από ραδιοφωνικές εμπομπές και αναρχικές εκδηλώσεις και μας πρότεινε να απομαγνητοφωνηθούν και να κυκλοφορήσουν ως μπροσούρες, σε γραπτή μορφή.

Αυτή η ιδέα μας κατενθουσίασε...Η αλήθεια είναι πως έχουν εκδοθεί

και κυκλοφορήσει αρκετά κείμενα μας, είτε ως μπροσούρες, είτε ως βιβλία. Το καθένα απ'αυτά, πραγματικά αποτελεί ένα ζωντανό δικό μας αποτύπωμα. Είναι κείμενα, κυρίως συλλογικά, που γράφτηκαν και διαβάστηκαν ξανά και ξανά απ'την ομάδα μας, πρίν εκδοθούν στην τελική τους μορφή.

Όμως, η συγκεκριμένη έκδοση των απομαγνητοφωνημένων αρχείων από εκπομπές και εκδηλώσεις έχει μια μεγάλη διαφορά. Δεν έχουν τη «φόρμα» και τη δομή του γραπτού λόγου, που είναι προορισμένος για να γεμίσει τις σελίδες ενός βιβλίου. Ούτε είναι ολοκληρωμένα κείμενα με αρχή, μέση, τέλος με κεντρικό θέμα και συντακτική διατύπωση. Είναι προφορικός λόγος ατίθασος, ζωντανός, με ατέλειες και ελλείψεις. Όμως, αυτό είναι που έχει αξία στη συγκεκριμένη έκδοση. Ότι αυτή η μπροσούρα που διαβάζετε είναι στην πλειοψηφία της η μεταφορά ενός ανόθευτου προφορικού λόγου, έτσι όπως εκφράστηκε ακριβώς εκείνη τη στιγμή που ειπώθηκε. Η επιμέλεια που έγινε, δε μετασχημάτισε πουθενά το νόημα, παρα μόνο συμμάζεψε λίγο ό,τι δε μπορούσε να χωρέσει στο γραπτό λόγο.

Διαβάζοντας κάποιος αυτές τις μπροσούρες, δε θα ανακαλύψει κάποια αντικειμενική αλήθεια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, αλλά, ουσιαστικά, θα γνωρίσει, εκτός από τη συλλογική εμπειρία των Πυρήνων που βρίσκεται ήδη στα βιβλία και στα κείμενα που κυκλοφορούν, την υποκειμενική οπτική του καθενός μας...

Έτσι χτίζεται η συλλογική ιστορία των Πυρήνων της Φωτιάς...και το ταξίδι συνεχίζεται...

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF
Πυρήνας Φυλακής

Εισαγωγή – Χρονικό Σχεδίου «Φοίνικας»

Στα πλαίσια της δημιουργίας αυτής της μπροσούρας, συλλέξαμε το ηχητικό υλικό που αφορούσε τους συντρόφους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, και τους Ανδρέα Τσαβδαρίδη και Σπύρο Μάνδυλα, οι οποίοι διώκονται για το Σχέδιο «Φοίνικας». Μετά την απομαγνητοφώνηση των ηχητικών αρχείων, έγινε επιμέλεια των κειμένων από τους ίδιους τους συντρόφους, με σκοπό την, όσο το δυνατό καλύτερη, γραπτή αποτύπωση των τοποθετήσεων τους. Σε περιπτώσεις που υπήρχαν παρόμοιες ή και ίδιες απαντήσεις στις εκδηλώσεις, επιλέχθηκαν οι πιο πλήρεις και αναλυτικές εξ'αυτών, ή συμπτύχθηκαν μεταξύ τους.

Η παρούσα μπροσούρα, λοιπόν, περιέχει τις τοποθετήσεις των Ανδρέα Τσαβδαρίδη, Σπύρου Μάνδυλα, Όλγας Οικονομίδου και Χρήστου Τσάκαλου, καθώς και τις εισηγήσεις των διοργανωτών, όπου αυτές υπάρχουν, από τις εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε ένδειξη αλληλεγγύης με όσους διώκονται για το Σχέδιο «Φοίνικας». Να σημειωθεί εδώ πως από τις εισηγήσεις των εκδηλώσεων, έχουν αφαιρεθεί τα χρονικά του Σχεδίου.

Το Σχέδιο «Φοίνικας» είναι ένα διεθνές σχέδιο αντάρτικων επιθέσεων και ενεργειών άμεσης δράσης, η υλοποίηση του οποίου είχε ως στόχο, εξαρχής, την αναγέννηση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, και την προώθηση της επιθετικής επαναστατικής αλληλεγγύης. Το Σχέδιο «Φοίνικας» μετράει, μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, 14 πράξεις, σε Ελλάδα, Ινδονησία, Χιλή, Ρωσία, Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Μεξικό.

Συγκεκριμένα, στα πλαίσια του Σχεδίου «Φοίνικας» έχουν πραγματοποιηθεί οι εξής επιθέσεις:

Πράξη 1η: Ανατίναξη του αυτοκινήτου της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, Μαρίας Στέφη, από τη σύμπραξη των ομάδων «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF», «Συμμορίες Συνείδησης – FAI/IRF», και «Πυρήνας Sole – Baleno». Ελλάδα

(Αθήνα, 07/06/2013).

Πράξη 2η: Ανατίναξη του αυτοκινήτου του ανθρωποφύλακα στις φυλακές Ναυπλίου, Αργύρη Γκέλμπουρα, από τον πυρήνα «Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) – Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης». Ελλάδα (Άργος, 12/06/2013).

Πράξη 3η: Εμπρησμός του 3ου ορόφου του ξενοδοχείου Sheraton από τον πυρήνα «Μονάδα Θυμού – Διενθής Συνωμοσία Εκδίκησης, FAI/IRF». Ινδονησία (Τζακάρτα, 26/06/2013).

Πράξη 4η: Αποστολή εκρηκτικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής, Δημήτρη Χωριανόπουλο, από το «Κομάντο Mauricio Morales, FAI/IRF». Ελλάδα (Αθήνα, Ιούλιος 2013).

Πράξη 5η: Εμπρησμός σχολής μπάτσων από τη Διεθνή Συνωμοσία Εκδίκησης - FAI/IRF - Πυρήνας «Λευτεριά στο Μάνδυλα και τον Τσαβδαρίδη». Ινδονησία (Balikpapan, 24/08/2013).

Πράξη 6η: Αποστολή εκρηκτικού δέματος στον ειδικό εφέτη ανακριτή Δημήτρη Μόκκα, από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF -Πυρήνας "Ryo". Ελλάδα (Αθήνα, Σεπτέμβριος 2013).

Πράξη 7η: Εμπρησμός πριονιστηρίου ξυλείας που βρίσκεται σε κυνηγετικό θέρετρο, από το ELF/FAI, Κομμάντο Νέστωρ Μάχνο. Ρωσία (Bryansk, 02/10/2013).

Πράξη 8η: Αντιεκλογική δράση με εμπρηστικό/εκρηκτικό μηχανισμό σε αλληλεγγύη με τη Μόνικα Καμπαγέρο και τον Φρανσίσκο Σολάρ, από τον Πυρήνα «Ζήτω ο Ίλια Ρομανόφ», προσκείμενοι/-ες στη Μαύρη Διεθνή. Χιλή (Σαντιάγο, 16/11/2013).

Πράξη 9η: Επιθέσεις με εκρηκτικούς μηχανισμούς σε μια εκκλησία

και μια τράπεζα στη συνοικία Σαν Σεμπαστιάν της Τολούκα, στο Μεξικό (18/92013), και τοποθέτηση εμπρηστικού/εκρηκτικού μηχανισμού σε τράπεζα κοντά στο αεροδρόμιο της Τολούκα (21/12/2013), από την Αντιπολιτισμική Φράξια του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης, προσκείμενη στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FA/FLT/FAI).

Πράξη 10η: Ανατίναξη ΑΤΜ από τον Πυρήνα Σεμπαστιάν Ο. Σεγκέλ – Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης – Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Ινδονησία (Malang, Ανατολική Τζάβα, 09/01/2014).

Πράξη 11η: Εμπρησμός οχήματος της δημοτικής ρυθμιστικής αρχής και του αυτοκινήτου εταιρείας security, κοντά στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό, στο Βερολίνο (8/4/2014), εμπρησμός ενός οχήματος πρεσβείας, που ανήκει σε ελληνίδα διπλωμάτη, στην περιοχή του Βερολίνου Dahlem (24/4/2014), από τον Αυτόνομο Πυρήνα «Χρήστος Κασίμης», στη Γερμανία.

Πράξη 12η: Πυρπόληση 2 γραφείων της επιτροπής των γενικών εκλογών, που βρίσκεται στο Donggala, στο κεντρικό Sulawesi (16/4/2014), πυρπόληση του υποκαταστήματος της εθνικής εταιρείας ηλεκτρισμού στο Madiun, στην ανατολική Java (23/4/2014), τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού στην εθνική εταιρεία ηλεκτρισμού στο Semarang, στην κεντρική Java (23/4/2014), σαμποτάζ 2 αυτοκινήτων τα οποία ήταν προγραμματισμένα να μεταφέρουν τα ψηφοδέλτια από την περιοχή της νοτιοανατολικής Minahasa, στο Manado (28/4/2014), επίθεση σε 3 μονάδες ηλεκτροπαραγωγής, στο Ternate στο βόρειο Maluku (5/5/2014) και άλλες δυο επιθέσεις στο Ambon στο Maluku (8/5/2014), από τη Διεθνή Συνωμοσία για την Εκδίκηση (ICR) – Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (IRF). Ινδονησία, Απρίλιος – Μάιος 2014.

Πράξη 13η: Τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού σε μια αντλία

βενζίνης, ο οποίος απέτυχε να εκραγεί, οπότε καταστράφηκαν με κόφτες οι σωλήνες διανομής της βενζίνης και επιθέσεις σε ATM, από τη Συνωμοσία της Μαύρης Φωτιάς – FAI/IRF. Ιταλία (7/5/2014).

Πράξη 14η: Πυρπόληση 7 κεραιών κινητής τηλεφωνίας από τον πυρήνα «Ζωντανά Σύρματα FAI/ELF». Αγγλία (Μπρίστολ, 10/06/2014).

Στις 11/7/2013 συλλαμβάνονται στη Θεσσαλονίκη οι Ανδρέας Τσαβδαρίδης και Σπύρος Μάνδυλας. Ο Ανδρέας Τσαβδαρίδης, ο οποίος έχει αναλάβει την ευθύνη για την 4η πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας», αντιμετωπίζει τις εξής κατηγορίες:

• Συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς,
• Απόπειρα ανθρωποκτονίας εναντίον του πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής, Δημήτρη Χωριανόπουλου,
• Απόπειρα έκρηξης,
• Κατοχή εκρηκτικών.

Ο Σπύρος Μάνδυλας αντιμετωπίζει τις ίδιες ακριβώς κατηγορίες, τις οποίες αρνείται από την αρχή.

Για τις επιθέσεις του Σχεδίου «Φοίνικας» διώκονται, επίσης, και τα 10 φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, αντιμετωπίζοντας τις εξής κατηγορίες:

• Ηθική αυτουργία στην απόπειρα ανθρωποκτονίας στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο
• Ηθική αυτουργία σε απόπειρα έκρηξης (δέμα βόμβα στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο)
• Ηθική αυτουργία σε κατοχή εκρηκτικών (δέμα βόμβα στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο)
• Ηθική αυτουργία σε έκρηξη (έκρηξη στο αμάξι της διευθύντριας

των φυλακών Κορυδαλλού, Μαρίας Στέφη)
• Ηθική αυτουργία σε κατοχή εκρηκτικών (έκρηξη στο αμάξι της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, Μαρίας Στέφη)
• Ηθική αυτουργία σε έκρηξη (έκρηξη στο αμάξι του δεσμοφύλακα των φυλακών Ναυπλίου, Αργύρη Γκέλμπουρα, στο Άργος)
• Ηθική αυτουργία σε κατοχή εκρηκτικών (έκρηξη στο αμάξι του δεσμοφύλακα των φυλακών Ναυπλίου, Αργύρη Γκέλμπουρα, στο Άργος)
• Ηθική αυτουργία για διακεκριμένες φθορές (βόμβα στο αμάξι της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, Μαρίας Στέφη και βόμβα στο αμάξι του δεσμοφύλακα των φυλακών Ναυπλίου, Αργύρη Γκέλμπουρα).

Το δικαστήριο για την υπόθεση ξεκίνησε στις 4/6/2014 και βρίσκεται σε εξέλιξη.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

"ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

7/12/2013

7:00 μ.μ

ΜΙΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ **FAI–IRF** "

- Εισήγηση από το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ:

Χρονικό Εισβολής στο
Αναρχικό Στέκι Ναδίρ,
Σύλληψη Συντρόφων
Χρονικό Σχεδίου Φοίνικα

- Πρώτη Προβολή του Βίντεο
‹‹Σχέδιο Φοίνικας››(διάρκειας 35')

Τηλεφωνική Παρέμβαση-Συζήτηση
Με τους Προφυλακισμένους
Αντρέα Τσαβδαρίδη(μέλος της FAI-IRF)
και Σπύρο Μάνδυλα
(μέλος του Αναρχικού Στεκιού Ναδίρ)
που Κατηγορούνται για
Συμμετοχή στο Σχέδιο Φοίνικας και
ως Μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς

Αναρχομηδενισμός
Εδώ Και Τώρα
Συνωμοτικοί Κανόνες
Αντικοινωνισμός
Αναρχοατομικισμός
Πρωτοπορία
Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης
Πρακτική θεωρία
Αντικειμενικές Συνθήκες
Επαναστατικό Υποκείμενο
Ενδιάμεσοι Κοινωνικοί Αγώνες
Εξεγερσιακή Αναρχία
Αναρχικοί της Πράξης
Μαύρη Διεθνής
Άτυπη Οργάνωση
Νησίδες Ελευθερίας - Νησίδες Απελευθέρωσης

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΝΑΔΙΡ (β' φοιτητικές εστίες ευθεία πάνω από το Αχέπα)

Α

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 1η

Αναρχικό Στέκι Ναδίρ Θεσσαλονίκη, 7/12/2013

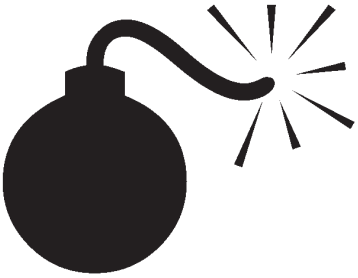

Ανδρέας Τσαβδαρίδης, Κομάντο Mauricio Morales – FAI/IRF

Α.Τ.: Πρίν ξεκινήσουμε, θέλω να καλησπερίσω όσους βρίσκονται στην εκδήλωση, όσους έτρεξαν για την εκδήλωση και θέλω να πώ πως δε θεωρώ τον εαυτό μου ειδικό για κάποια θέματα, μόνο μέσω της διαλεκτικής γινόμαστε καλύτεροι και αποκτούμε καλύτερη αντίληψη για κάποια πράγματα.

ΕΡ: Η FAI, όπως ξέρουμε, αποτελείται από διαφορετικές ομάδες ανά τον κόσμο και χτυπήματά της έχουν λάβει χώρα σε όλα τα μέρη του πλανήτη. Τί είναι αυτό που την κάνει διαφορετική και ποιά πιστεύεις πως θα είναι η εξέλιξή της, γνωρίζοντας πως μέλη της FAI απ'όλο τον κόσμο, αντιμετωπίζουν την άγρια καταστολή, αλλά και τις μεθοδευμένες συλλήψεις συντρόφων, χωρίς στοιχεία;

Α.Τ.: Σωστά αναφέρεις πως η δράση της FAI έχει εξαπλωθεί σε διάφορες χώρες της γης. Δεν πιστεύω πως αυτή η διαφορετικότητα της FAI τη φέρνει σε αντίθεση με άλλες αναρχικές οργανώσεις. Στο νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, τουλάχιστον, γέννημα του οποίου είναι και η FAI, είναι μια πρωτοβουλία που θα έλεγα πως προήλθε από τις ομάδες της μαχητικής αναρχίας. Νομίζω πως χαρακτηριστικό των πυρήνων της FAI είναι και η σκληρή κριτική που ασκεί απέναντι στον πολιτισμό, οι πυρήνες της δεν αγωνίζονται για δικαιώματα και δε διαπραγματεύονται με την εξουσία, ούτε ζητιανεύουν μια «καλύτερη ζωή». Νομίζω πως ο λαός δεν είναι θύμα και οι πυρήνες της FAI αντιλαμβάνονται την κοινωνία σαν αυτό που πραγματικά είναι, ένα σύμπλεγμα δηλαδή, εξουσιαστικών σχέσεων. Το νέο αντάρτικο πόλης μιλάει τη γλώσσα της επίθεσης, χωρίς προφάσεις και χωρίς αφορμές, μιλάει για τις επιθυμίες μας και τα συναισθήματά μας και μέσα απ'αυτή τη διαδικασία, νομίζω πως εξελισσόμαστε σαν άτομα. Επίσης, ένα πολύ σημαντικό χαρακτηριστικό της FAI είναι ότι

μιλάει ενάντια στην πολιτική ανωνυμία και νομίζω πως αυτός είναι και ένας απαραίτητος όρος για τη διάχυση του λόγου και της δράσης που τον πλαισιώνει. Όμως, όσο πιο ενοχλητικοί γινόμαστε, τόσο εντονότερη θα είναι, νομίζω, η καταστολή, οπότε, αυτό σημαίνει πως η φυλάκιση είναι ένας πιθανός προορισμός για κάθε άνθρωπο που αποφασίζει να τιμήσει την αξιοπρέπειά του. Τωρα, για την εξέλιξη που ρώτησες, νομίζω πως η διάχυση της FAI είναι ένα μισό στοίχημα, το οποίο εξαρτάται από εμάς. Αυτή είναι η πραγματικότητα, οπότε στην ερώτηση για την εξέλιξη της FAI νομίζω πως ο καθένας θα πρέπει να ρωτήσει τον εαυτό του.

ΕΡ: Η καταστολή του συστήματος και του κράτους εναντίον των συντρόφων που επέλεξαν τη μάχη εναντίον τους συνεχίζεται. Πώς σου φαίνεται, όμως, η λεγόμενη «επιλεκτική αλληλεγγύη» του χώρου, που δε σας βλέπει σαν αγωνιστές και συντρόφους; Πιστεύετε πως τους τρομάζει το κάτι διαφορετικό ή απλά δεν αγγίζουν κάτι που ξέρουν πως καίει και ειδικά όσον αφορά το αντάρτικο πόλης;

Α.Τ.: Να ξεκαθαρίσω πως δε θεωρώ τον εαυτό μου κομμάτι του «χώρου». Δε με ορίζει καμία συνέλευση και δε θεωρώ πως κάποιος ο οποίος ανήκει σε μια κατάληψη ή κάποιος που δηλώνει αναρχικός και κρατάει μια μαύρη σημαία είναι σύντροφος μου. Για'μένα, η λέξη «σύντροφος» είναι βαρυσήμαντη έννοια και δεν τη χρησιμοποιώ αβίαστα. Για την «επιλεκτική αλληλεγγύη» τώρα, νομίζω πως ο καθένας έχει την αλληλεγγύη σε κάποιον αιχμάλωτο, σύμφωνα με τον τρόπο δράσης που έχει επιλέξει και είναι λογικό ο επίσημος χώρος να μη με θεωρεί σύντροφο του γιατί, πολύ απλά, δεν είμαστε σύντροφοι. Δε μοιράζομαι κάτι κοινό μαζί τους, ούτε πιστεύω πως ο «αναρχικός χώρος» πολεμά το σύστημα. Πιστεύω πως είναι, απλώς, μια υποκουλτούρα που εξυπηρετεί την εξουσία και την κοινωνία της. Η αλληλεγγύη, για'μένα, είναι ο ένοπλος αγώνας, έτσι πιστεύω και αυτό θα πρέπει να έχει κι ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο. Νομίζω

πως το περιεχόμενο του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης έρχεται σε πλήρη σύγκρουση με τις δομές του επίσημου χώρου. Νομίζω πως είναι αντιφατικό να αναπτυχθεί μια αμφίδρομη σχέση σαν την αλληλεγγύη, μεταξύ δύο κόσμων που, ουσιαστικά, τους χωρίζει μια άβυσσος αξιών, οπότε τώρα αυτό που λές πως κάποιοι φοβούνται να ασχοληθούν, αυτό δεν το γνωρίζω. Το γεγονός, όμως, είναι ότι υπάρχει μια τελείως διαφορετική αντίληψη, έτσι πιστεύω.

ΕΡ: Το να είσαι αναρχικός της πράξης στη σημερινή εποχή θεωρείται κάπως σα φόβητρο από τις σάπιες δομές που μαστίζουν το «χώρο», ο οποίος πιστεύει πως μόνο νόμιμες ή νομικά ανώδυνες πράξεις θα συμβάλλουν στην υποτιθέμενη αλλαγή. Πιστεύεις πως το μέλλον θα δείξει πως μόνο ο αγώνας ενάντια στο σύστημα, χωρίς όρους ή προυποθέσεις, θα επιφέρει τη γενική πτώση του παγκοσμίως ή και οι πράξεις της FAI και των ανταρτών πόλης δε θα έχουν τη δυναμική για την αλλαγή ενός συστήματος που παγκοσμίως βλέπουμε πως ισχυροποιείται;

Α.Τ.: Νομίζω πως, γενικά, ο ανταρτοπόλεμος ήταν μια επέκταση της πολιτικής, μέσω της ένοπλης σύρραξης. Είναι μια απελευθερωτική διαδικασία, η οποία έχει χρησιμοποιηθεί από εκατομμύρια ανθρώπους εδώ και χιλιάδες χρόνια. Νομίζω πως η ιστορία μας έχει διδάξει πως το αντάρτικο είναι ο μοναδικός τρόπος να ανατραπεί μια πανίσχυρη εξουσία από μια αντικειμενικά υποδεέστερη στρατιωτική δύναμη. Θέλω να πώ πως, ο αντάρτης δεν πιστεύω πως είναι στρατιώτης, πιστεύω πως ο αντάρτης είναι ένας ένοπλος πολιτικός αγωνιστής. Και αυτό σημαίνει πως ο αντάρτης προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τις αντιφάσεις του συστήματος. Στο αντάρτικο πόλης νομίζω πως η σύγχρονη μορφή του δεν προσδοκεί σε μια στρατιωτική νίκη, αλλά σε πολιτική νίκη. Το θέμα μας, τώρα, είναι ποιό είναι το αναρχικό αντάρτικο. Μια μεγάλη αλήθεια είναι πως, κι αυτό αφορά νομίζω τους κατοίκους του δυτικού κόσμου και όχι μόνο, καμία εξουσία δε μπορεί να αντέξει χωρίς τη δική τους συγκατάθεση. Αυτή είναι

μια μεγάλη αλήθεια. Κι αν πάρουμε τα προαναφερθέντα δεδομένα, τότε, για τη γενική πτώση για την οποία ρωτάς, νομίζω πως θα πραγματοποιηθεί μόνο αν το θελήσουν οι κάτοικοι των καπιταλιστικών κοινωνιών. Πιστεύω πως μέσα από το αντάρτικο, αυτό που μπορεί να κάνει κάποιος είναι να τιμήσει την αξιοπρέπειά του, να νιώσει τα συναισθήματα που του στερεί η κοινωνία, να πάρει εκδίκηση από αυτούς που εξουσιάζουν τη ζωή του, όπως πιστεύω πως, με βάση τις τωρινές συνθήκες, είναι δύσκολο να θεωρήσεις πως η δράση της FAI έχει τη δυνατότητα να ανατρέψει το σύγχρονο πολιτικό σύστημα, το πολιτισμικό οικοδόμημα. Νομίζω πως είναι αδύνατο. Έτσι πιστεύω εγώ.

ΕΡ: Ποιά πιστεύεις ότι είναι η σκοπιμότητα των διωκτικών αρχών, σχετικά με τις κατηγορίες των δέκα μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς για ηθική αυτουργία στο Σχέδιο «Φοίνικας»;

Α.Τ.: Το ζήτημα της ηθικής αυτουργίας νομίζω πως έχει και πολιτικές και ποινικές προεκτάσεις. Από την ποινική σκοπιά, η εφεύρεση της ηθικής αυτουργίας επιτρέπει στους ανακριτές, στους εισαγγελείς να ορίζουν νέες δίκες και να διατάζουν νέες προφυλακίσεις. Ουσιαστικά, πρόκειται για την κατάργηση του 18μήνου , γιατί μέσω των νέων κλήσεων που έρχονται, παρατείνεται ο χρόνος προφυλάκισης. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι κάποια μέλη της Σ.Π.Φ. όπως ο Γεράσιμος Τσάκαλος, ο οποίος πέρασε τρία χρόνια και ένα μήνα προφυλακισμένος, ο Γιώργος Πολύδωρος, η Όλγα Οικονομίδου και ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος, οι οποίοι βρίσκονται δυόμισι χρόνια προφυλακισμένοι, βρίσκονται, δηλαδή, 30 μήνες στη φυλακή, χωρίς δίκη. Φυσικά, αυτό δεν το καταγγέλω, ούτε το αναφέρω ως παράνομο κλπ, απλά προσπαθώ να ερμηνεύσω αυτή τη νέα προσθήκη στο νομικό οπλοστάσιο του εχθρού. Τώρα, όσον αφορά στο πολιτικό σκέλος, νομίζω πως μέσω της ηθικής αυτουργίας, οι υποδομές της εξουσίας προσπαθούν να πλήξουν τις αναρχικές ομάδες άμεσης

δράσης, μεταφέροντας ουσιαστικά τις εξουσιαστικές δομές στο εσωτερικό τους. Με τον τρόπο αυτό, προσπαθούν να δυσφημίσουν κάθε άνθρωπο που αποφασίζει να πολεμήσει το σάπιο σύστημα τους και τον παρουσιάζουν σαν έναν εντολοδόχο κάποιου κομματικού κέντρου, αποστερώντας του τα βιώματα και τα συναισθήματα που τον οδήγησαν στο αντάρτικο πόλης. Με τη θεωρία ύπαρξης ενός κέντρου αποφάσεων, νομίζω πως ισοπεδώνονται και τα διαφορετικά χαρακτηριστικά μεταξύ των διάφορων αναρχικών οργανώσεων και με τον τρόπο αυτό νομίζω πως προσπαθούν να δημιουργήσουν μια «κεντρο-οργάνωση», απ'όπου εκπορεύονται τα πάντα και όποιος δεν έχει επαφές μ'αυτή την υπεροργάνωση-κέντρο δε μπορεί να δράσει. Είναι ξεκάθαρο, νομίζω, πως αυτή η θεωρία στοχοποιεί τη διάχυση του νέου αντάρτικου πόλης. Νομίζω πως οι εξουσιαστικές δομές στοχεύουν στους εν δυνάμει αντάρτες, χτίζοντας διάφορους μύθους περί ηθικών της βίας, όπου οι μίμοι δε μπορούν να δράσουν, κι όλες αυτές τις αθλιότητες τις οποίες αναπαράγουν και πολλοί «αναρχικοί».

ΕΡ: Ποιά η σημασία και η αξία της ατομικής ανάληψης ευθύνης και τί γνώμη έχεις για τη στρατηγική της αποποίησης των ευθυνών, προκειμένου να συνεχίσει κανείς τον αγώνα;

Α.Τ.: Νομίζω πως κάθε άνθρωπος, κάθε αναρχικός που παίρνει μέρος στο νέο αντάρτικο πόλης, θα πρέπει να τιμά τις επιλογές του, να είναι περήφανος γι'αυτές και να τιμά την αξιοπρέπειά του και τους συντρόφους του. Νομίζω ότι με βάση αυτά, δεν είμαστε οσιομάρτυρες. Για παράδειγμα, αν δεν υπάρχουν στοιχεία για κάποιο χτύπημα, νομίζω πως είναι λάθος κάποιος να το αναλάβει, ωστόσο, απ'τη στιγμή που που υπάρχουν στοιχεία, νομίζω πως τιμά την αξιοπρέπεια του και δίνει, ουσιαστικά, μια απάντηση στο καθεστώς ότι δε φοβάται κανέναν και ότι έχει επιλέξει ένα δρόμο ο οποίος οδηγεί στην πλήρη ρήξη μεταξύ δύο κόσμων – του κόσμου της μαχόμενης αναρχίας και του κόσμου της εξουσίας. Κάθε φυλακισμένος

αναρχικός νομίζω πως έχει υποστεί μια στρατιωτική ήττα, ωστόσο, με την ανάληψη ευθύνης μετατρέπει την ήττα σε συνέχιση του αγώνα. Αυτό που ρωτάς για τη λογική του να μην αναλάβει κάποιος την ευθύνη ώστε να έχει μικρότερη ποινή, για να συνεχίσει τη δράση του, είναι μια λογική ξένη προς εμένα, γιατί πολύ απλά αν κάποιος δεν αναλάβει τις ευθύνες του, δίνει πάτημα στην εξουσία και στον κάθε κακεντρεχή να προπαγανδίσει και να προσβάλλεις τις επιλογές του συγκεκριμένου αναρχικού. Νομίζω πως δε βοηθάει ούτε στη διάχυση του λόγου, ούτε της δράσης του.

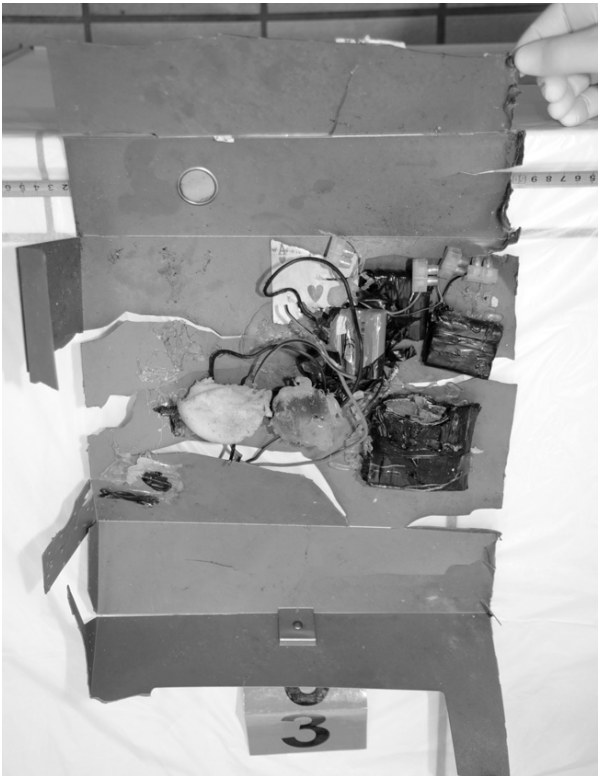

Σχέδιο «Φοίνικας» – Πράξη 4η

Σπύρος Μάνδυλας,
Μέλος της συνέλευσης του Αναρχικού Στεκιού ΝΑΔΙΡ

Σ.Μ.: Να πώ κι εγώ μια καλησπέρα! Να ευχαριστήσω τόσο τους συντρόφους μου από το Ναδίρ που ετοίμασαν αυτή την εκδήλωση και επίσης να ευχαριστήσω τους συντρόφους που ήρθαν εδώ στο Ναδίρ σήμερα. Τέτοιες εκδηλώσεις πιστεύω πως είναι πολύ σημαντικό να γίνονται και ειδικά όταν η πλειοψηφία του χώρου φοβάται να ασχοληθεί και να στηρίξει άτομα που κατηγορούνται για αντάρτικο πόλης. Το έχουμε δεί, όλοι αυτό. Μέχρι πρίν κάποιους μήνες, ήμουν κι εγώ στη θέση που βρίσκεστε εσείς τώρα, αφού είχα συμμετάσχει σε εκδηλώσεις, παρουσιάσεις, συζητήσεις που έκανε το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ. Βέβαια, η σύλληψη μου, που έγινε μέσα στο στέκι, δε μου επιτρέπει να βρίσκομαι εκεί σήμερα. Όπως και νά'χει όμως, ελπίζω σε λίγο καιρό να τα πούμε κι από κοντά. Ελπίζω να μη γίνω κουραστικός και να βγεί κάτι εποικοδομητικό από αυτή τη συζήτηση σήμερα. Όσον αφορά εμάς, αυτή η γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ των φυλακισμένων και των συντρόφων έξω, θεωρώ πως είναι πολύ σημαντική αφού, ανάμεσα στα άλλα, σπάει και την απομόνωση που θέλει να μας επιβάλλει το κράτος.

ΕΡ: Θα ήθελες, ξεκινώντας, να μας πείς ποιά πολιτικά χαρακτηριστικά δομούν τη Νέα Αναρχία και ποιά η διαφορά τους με την παραδοσιακή; Επίσης, ποιές προβληματικές εντοπίζεις στη λεγόμενη «επίσημη» αναρχία;

Σ.Μ.: Τα τελευταία χρόνια έχουμε αρχίσει να μιλάμε για τη Νέα Αναρχία, αυτό το νέο ρεύμα, οπότε καλά θα ήταν να το ορίσουμε κιόλας. Τί εννοούμε μ'αυτό το χαρακτηρισμό και ποιά η διαφορά του με την παραδοσιακή αναρχία και αυτό που λέγεται «επίσημος χώρος». Η τάση της Νέας Αναρχίας είναι αυτό που λέγαμε πρίν κάποιο καιρό, μια νέα αναρχία μέσα στην Αναρχία. Κάπως έτσι πιστεύω ξεκίνησε όλο αυτό. Βασικά χαρακτηριστικά της είναι ο αντικοινωνισμός, η

αναρχοατομικιστική αντίληψη, η υπαρξιακή ανάλυση, η άτυπη οργάνωση, η άμεση δράση –που είναι πολύ βασικό χαρακτηριστικό, η μηδενιστική αντίληψη και πολλά άλλα. Θα δούμε τώρα κάποια επιμέρους σημεία, ώστε να αποσαφηνιστεί καλύτερα το τί είναι αυτή η φάση, τί είναι αυτό το ρεύμα. Με τον όρο «αντικοινωνισμός» δεν εννοούμε, προφανώς, κάποιο πογκρόμ που θα γίνει ενάντια στους πληθυσμούς και σε αθώους πολίτες. Ο αντικοινωνισμός μιλάει για έναν πόλεμο, ο οποίος είναι ενάντια στο κράτος και, ταυτόχρονα, ασκεί σκληρή κριτική στην κοινωνία. Αυτό που λέμε, λοιπόν, είναι το εξής: τους εξουσιαστές και τους διαχειριστές της εξουσίας, κάποιος τους δίνει αυτή τη θέση, κάποιος τους εκλέγει και κάποιος τους ανέχεται. Για το λόγο αυτό, ο «καταπιεσμένος» πολίτης, δεν είναι άμοιρος ευθυνών. Αυτή η παθητικότητα και η εθελοδουλεία είναι μια προβληματική κατάσταση, που δεν πρέπει να μείνει στο απυρόβλητο και μακριά από την κριτική μας. Τώρα, μια άλλη σημαντική δομική διαφορά, σε σχέση με την παραδοσιακή αναρχία είναι ότι, η Νέα Αναρχία δε μιλάει για κοινωνική απεύθυνση, μιλάει για την αναρχική διάχυση. Είναι τελείως διαφορετικό. Αυτό το νέο ρεύμα δεν έχει σκοπό να πείσει, αλλά να επικοινωνήσει. Η Νέα Αναρχία δε μιλάει για την επανάσταση, τοποθετώντας τη σε ένα αόριστο μέλλον, αλλά μιλάει για το εδώ και το τώρα. Η Νέα Αναρχία προυποθέτει τη σύζευξη θεωρίας και πράξης και δε θέλει χειροκροτητές, αλλά συνεργούς. Η Νέα Αναρχία, έτσι όπως εγώ την έχω βιώσει, απευθύνεται σε μειοψηφίες. Στη σημερινή εποχή που διάφορα μέσα όπως οι απεργίες, οι πορείες κηδείες, οι συμβολικές καταλήψεις και οι διαμαρτυρίες είναι αναποτελεσματικές και λειτουργούν και ως βαλβίδες αποσυμπίεσης, δε θεωρούμε ότι είναι απλά λάθος στρατηγική, θεωρούμε ότι είναι ηλίθιο να αγωνίζεσαι σαν αναρχικός για καλύτερες συνθήκες. Η αναρχία δε μπορεί να αντικαθιστά το κράτος πρόνοιας, ούτε να αποτελεί κάποιου είδους σωματείο για φοιτητές και εργάτες όπως έχει καταλήξει να είναι τα τελευταία χρόνια.

ΕΡ: Πώς θα σχολίαζες το χαρακτηρισμό «πρωτοπορία» που αποδίδεται στη Νέα Αναρχία;

Σ.Μ.: Έχει, πράγματι, αποδοθεί αυτός ο χαρακτηρισμός στην τάση της Νέας Αναρχίας, όπως και παλιότερα, είχε αποδοθεί σε κάποιους άλλους. Αυτός ο χαρακτηρισμός είναι τελείως λάθος σε σχέση με τα όσα πρεσβεύει αυτό το νέο ρεύμα. Θα ξεκινήσω, λέγοντας αυτό που διάβασα τώρα τελευταία: «όποιος θεωρεί ότι τα ξέρει όλα, είναι καταδικασμένος να μη μάθει τίποτα». Αυτό που ισχύει είναι ότι δεν υπάρχει κάποιος άνθρωπος, κάποιο βιβλίο ή κάποια τάση που λέει το πώς θα γίνει η επανάσταση. Η διαρκής εξέγερση δεν υπακούει σε καμία αλήθεια και δεν έχει καμία συνταγή που να λέει το πώς θα γίνει αυτή η θεωρητική επανάσταση. Το χαρακτηρισμό της πρωτοπορίας, εγώ προσωπικά, τον επιστρέφω στον επίσημο χώρο, που πιστεύει πως οι δράσεις του και οι παρεμβάσεις του σε διάφορους, κινηματικού χαρακτήρα, ενδιάμεσους αγώνες, θα λειτουργήσουν σαν πυροκροτητής στην κοινωνική ή όποια άλλη επανάσταση. Όποιος θεωρεί τον εαυτό του πρωτοπορία, είναι αλαζόνας και, επομένως, είναι καταδικασμένος να μείνει στάσιμος σε μια κατάσταση.

ΕΡ: Πώς ερμηνεύεις την καταστολή που έχει εξαπολύσει το κράτος τα τελευταία χρόνια ενάντια στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ;

Σ.Μ.: Τα τελευταία τρία χρόνια, από τις 4 Δεκέμβρη του 2010, έχουν γίνει τέσσερις κατασταλτικές επιθέσεις σε βάρος του Ναδίρ. Η πρώτη ήταν το Δεκέμβρη του 2010 και είχε γίνει δύο ημέρες πρίν την 6η Δεκέμβρη, τότε που ήταν πολύ νωπά τα σημάδια της μνήμης του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Τότε είχε γίνει μια μεγάλη επιχείρηση στο Ναδίρ, με πάρα πολλούς μπάτσους, ασφαλίτες, ΕΚΑΜ γύρω από το στέκι. Είχαμε τότε έντεκα συλλήψεις, τρία άτομα, μάλιστα, είχαν προφυλακιστεί. Η κατηγορία ήταν εγκληματική οργάνωση και όχι μόνο. Θυμάμαι ότι υπήρχε κατηγορία και για παράνομο ραδιόφωνο. Έξι μήνες μετά, αν δεν κάνω λάθος, είχε γίνει πάλι

εισβολή στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, με αφορμή τον ξυλοδαρμό ενός φασίστα του Στόχου, που είχε γίνει στη Ροτόντα. Τότε έγινε η δική μου προσαγωγή στην περιοχή της Ροτόντας, ακολούθησε η εισβολή στο Ναδίρ που βρισκόταν άλλος ένας σύντροφος, προσαγωγές που δε μετατράπηκαν τελικά σε συλλήψεις. Η τρίτη κατασταλτική επιχείρηση των μπάτσων έγινε πέρυσι το καλοκαίρι. Αφορμή ήταν οι ενδοκινηματικές κόντρες που έλαβαν χώρα στη Θεσσαλονίκη, που πάλι οι κατηγορίες ήταν για εγκληματική οργάνωση. Η τελευταία κατασταλτική επιχείρηση εναντίον του Ναδίρ έγινε στις 11 Ιουλίου του 2013. Η αφορμή ήταν τα τέσσερα, έως τότε, χτυπήματα του Σχεδίου «Φοίνικας». Πρίν την εισβολή, είχε προηγηθεί η σύλληψη του Ανδρέα Τσαβδαρίδη και ακολούθησε η δική μου σύλληψη μέσα στο Ναδίρ. Οι κατηγορίες είναι, όπως ξέρετε, για τρομοκρατική οργάνωση, κι άλλες πολλές. Το ερώτημα, τώρα, είναι το πώς ερμηνεύω εγώ αυτή την κατασταλτική επιχείρηση. Πιστεύω πως η απάντηση είναι πολύ απλή και έχει να κάνει με τα εξεγερσιακά χαρακτηριστικά που έχει το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, και έχει σημασία το γεγονός πως το Ναδίρ διατηρεί αυτά τα χαρακτηριστικά, παρά την καταστολή που δέχεται και παρ'όλο που αντίστοιχες καταλήψεις και χώροι που είχαν τέτοιου είδους προτάγματα, έχουν πλέον σβήσει από το χάρτη. Το κράτος χτυπάει πάντα αυτούς που αναγνωρίζει ως εχθρούς του, οπότε, εγώ θα ανησυχούσα αν δεν υπήρχε καταστολή σε βάρος μας. Αυτό θα σήμαινε πως έχουμε αφομοιωθεί σαν κατάληψη και δεν αποτελούμε, πια, κίνδυνο για την εξουσία. Κάτι που είναι αξιοσημείωτο και που είναι μεγάλο προτέρημα του Ναδίρ, είναι η αλληλεγγύη και οι γέφυρες που έχει χτίσει όλα αυτά τα χρόνια, με τους φυλακισμένους αναρχικούς αιχμαλώτους. Τη στιγμή που πολλοί στο «κίνημα» θεωρούν ριψοκίνδυνη τη στήριξη των μελών του αντάρτικου πόλης, το Ναδίρ συνεχίζει να πράττει το αυτονόητο.

ΕΡ: Σύντροφε, ξέρουμε πως εδώ και τρία χρόνια είσαι ολικός αρνητής στράτευσης και, φυσικά, διώκεσαι γι'αυτό . Τί έχεις να πείς για τη συνεχιζόμενη δίωξη συντρόφων που αρνούνται

να συμμετάσχουν σε αυτή τη μιλιταρτιστική δομή που, σα γνήσιος προστάτης του έθνους και των αφεντικών, επιφέρει συνεχιζόμενους πολέμους και κατασταλτικές επιχειρήσεις σε κάθε γωνιά του πλανήτη; (1)

Σ.Μ.: Πράγματι, εγώ εδώ και τρία χρόνια είναι ολικός αρνητής στράτευσης. Επέλεξα αυτό τον τρόπο και όχι την εναλλακτική θητεία ή το 15 . Το 15, για'μένα, είναι απλά καβάντζωμα. Όποιος το κάνει, καλώς το κάνει, απλά η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική πράξη. Αυτή είναι η διαφορά τους. Αυτή την επιθυμία την είχα πρίν ασχοληθώ ενεργά με τον αναρχικό χώρο. Ήταν μια επιθυμία που την είχα από νεαρή ηλικία, πάντα αποστρεφόμουν όλη αυτή την πειθαρχία και τον καταναγκασμό. Να πούμε ότι, τελευταία, έχει αρχίσει να ενοχλεί πολύ η ολική άρνηση στράτευσης. Έχει βγεί και ένα πρόστιμο των 6.000 ευρώ, που αφορά στους ανυπότακτους. Εγώ ήμουν από τα πρώτα άτομα που χρεώθηκαν αυτό το πρόστιμο στην Ελλάδα. Θυμάμαι, μάλιστα, χαρακτηριστικά, ότι την επόμενη της μέρας που έκανα την άρνηση στράτευσης, είχα και μια προσαγωγή, κατά την οποία οι ασφαλίτες μου μιλούσαν για την άρνηση μου στο στρατό. Ο στρατός ευθύνεται, πέρα από πολέμους, και για την καταστολή σε απεργίες και διαδηλώσεις. Όπου δεν τα καταφέρνει η αστυνομία, το επόμενο βήμα είναι ο στρατός. Εγώ είμαι αναρχικός. Ούτε ψηφίζω, ούτε υπηρέτησα την «πατρίδα». Είμαι ενάντια στους καταπιεστές, ενάντια στα αφεντικά. Τώρα, αν αυτά είναι Τούρκοι ή Έλληνες, αυτό δε με αφορά. Εγώ αυτούς πολεμάω. Δεν πολεμάω κάποιον επειδή είναι Τούρκος ή επειδή είναι Έλληνας. Ό,τι θέλω να πολεμήσω, θα το πολεμήσω με το δικό μου τρόπο, μέσα από την αναρχία. Ένα ερέθισμα για'μένα, ήταν η ολική άρνηση στράτευσης που έκανε ο Νίκος Μαζιώτης. Εγώ, τότε, ήμουν σε νεαρή ηλικία και μου είχε τραβήξει πολύ την προσοχή ο αγώνας που είχε δώσει τότε.

---

(1) Η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει συμπτυχθεί με την αντίστοιχη που έγινε στην εκδήλωση στην Αθήνα: «Το 2011 έκανες δημόσια δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης. Θες να μας πεις λίγα λόγια γι' αυτήν την επιλογή σου; Γιατί επέλεξες αυτή και όχι κάποια άλλη μέθοδο, όπως το 15 ή την εναλλακτική θητεία;».

Τέλος, θα ήθελα να σχολιάσω και μία άποψη που έχω ακούσει αρκετά σε καφενεία κλπ, που λέει ότι, οι αναρχικοί πρέπει να πηγαίνουμε στο στρατό για να μαθαίνουνε τα όπλα. Φράση, δηλαδή, με πολλά υπονοούμενα και πολλές υποσχέσεις. Αυτό που ξέρω είναι ότι αντάρτες πόλης, από τον Κουφοντίνα, μέχρι το Μαζιώτη, ή αν θέλετε και πιο πρόσφατα, μέχρι τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, κανείς δεν έχει πάει στρατό. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, δεν πήγαν στο στρατό, κι όμως, είχαν το σθένος, είχαν και τη γνώση, τη δύναμη και τη θέληση και πήραν τα όπλα .

ΕΡ: Υπάρχει μια ευρέως διαδεδομένη πεποίθηση ότι, μια μεγάλη μερίδα του εξεγερσιακού πληθυσμού μέσα στη φυλακή, αποτελείται από τους παραβατικούς κύκλους των κρατουμένων. Ποιά είναι η άποψη σου πάνω σ'αυτό το ζήτημα;

Σ.Μ.: Παρ'όλο που έχω μια σύντομη εμπειρία, είμαι μόνο 4,5 μήνες στη φυλακή, δε μπορώ να έχω ολοκληρωμένη άποψη επ'αυτού. Αυτό που έχω να πώ για τις φυλακές Κορυδαλλού, οι οποίες, σημειωτέον, είναι δικαστικές φυλακές, δεν έχουν, δηλαδή, μόνιμους κρατούμενους, οι κρατούμενοι έρχονται και φεύγουν, είναι ότι δε θα έλεγα ποτέ πως αναγνωρίζω το επαναστατικό υποκείμενο στο πρόσωπο των κρατουμένων. Είναι ελάχιστα τα άτομα για τα οποία θα μπορούσες να πείς «αυτός ίσως κάποτε θα μπορούσε να είναι σύντροφος μου». Εδώ πρωταγωνιστεί κάθε μέρα η πρέζα, ενώ η ρουφιανιά είναι κάτι πολύ συνηθισμένο. Είναι μια συμπυκνωμένη κοινωνία. Και επειδή είναι μια συμπυκνωμένη κοινωνία, βλέπεις πολύ έντονα τα χαρακτηριστικά της. Πιστεύω πως όλο αυτό είναι ένας μύθος. Είναι μια αυταπάτη που είχε κάποτε ο χώρος και, πιστεύω πως, θα πρέπει να την αποβάλλει. Υπάρχουν, βέβαια, κάποιοι αξιοπρεπείς κρατούμενοι, είναι όμως μετρημένοι στα δάχτυλα.

ΕΡ: Το τελευταίο διάστημα στον ελλαδικό χώρο, υπάρχει μια έξαρση του φαινομένου της αυτοδιαχείρισης. Βλέπουμε

αυτοδιαχειριζόμενα οικολογικά μαγαζιά, αυτοδιαχειριζόμενα μαγαζιά με είδη εστίασης, με αποκορύφωμα αυτοδιαχειριζόμενα εργοστάσια, όπως είναι το παράδειγμα της ΒΙΟ.ΜΕ. Πώς θα σχολίαζες αυτό το γεγονός;

Σ.Μ.: Σαν αναρχικός, αυτό που πιστεύω είναι ότι ένα αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο, το κράτος μπορεί να το αφομοιώσει, μπορεί και να το διαχειριστεί, δεν αποτελεί και μεγάλη απειλή. Έχουμε δεί τέτοια πειράματα. Εγώ προσωπικά δεν είδα κάτι που να με συγκινεί. Αυτό που διάβασα τώρα τελευταία, σε ένα έντυπο της Μηδενιστικής Πορείας, στο 3ο τεύχος, έλεγε πως ένα αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο, το κράτος μπορεί να το αφομοιώσει, ένα καμμένο εργοστάσιο όμως, δε μπορεί. Σαν αναρχικός, πιστεύω ότι αυτά που σκεφτόμαστε, το πώς θα ζούμε και τί θα κάνουμε μετά την επανάσταση, δε θα το κάνουμε τώρα. Τώρα μιλάμε για καταστροφή, μετά θα έρθει η δημιουργία.

ΕΡ: Τα τελευταία χρόνια, όσο περνάει ο καιρός, υπάρχει ένας διαχωρισμός των τάσεων, κυρίως των κοινωνιστών με τους μηδενιστές. Ποιά είναι η γνώμη σου; Πρέπει να γίνουν αυτοί οι διαχωρισμοί των τάσεων ή πρέπει να υπάρχει κάποια ενοποιημένη αναρχία, παρά τις διαφορές τους;

Σ.Μ.: Θα έρθω πάλι στο ζήτημα των κοινωνιστών. Συνοπτικά, εφόσον υπάρχει αυτή η τάση, ο χαρακτηρισμός «κοινωνιστής αναρχικός», δε νομίζω ότι αντιπροσωπεύει τον κόσμο αυτόν που θές να περιγράψεις, δε νομίζω ότι τους χαρακτηρίζει αυτή η λέξη. Είναι κάτι άλλο, δεν ξέρω. Εγώ δεν τους θεωρώ ούτε αγωνιστές, ούτε κάποιους στους οποίους θέλω να δείξω το σεβασμό μου. Για παράδειγμα, το χτύπημα που έγινε πρόσφατα στα γραφεία της Χρυσής Αυγής . Ενώ η ανάληψη, θα μπορούσαμε να πούμε πως σε έναν κοινωνιστή αναρχικό θα ήταν λογικό να αρέσει (δεν είχε μέσα μηδενιστικές αναφορές), ήταν μια ανάληψη ευθύνης που θα έπρεπε να αγγίξει αυτό τον κόσμο, και όμως, βρέθηκαν αρκετοί οι οποίοι είπαν πως αυτό το χτύπημα δεν

έπρεπε να γίνει. Είναι δυνατόν τους προωθημένους μαχητές του να τους κρεμάει έτσι αυτός ο χώρος; Εγώ πιστεύω πως ο «κοινωνισμός» έχει να κάνει με τον αριστερισμό, με κομμουνιστικοποίηση, βλέποντας ότι αυτοί οι τύποι υιοθετούν κάποια άλλα χαρακτηριστικά ενός άλλου χώρου και τα ενσωματώνουν στην αναρχία. Αυτό το πράγμα εγώ δεν το θεωρώ και τόσο υγιές. Μόνο σε κάποιο λάθος μπορεί να οδηγήσει και όχι σε κάτι θετικό. Οπότε ένα πολύμορφο κίνημα που έχει μέσα και αυτή την τάση, εγώ δεν το αποδέχομαι. Τη γνώρισα, την ξέρω αυτή την τάση καλά και απογοητεύτηκα. Δε θα ήθελα κάποιον απ'αυτούς δίπλα μου.

Σχέδιο «Φοίνικας» – Πράξη 2η

Σχέδιο "Φοίνικας". Μια επίθεση σε 8 πράξεις

Εκδήλωση - Παρουσίαση

του σχεδίου Φοίνικας της FAI-IRF και της υπόθεσης των δύο αναρχικών αιχμαλώτων Ανδρέα Τσαβδαρίδη και Σπύρου Μάνδυλα που κατηγορούνται για συμμετοχή στο σχέδιο

Γνωρίζω ανθρώπους, μα λίγοι είναι σύντροφοί μου.
Αργός θάνατος ή Εξέγερση εδώ και Τώρα...
Να οι δύο δρόμοι που ανοίγονται μπροστά μας.
Διαλέγουμε εκεί που τολμούν οι δυνατοί. Έχει πιο καθαρό αέρα
και το πλήθος που υποκλίνεται στα ψεύτικα είδωλά του
δεν ασκημαίνει την αισθητική μας.

Είναι ωραία να κοιτάς απ' τη Βουνοκορφή του Μοναδικού
ακόμα κι αν το πλήθος εύχεται κρυφά να πέσεις στον γκρεμό
για να μη ντρέπεται για το μικρό του ανάστημα.
Τα λόγια μας σαν λεπίδα χαράζουν το σήμερα
και οι πράξεις μας καίνε τις γέφυρες με το χθες...
Με πείσμα και θέληση μέχρι να δολοφονήσουμε την εξουσία.

από το κείμενο "Τους συντρόφους θέλω και όχι τον όχλο..."

Θα υπάρξει τηλεφωνική επικοινωνία με τους συντρόφους :

Ανδρέα Τσαβδαρίδη που ανέλαβε την ευθύνη για την αποστολή εκρηκτικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής

Σπύρο Μάνδυλα που κατηγορείται για την ίδια υπόθεση

Χρήστο Τσάκαλο, μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, που θα μιλήσει για το σχέδιο Φοίνικας και τις πολιτικές αυτουργίες που αποδίδονται στους συντρόφους

Παρασκευή
13 Δεκεμβρίου 2013
Ώρα 18:30
ΑΣΟΕΕ, αίθουσα Χ
(υπόγειο)

Προβολή
Βίντεο

Συνέλευση Αλληλεγγύης για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς
Σύντροφοι/ισσες από το ρεύμα της Νέας Αναρχίας

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 2η

ΣΑΣΠΦ &
Σύντροφοι/-ισσες από το ρεύμα της Νέας Αναρχίας
Αθήνα (ΑΣΟΕΕ), 13/12/2013

Κείμενο της Συνέλευσης Αλληλεγγύης για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς

Το Σχέδιο «Φοίνικας» που είχε πάρει σάρκα και οστά τους τελευταίους μήνες, αν και γεννήθηκε στον ελλαδικό χώρο, ως ανοιχτή πρόταση, δεν παρέμεινε σε τοπικό επίπεδο. Ήταν ένα πείραμα αναγέννησης και συντονισμού άτυπων ομάδων άμεσης αναρχικής δράσης, με ένα κοινό σκοπό – που δεν είναι άλλος από την ίδια τη διάχυση της επίθεσης, υπό ένα κοινό όνομα.

Στις 11/07/13 μετά την τέταρτη πράξη του Σχεδίου συλλαμβάνονται στη Θεσσαλονίκη, οι αναρχικοί Σπύρος Μάνδυλας και Ανδρέας Τσαβδαρίδης, κατηγορούμενοι ως φυσικοί αυτουργοί των 4 πρώτων επιθέσεων (οι κατηγορίες αρχικά περιελάμβαναν τις 4 πρώτες πράξεις, δηλαδή αφορούσαν και το χτύπημα στην Τζακάρτα (!), κάτι που στη συνέχεια πήραν χαμπάρι πόσο γελοίο είναι και το αφαίρεσαν από τη δικογραφία). Για τις ίδιες επιθέσεις κατηγορούνται, ως ηθικοί αυτουργοί, και τα 10 φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Όλοι οι σύντροφοι προφυλακίζονται.

Ο αναρχικός Ανδρέας Τσαβδαρίδης αναλαμβάνει την ευθύνη για το παγιδευμένο δέμα που εστάλη στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής, λέγοντας, μεταξύ άλλων:

«Αναλαμβάνω την ευθύνη για την αποστολή εμπρηστικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο, σαν πυρήνας κομάντο MAURICIO MORALES – FAI/IRF. Είμαι Αμετανόητος για την επιλογή μου. Ένα χτύπημα στο σύμπλεγμα της ασφάλειας ισοδυναμεί με ευθεία επίθεση στην ψυχή του καθεστώτος. Ευθεία επίθεση στους κρατικούς θεσμούς που δρουν ανεξάρτητα απ'την εγχάραξη της πολιτικής της εκάστοτε κυβέρνησης και έχουν σαν αποστολή την διαιώνιση της κυριαρχίας πάνω στη ζωή μου. Πιστεύω πως η εξουσία είναι έμπνευση και άμεση απόρροια των αξιών της κοινωνίας. Η εξουσία είναι ιδέα. Φαντάζει σαν κάτι απρόσιτο, σαν ένας Θεός που κατακλύζει τις σκέψεις, τα όνειρα και τα συναισθήματα των πιστών του. Μια σύγχρονη κοινωνική θρησκεία

στην οποία η μάζα σπεύδει να μυηθεί. Οι κυρίαρχοι δεν επιβάλλονται πραξικοπηματικά, αλλά με την έγκριση των υπηκόων τους και όλα τα προβλήματα κοινωνικής παθογένειας είναι η σκοτεινή πλευρά ενός κόσμου που θέλει να ζει χωρίς ευθύνες.»

Ο Σπύρος Μάνδυλας, ο οποίος συλλαμβάνεται στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, αρνείται οποιαδήποτε συμμετοχή στην υπόθεση, τονίζοντας την έντονη παρακολούθηση που υφίστατο, εδώ και καιρό, από τους μπάτσους, καθώς και την παρουσία του στις φυλακές Κορυδαλλού σε επισκεπτήριο με τον Χ.Τσάκαλο την ημερομηνία που εστάλη το δέμα. Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι ένας σύντροφος προφυλακίστηκε, ενώ η παρουσία του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, καθώς μάρτυρες είναι οι ίδιοι οι διωκτικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί (είτε λόγω της παρακολούθησης, είτε λόγω των εγγράφων της φυλακής).

Προφανώς και δε θα παίξουμε το παιχνιδάκι να αποδώσουμε την ταμπέλα της ενοχής στον έναν και της αθωότητας στον άλλον, απλά θεωρούμε ότι έχει σημασία να αναδείξουμε τον τρόπο με τον οποίο προφυλακίστηκε ο σύντροφος. Το λόγο, δυστυχώς, τον έχουμε ξαναδεί και συνεχίζεται γιατί, μέχρι τώρα, αδυνατούμε να τους τον πετάξουμε στα μούτρα και να τον αδρανοποιήσουμε. Το μήνυμα ότι οποιοσδήποτε στηρίζει, είναι αλληλέγγυος και έχει επαφές με αμετανόητους αναρχικούς αντάρτες θα διώκεται. Θέλοντας να διαφυλάξουν με νύχια και με δόντια το τείχος απομόνωσης που τους περιβάλλει, τιμωρούν παραδειγματικά όποιον προσπαθήσει να το σπάσει. Η διάχυση επικίνδυνων, για το εξουσιαστικό σύστημα, στάσεων, σκέψεων, απόψεων διαμορφώνεται σε κακούργημα.

Εμείς από τη μεριά μας δεν το δεχόμαστε.

Σπάμε τη σιωπή, τα κάγκελα, τους τοίχους που μας χωρίζουν από τους συντρόφους μας και φωνάζουμε στους εχθρούς μας:

Εδώ είμαστε, όλοι ένοχοι και θα παραμείνουμε δίπλα στους συντρόφους μας μέχρι το τέλος.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Κείμενο συντρόφων και συντροφισσών από το ρεύμα της Νέας Αναρχίας

Η Νέα Αναρχία αποτελεί, ως τάση, ένα προσκλητήριο καταστροφής και ένα λυσσασμένο σινιάλο πολέμου της συνείδησης ενάντια σε όλα τα φαντάσματα του υπάρχοντος, ενάντια σε όλες τις δομές του σύγχρονου εξουσιαστικού συμπλέγματος. Σκοπός μας δεν είναι να αποδελτιώσουμε τα χαρακτηριστικά της τάσης με όρους φιλολογικών συζητήσεων, αλλά να αναδείξουμε τη διαρκή εξέγερση του προσώπου, ενάντια σε όλο το φάσμα της εξουσίας.

Η γλώσσα της Νέας Αναρχίας, όπως αυτή εκφράζεται απο όλες τις τάσεις της, είναι η γλώσσα της άρνησης κάθε διαχειριστικής διεργασίας, της άρνησης κάθε ζητιανιάς από το κράτος και την κοινωνία. Κανείς μας δεν έχει σκοπό να πείσει και να συμβουλέψει, πράττουμε και σκεφτόμαστε στο εδώ και στο τώρα, χωρίς την ανάγκη ακολούθων και πιστών.

Η Μαύρη Αναρχία, οι σύντροφοι της FAI – IRF, και κάθε πυρήνας που συνωμοτεί και δρά επιθετικά, σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, αποτελούν την έκφραση της ασίγαστης προσωπικής επιθυμίας για καταστροφή και αυτοκυριότητα, αποτελούν το βίωμα της θεωρίας και το δέσιμο της με την εξεγερτική πράξη. Θεωρούμε πως κάθε ιδέα, αν δε μετενσαρκωθεί σε πράξη, αρνείται τον εαυτό της και βαλτώνει. Για το λόγο αυτό, βασικός άξονας της νέας αναρχικής δράσης είναι η κατανόηση της αναγκαιότητας του γεγονότος οτι, ο πόλεμος ενάντια στο υπάρχον πρέπει να εκφράζεται με ποικίλα μέσα και πρακτικές.

Απο τους πυρήνες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας και τη διάχυση του τερρορισμού, μέχρι τα μεταφραστικά δίκτυα και τις δομές διάχυσης και παραγωγής λόγου, οι εκφάνσεις του αναρχικού πολέμου γεφυρώνουν γλωσσικές και γεωγραφικές αποστάσεις, συμβάλλουν ουσιαστικά στην ενίσχυση των δικτύων δράσης και φέρνουν τους συνωμότες του αρνητικού σε επαφή.

Η Νέα Αναρχία, όχι ως σύνολο, αλλά ως κοινή συνισταμένη της άρνησης, περιλαμβάνει διαφορετικές τάσεις και πρόσωπα με

διαφορετικές αφετηρίες: μηδενιστές, αντισπισιστές, χαοτικούς, εγωιστές, νεολουδίτες, που πιθανότατα δεν έχουν και δεν πρόκειται να συναντηθούν ποτέ μεταξύ τους, αλλά δένονται με την κοινή επιθυμία της απόλαυσης και της επίθεσης, ενάντια σε κάθε Ηθική και Αξία, ενάντια σε κάθε Κράτος και κοινωνική δομή. Η Νέα Αναρχία δεν εγκλωβίζει την άρνηση της σε μια ρυτιδιασμένη μονοσήμαντη ρητορική ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, αλλά αντιμετωπίζει το υπάρχον στο σύνολο του. Στρέφει το μαχαίρι της κριτικής, ενάντια στην ίδια την κοινωνία, τα δίκτυα εξουσίας και τις εθελόδουλες μάζες και αναλύει με επιθετικό πρόσημο το τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα και τη μεγαμηχανή του πολιτισμού. Αποσυνθέτει το ιδεολογικό εποικοδόμημα του συστήματος, ξορκίζοντας τα φαντάσματα της ηθικής, του ανθρωποκεντρισμού, της προόδου και της ιδεολογίας. Θέτει στο στόχαστρο την ουσία των πυλώνων εξουσίας και εκμετάλλευσης, και απορρίπτει εχθρικά τις διάφορες διαχειριστικές λογικές.

Οι ομάδες, οι πυρήνες, τα μέσα και τα δίκτυα της είναι διάχυτα και άτυπα οργανωμένα. Οι ομάδες συγγένειας και οι εγωιστικές ενώσεις προσφέρουν ένα πεδίο πειραματισμού, αλληλεπίδρασης και σύμπραξης των αναρχικών ατομικοτήτων, ενώ παράλληλα, δίνουν τη δυνατότητα δράσης σε όλα τα επίπεδα. Οι ομάδες δημιουργούνται και αυτοδιαλύονται, αδρανούν και επαναδραστηριοποιούνται, καθιστώντας, έτσι, το έργο της καταστολής τους εξαιρετικά δύσκολο.

Οι νεοαναρχικοί δεν περιμένουν τις υποτιθέμενες μελλοντικές επαναστάσεις για να πολεμήσουν. Πραγματώνουν την εξέγερση τους στο τώρα και στο εδώ, απελευθερώνοντας το χώρο και το χρόνο. Βιώνουν την αναρχία και την ελευθερία σήμερα, ως δρώντα υποκείμενα και εξελίσσονται συνεχώς. Η διαρκής αναρχική εξέγερση, επομένως, είναι ταυτόχρονα πρόταγμα και βίωμα, που απλώνεται σε όλες τις πτυχές της ζωής.

Μια ακόμα σημαντική αναφορά, έχει να κάνει με τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, τόσο στον ελλαδικό χώρο, όσο και έξω απο αυτόν. Εμείς αρνούμαστε τη λογική που μιλά για συντρόφους εντός και εκτός

των τειχών και αρνούμαστε να προβούμε σε αυτόν το διαχωρισμό, ακριβώς επειδή δε θεωρούμε πως η επίθεση και η εξέγερση είναι δυνατόν να τελματώνεται εξαιτίας της συνθήκης του εγκλεισμού. Στεκόμαστε δίπλα στα αδέρφια μας στις φυλακές, ξεκαθαρίζοντας προς κάθε κατεύθυνση πως ούτε σε βραχίονες πιστεύουμε, ούτε σε παροπλισμένους συντρόφους.

Είναι κομβικής σημασίας να σφίγγουμε προοδευτικά τους δεσμούς μεταξύ ημών και των συντρόφων που βρίσκονται στα κάτεργα της δημοκρατίας. Δεν τηρούμε αποστάσεις, ούτε φερόμαστε φιλανθρωπικά. Δηλώνουμε περήφανα τη συγγένεια μας με αυτούς, και τους στηρίζουμε πολύμορφα και ξεκάθαρα. Δημιουργούμε και συζητάμε μαζί τους, όπως με κάθε άλλο σύντροφο. Έτσι, διαμορφώνεται μια κοινότητα εξεγερμένων που, ξεπερνώντας όλα τα όρια που θέτει το σύστημα, γελάει εχθρικά στα μούτρα της εχθρικής καταστολής, και δηλώνει περίτρανα πως ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει...

Σύντροφοι/-ισσες από το ρεύμα της Νέας Αναρχίας

Χρήστος Τσάκαλος, Πυρήνας Φυλακισμένων Μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, FAI – IRF

Χ.Τ.: Καταρχήν, πρίν ξεκινήσουμε, να χαιρετίσω όλους τους συντρόφους στην εκδήλωση και θα ήθελα να πώ ένα μεγάλο ευχαριστώ από όλους μας προς τους συντρόφους που έτρεξαν και οργάνωσαν την συγκεκριμένη εκδήλωση. Παρόλο που βρισκόμαστε, δυστυχώς, αρκετό καιρό στη χώρα της αιχμαλωσίας, πίσω απ' τα τείχη της φυλακής δηλαδή, αυτοί οι οποίοι δεν ξεχνούν και δίνουν τον δικό τους αγώνα ενάντια στη λήθη και την αμνησία, δίνουν δύναμη και σε εμάς. Ίσως, για κάποιον που δεν έχει το βίωμα της φυλακής, να μη γίνεται ακριβώς αντιληπτό αυτό, τουλάχιστον ως προς την συναισθηματική του διάσταση, παρόλα αυτά, είναι ένα πολύ δυνατό συναίσθημα και μας προσφέρει πολύ μεγάλη ικανοποίηση. Για άλλη μια φορά, λοιπόν, και μέσα από αυτήν την εκδήλωση, θεωρώ πως καταργούνται τα τείχη της φυλακής, έστω και νοητά, και προσπαθούμε τουλάχιστον να συμμετάσχουμε και να δημιουργήσουμε τους όρους μιας συζήτησης που με τη σειρά της μπορεί να δημιουργήσει τις πιθανότητες για πράξεις ενάντια στη κοινωνική μηχανή.

ΕΡ: Εκτός από τους Ανδρέα και Σπύρο, για το Σχέδιο «Φοίνικας» διώκονται και τα φυλακισμένα μέλη της Σ.Π.Φ με την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας. Θα ήθελες να μας πεις λίγα λόγια για αυτές τις κατηγορίες; Δεδομένου του παραλόγου αυτής της εισαγγελικής απόφασης, τί πιστεύεις πως κρύβεται πίσω από αυτήν την απαγγελία κατηγοριών; (1)

---

(1) Η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει συμπτυχθεί με την αντίστοιχη που έγινε στην Πάτρα: «Πώς ερμηνεύετε, ως οργάνωση, την απόδοση της ηθικής αυτουργίας στους συλληφθέντες της πρώτης περιόδου της ΣΠΦ; Πιστεύεις πως ενδεχομένως στοχεύουν στη ποινικοποίηση της διάχυσης της πρακτικής θεωρίας, όπως αυτή γίνεται μέσα από κείμενα που δημοσιεύετε από τη σύλληψή σας και έπειτα ως ΣΠΦ – Πυρήνας φυλακής;».

Χ.Τ: Θα μπορούσαμε να μιλάμε ατελείωτες ώρες σχετικά με το νομικό πραξικόπημα, εγώ τουλάχιστον έτσι το ονομάζω, που έχει διαταχθεί εναντίον της ΣΠΦ. Ενδεικτικά, θα αναφέρω κάποια παραδείγματα που πιστοποιούν αυτό που λέμε και χαρακτηρίζουμε ως «νομικό πραξικόπημα». Στη διάρκεια της φυλάκισής μας δεν είναι η πρώτη φορά που απαγγέλονται κατηγορίες εναντίον μας οι οποίες στερούνται κάθε λογικής. Κάθε λογικής σύμφωνα με το δικό τους νομικό πολιτισμό, γιατί, κατά τα άλλα, από τη στιγμή που προωθούμε τον αναρχικό πόλεμο, δεν περιμένουμε κάτι λιγότερο από τον εχθρό, παρά να εξαπολύσει όλες του τις δυνάμεις εναντίον μας. Μιλώντας, λοιπόν, για κάποια παραδείγματα τα οποία, πριν κάποια χρόνια τουλάχιστον, θα ήταν αδιανόητα ή και εξωπραγματικά για τα δεδομένα του ελλαδικού χώρου και του αναρχικού ρεύματος, εγώ θα αναφέρω ενδεικτικά διώξεις που έχουν ασκηθεί εναντίον μας για πολιτικά κείμενα, όπως π.χ. το κείμενο το οποίο είχαμε βγάλει για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ. Επίσης, η δίωξη η οποία έχει ασκηθεί για το προσωπικό μου κείμενο, στο οποίο μιλούσα στην ουσία για την άρνηση απολογίας απέναντι στους εισαγγελείς και τους ανακριτές .

Επίσης, το δικαστήριο για την ηθική αυτουργία η οποία μας έχει αποδοθεί, γιατί δεν είναι πρώτη φορά που μας απαγγέλουν ηθική αυτουργία, για τις 250 ενέργειες της ΣΠΦ, με κριτήριο τη μπροσούρα η οποία είχε εκδοθεί, αν θυμάμαι καλά, πριν δύο χρόνια με τον τίτλο «Ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει». Μάλιστα, στη συγκεκριμένη μπροσούρα υπήρχε ένα χρονολόγιο, στο πρώτο κομμάτι της, στο οποίο αναγράφονταν όλες οι ενέργειες της ΣΠΦ. Ακριβώς γι'αυτό το χρονολόγιο, δηλαδή για την ύπαρξη της αναφοράς των αντάρτικων ενεργειών της ΣΠΦ, ασκήθηκε δίωξη για ηθική αυτουργία και στα δέκα μέλη της Συνωμοσίας. Φυσικά, δε θα μπορούσα να παραλείψω το αποκορύφωμα του νομικού πραξικοπήματος, που είναι η αόριστη παράταση της προφυλάκισης συντρόφων της Συνωμοσίας. Ενδεικτικά να αναφέρω την περίπτωση του αδερφού μου του Μάκη, που αυτη τη στιγμή βρίσκεται 38 μήνες προφυλακισμένος,

χωρίς να έχει καταδικαστεί, όπως και την περίπτωση του Γιώργου και της Όλγας που βρίσκονται 32 μήνες προφυλακισμένοι, χωρίς να έχουν καταδικαστεί (το όριο προφυλάκισης υποτίθεται ότι είναι το 18μηνο). Σε αυτό το πλαίσιο ασκήθηκε και η δίωξη για ηθική αυτουργία στο Σχέδιο «Φοίνικας». Ο λόγος ή τα στοιχεία τα οποία συγκρότησαν την κατηγορία αυτή, είναι ο δημόσιος χαιρετισμός ο οποίος απευθύναμε μέσα στη δικαστική αίθουσα κατά τη διάρκεια της δίκης που διεξάγεται στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, για την υπόθεση της αποστολής των παγιδευμένων δεμάτων. Τότε, λοιπόν, εμείς στείλαμε ένα δημόσιο χαιρετισμό προς τους συντρόφους του παράνομου τομέα της ΣΠΦ που συμμετείχαν στην πρώτη πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας». Αυτός ήταν και ο λόγος, σύμφωνα με τα δικά τους δικόγραφα, για τον οποίο μας έχουν ασκήσει δίωξη για ηθική αυτουργία. Δε θεωρώ, πάντως, ότι είναι αυτά που έχουν τόση μεγάλη σημασία. Το ζήτημα για εμάς δεν είναι να παίξουμε ένα παιχνίδι εκτός έδρας. Δηλαδή, δε θέλουμε να παίξουμε ένα παιχνίδι το οποίο θα αναλωθεί σε νομικούς όρους. Δεν είμαστε δικηγόροι, είμαστε αναρχικοί της πράξης. Το να κάθομαι να μιλάω και να λέω για την παραβίαση συνταγματικών δικαιωμάτων ή τις νομικές παρατυπίες, για εμένα, τουλάχιστον, είναι αδιάφορο και πιστεύω και για πολλούς συντρόφους είναι εξίσου αδιάφορο.

Βέβαια, επειδή υπάρχει μία παραφιλολογία, γνωρίζουμε πως υπάρχουν διάφοροι που καιροφυλακτούν και διατυπώνουν μία άποψη ότι με αυτόν τον τρόπο και με τη στάση μας, αφήνουμε χώρο στον εχθρό να παίξει πάνω στην πλάτη μας. Δημιουργούμε, δηλαδή, μία αρνητική παρακαταθήκη, ακριβώς για το λόγο ότι δε μπαίνουμε στη διαδικασία να σκεφτούμε με νομικές ρυθμίσεις και με νομικούς όρους. Εγώ θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι, για εμας, ο μόνος τρόπος να αφήσουμε τον εχθρό να κάνει ό,τι θέλει πάνω στις πλάτες μας είναι ακριβώς όταν υποχωρούμε και όταν υιοθετούμε τους δικούς του όρους, δηλαδή, όταν μιλάμε με όρους νομικής παρατυπίας και δικαιωμάτων. Πολλοί θα πούν πως τα δικαιώματα κατακτήθηκαν με αγώνες, με διεκδικήσεις, με θυσίες. Εγώ θα απαντήσω το απλούστατο.

Όταν ζητάς από κάποιον τα δικαιώματά σου, τότε τον αναγνωρίζεις ως αυτό που είναι, δηλαδή, ως κάποιος ο οποίος κουμαντάρει τη ζωή σου και αναγνωρίζεις και τη θέση εξουσίας που έχει πάνω σου. Με λίγα λόγια, δικαιώματα ζητάει ο αδύναμος από το δυνατό. Φυσικά, πάνω σ'αυτό, κάποιοι θα μπορούσαν να ρωτήσουνε, «δηλαδή, ρε παιδιά, με την ίδια λογική αρνείστε και το δικαίωμα π.χ της αποφυλάκισης με όρους, αν κάποια στιγμή συμπληρωθούν τα χρόνια της ποινής σας, αρνείστε τα δικαίωμα στις άδειες κλπ». Εγώ θα απαντήσω σύμφωνα με την επιθυμία μας. Επιθυμία μας, λοιπόν, και σκοπός μας είναι η διάχυση και η ισχυροποίηση της Νέας Αναρχίας να δημιουργήσει ακριβώς εκείνες τις συνθήκες οπλισμένου διαλόγου που, μέσω της δυναμικής του, θα θέσει τα δικαιώματα στο περιθώριο και, εκβιαστικά αν το θέλετε, θα παίρνει τις υποθέσεις στα χέρια του. Ο νοών νοείτω. Αυτό, όμως, δε σημαίνει σε καμία περίπτωση πως δεν πρέπει να ασχοληθούμε με τις πολιτικές διαστάσεις του νομικού πραξικοπήματος, δηλαδή, οι νόμοι δεν είναι πρόγραμμα, οι νόμοι είναι συμφωνίες, άτυπες συμφωνίες, που γίνονται πάνω στην κοινωνική συναίνεση. Όσο πιο μεγάλη κοινωνική συναίνεση υπάρχει ή όσο πιο μεγάλη κοινωνική ένταση υπάρχει, τότε οι νόμοι εμφανίζονται στην πιο οπλισμένη τους αυστηρότητα. Σήμερα, κατά τη γνώμη μας, είναι προφανές πως διανύουμε μία περίοδο παρατεταμένης κοινωνικής ησυχίας, παρ'όλες τις προκλησεις που υπάρχουν.

Άρα, λοιπόν, καταλήγοντας στο ερώτημα το οποίο τέθηκε για το πώς αντιλαμβανόμαστε τη σκοπιμότητα της άσκησης δίωξης της ηθικής αυτουργίας, εμείς θα λέγαμε να διαβάσουμε, κατά μία εννοια, την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας, όχι στη νομική της διάσταση, δηλαδή όχι μόνο στις ποινικές επιπτώσεις που αυτή επιφέρει, αλλά στην πολιτική της σκοπιμότητα. Η έννοια της ηθικής αυτουργίας, μακριά από την ποινική της διάσταση, θα μπορούσε να εκληφθεί μόνο ως συκοφαντία και όχι ως κατηγορία. Να εξηγήσω τί εννοώ μ' αυτό, γιατί την αποκαλούμε συκοφαντία. Γιατί η ηθική αυτουργία στηρίζεται στην αρχή της διαίρεσης, δηλαδή στην αρχή της εξουσίας. Η διαίρεση δημιουργεί τους διαχωρισμένους ρολους, δημιουργεί την

εξουσία, είναι δηλαδή ο διαχωρισμός της πράξης και της θεωρίας. Για να υπάρχει ηθικός αυτουργός, πρέπει να υπάρχει και φυσικός αυτουργός, δηλαδή εντολέας και εντολοδόχος, αρχηγός και εκτελεστικό όργανο. Με λίγα λόγια, μιλώντας για ηθική αυτουργία σε μια αναρχική οργάνωση, ουσιαστικά ακυρώνεις τον αναρχικό χαρακτήρα της. Διαμορφώνεις συνθήκες που περιγράφουν την πιστή αναπαράσταση της εξουσίας, αρχηγοί και ακολουθητές, εγκέφαλοι και χειρωνάκτες. Έτσι, λοιπόν, προσπαθούν να εμφανίσουν μία αναρχική οργάνωση σαν ένα έργο σκοτεινών κύκλων ή αρχηγικών εγκεφάλων. Το ζήτημα είναι ότι, μέσα από αυτό, εξυπηρετούν κάποιες σκοπιμότητες. Εμφανίζονται, δηλαδή, οι αρνητές της εξουσίας ως πιστά αντίγραφά της τελικά. Η προπαγάνδα, με λίγα λόγια, που ασκείται μέσα από τέτοιες διώξεις, είναι ότι και αυτοί οι οποίοι μιλάνε ενάντια στην εξουσία, στην πραγματικότητα, στο εσωτερικό τους δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να την αναπαράγουν. Έτσι, λοιπόν, εκτός από έναν πολύ βολικό τρόπο της εξουσίας να παρατείνει, μέσω της κατηγορίας της ηθικής αυτουργίας, την αιχμαλωσία σε όσους ήδη βρίσκονται μέσα στα τείχη της φυλακής, υπάρχει και μία επικοινωνιακή επίθεση. Αυτή η επικοινωνιακή επίθεση συνίσταται στο να μας παρουσιάσει με όρους οργανωμένου εγκλήματος, με όρους μαφίας, δηλαδή με αρχηγούς και εκτελεστές. Για εμάς τα πράγματα είναι συγκεκριμένα.

Κλείνοντας την τοποθέτηση αυτή, ξεκαθαρίζουμε ότι, δεν υπάρχουν διαχωρισμένοι ρόλοι, δεν υπάρχουν ούτε αρχηγοί, ούτε συγγραφείς προκηρύξεων, ούτε ληστές, ούτε βομβιστές, ούτε εκτελεστές. Λέμε αυτό που είναι και το πρόταγμά μας. Όλοι μπορούν να κάνουν τα πάντα ή, τουλάχιστον, ας δοκιμάσουμε να δημιουργήσουμε αυτές τις δυνατότητες ως αναρχικοί.

ΕΡ: Ένας από τους στόχους που έθεσε το Σχέδιο «Φοίνικας» ήταν η αναγέννηση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης στον ελλαδικό χώρο. Θεωρείς πως αυτό το στοίχημα τείνει να κερδηθεί;

Χ.Τ.: Ναι, κοίτα να δεις. Το Σχέδιο «Φοίνικας» θεωρώ πως ανταποκρίνεται και δικαιώνει πλήρως το όνομά του. Ο φοίνικας, με τη μυθική του διάσταση, είναι το μυθικό πουλί το οποίο αναγεννιέται από τις στάχτες του. Δηλαδή, όπως λέμε και στο βίντεο που θα παρακολουθήσετε –αν δεν το έχετε δει ήδη– ο «Φοίνικας» είναι, συμβολικά, η κατάργηση της αναπόφευκτης πορείας προς τη φθορά. Μιλώντας με πραγματικούς όρους πλέον, αυτό που συναντήσαμε σαν πραγματικότητα είναι το εξής: από το 2011 με τις τελευταίες συλλήψεις που έγιναν από την αντιτρομοκρατική και τα ΕΚΑΜ στο Βόλο, συνίσταται ένα κομβικό σημείο. Ένα κομβικό σημείο φθοράς. Εμείς αυτό που αντιληφθήκαμε και βιώσαμε, μιλώντας μέσα από τη φυλακή πλέον, ήταν μία παρατεταμένη περίοδο σιωπής και, θα μπορούσαμε να πούμε και, αποκλεισμού του ένοπλου αναρχικού αγώνα. Με λίγα λόγια, ο φόβος κόντυνε τα χέρια αρκετών. Κι ο καθένας ας καταλάβει ό,τι καταλαβαίνει.

Δεν είναι όμως αυτό το ζήτημα για να μιλήσουμε γι'αυτό. Θέλουμε να μιλήσουμε πιο πολύ για το παρόν. Για το τί σημαίνει και το τί συμβολίζει σήμερα το Σχέδιο «Φοίνικας» και οι προεκτάσεις του, οι οποίες, προφανώς, ξεπερνάνε μία αντάρτικη επιχείρηση. Ο «Φοίνικας», λοιπόν, συνέβαλε, στο κομμάτι που του αναλογούσε, στην αναβίωση των ένοπλων επιθέσεων και στην προώθηση αυτού που εμείς ονομάζουμε Νέα Αναρχία. Αν κοιτάξει κανείς, έγιναν οκτώ επιθέσεις, σε τρείς διαφορετικές ηπείρους, με τέσσερις από αυτές να λαμβάνουν χώρα στην Ελλάδα.

Όμως, το ερώτημα που τίθεται, αν το στοίχημα, δηλαδή, του «Φοίνικα» σε σχέση με τη διάχυση της Νέας Αναρχίας και του αντάρτικου πόλης έχει κερδηθεί, θεωρώ πως μία απάντηση που θα μετρούσε ποσοτικά κέρδη, ζημιές και επιθέσεις, θα ήταν φτωχή και άτοπη. Κάθε αναρχικό στοίχημα και όχι μόνο το Σχέδιο «Φοίνικας», κάθε αναρχικό στοίχημα που τίθεται, θεωρώ πως δεν κλείνει και παραμένει ανοιχτό στο διηνεκές. Τί θέλω να πω μ' αυτό; Μία αναρχική εμπειρία αγώνα, όπως το Σχέδιο «Φοίνικας» στη συγκεκριμένη περίπτωση, πέρα από την αμεση, προσωπική απόλαυση τη στιγμή της επίθεσης

από την μεριά των δραστών, δημιουργεί κάτι ακόμα. Δημιουργει μία παρακαταθήκη. Μία παρακαταθήκη ανοιχτή να συνδεθεί και με άλλους συντρόφους. Να δημιουργήσει, δηλαδή, ερεθίσματα συνδιαμόρφωσης, πρωτοβουλίας, συμφωνίας, διαφωνίας και, κυρίως, εξέλιξης. Άρα, ακόμα κι αν σήμερα, υποθέσουμε ότι έχει κλείσει επιχειρησιακά το Σχέδιο «Φοίνικας», για 'μένα παραμένει ανοιχτό – ως τί;– ως μία διαρκής εξελισσόμενη εμπειρία. Αυτό είναι και το πιο σημαντικό, ότι, δηλαδή, λειτουργεί ως μία αφορμή για νέες αφετηρίες, για νέα σχέδια. Τώρα, σε προσωπικό ή σε συλλογικό επίπεδο αν θέλετε, ως Πυρήνες της Φωτιάς, σίγουρα το πέταγμα του φοίνικα προξένησε χαμόγελα σ' εμάς και ενόχληση στον εχθρό. Το στοίχημα, λοιπόν, είναι ν' αυξήσουμε τη χαρά και την απόλαυσή μας και να γίνουμε ακόμα πιο επικίνδυνοι απέναντι στον εχθρό.

ΕΡ: Το Σχέδιο «Φοίνικας» μετράει, πλέον, οκτώ πράξεις σε τρεις ηπείρους, όπως είπες...Το διεθνές δίκτυο της FAI απλώνεται διαρκώς. Εμείς έχουμε την εκτίμηση πως αυτή η διεθνής ανάπτυξη της Νέας Αναρχίας θα προκαλεί αναπόφευκτα και μία αντίστοιχη κίνηση από τον εχθρό, τη διακρατική, δηλαδή, συνεργασία για την αντιμετώπισή της. Έχουμε ακούσει από τον εισαγγελέα που χειρίζεται την υπόθεση των αδερφών μας Cospito και Gai, να μιλάει για τις σχέσεις των Ιταλών συντρόφων με τη Συνωμοσία, και το Δένδια για ύπαρξη διασυνδέσεων με διεθνή τρομοκρατία. Ξέρουμε πως ο ίδιος έχει επισκεφθεί τον Ιταλό ομόλογό του αρκετές φορές τον τελευταίο χρόνο και θυμόμαστε, τέλος, την τρέχουσα συνεργασία της Interpol με τις αρχές του Μεξικού, με σκοπό τη σύλληψη συντρόφων. Ποιά είναι η απόψή σου γι' αυτή την εκτίμηση;

Χ.Τ.: Σωστά ανέφερες τις διεθνείς συνεργασίες που πλέον προβάλλουνε στο παιχνίδι των αστυνομιών του κόσμου σε σχέση με το πώς θα αντιμετωπιστούν οι διεθνείς σχέσεις των αναρχικών. Καταρχήν, αυτή η συνεργασία είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός.

Δηλαδή, είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι αστυνομίες του κόσμου συνεργάζονται μεταξύ τους, ανταλάσσουν πληροφορίες, εμπειρίες, τεχνογνωσίες και, συχνά, συντονίζουν διακρατικούς σχεδιασμούς. Όχι μόνο στο επίπεδο της αντιμετώπισης του εσωτερικού εχθρού, αλλά ακόμα και σε αυτό που ονομάζουν αυτοί «ποινικό έγκλημα». Θα αναφέρω, ενδεικτικά, τη συνεργασία που υπάρχει το τελευταίο διάστημα με την ελληνική και αλβανική αστυνομία εκατέρωθεν στις δύο περιπτώσεις αποδράσεων. Πρώτα στην περίπτωση απόδρασης από τις φυλακές των Τρικάλων και δεύτερον στην άλλη περίπτωση, στην απόδραση από τις φυλακές της Αλβανίας . Στην τελευταία περίπτωση, μάλιστα, οι τελευταίες συλλήψεις των δραπετών έγιναν επί ελληνικού εδάφους, από την ελληνική αστυνομία.

Ξαναγυρνώντας, όμως, στο ζήτημα του εσωτερικού εχθρού, η ιστορία και η εμπειρία της συνεργασίας των αστυνομιών δεν είναι καινούρια, απλώς τώρα, κατά τη γνώμη μας, κορυφώνεται. Να υπενθυμίσω πως πρίν κάποια χρόνια υπήρχε η γνωστή θεωρία του αναρχικού τριγώνου. Το αναρχικό τρίγωνο ήταν ο σύνδεσμος μεταξύ τριών χωρών, της Ισπανίας, της Ιταλίας και της Ελλάδας. Στα πλαίσια αυτού του θεωρήματος, είχαν συντονιστεί και οργανωθεί συναντήσεις από τους διευθυντές των αντίστοιχων αστυνομιών, με σκόπο τη χαρτογράφηση και την καταστολή των αναρχικών σε αυτές τις χώρες. Δεν έλείψαν ποτέ, άλλωστε, και τα δημοσιεύματα που διοχέτευε επιτηδευμένα η αστυνομία στον τύπο, για διεθνείς σχέσεις μεταξύ τρομοκρατών, έτσι όπως τις βάπτιζε η αστυνομία, με σκοπό τη δημιουργία ενός συνωμοσιολογικού κλίματος στην κοινωνία. Τα τελευταία χρόνια, παρατηρώντας κάποιος τις εξελίξεις, το φαινόμενο αυτό έχει φτάσει κυριολεκτικά στην κορύφωσή του και εκφράζεται, όχι μόνο μέσα από αστυνομικές συμμαχίες – συνεργασίες, αλλά και από διακρατικές, δικαστικές και ανακριτικές συμφωνίες και αποφάσεις. Για παράδειγμα, το ιταλικό κράτος εμφανίζεται ως μία πρωτοπόρα δύναμη σε αυτή την επιχείρηση, σε αυτή τη διεθνή εκστρατεία φόβου, το οποίο έχει ασκήσει διώξεις στους συντρόφους Marco Camenisch και Gabriel Pombo da Silva, οι

οποίοι βρίσκονται συνολικά πάνω από είκοσι χρόνια ο καθένας στη φυλακή και εμφανίζονται ως εμπλεκόμενοι στην υπόθεση της FAI, της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας. Αυτό συμβαίνει, μάλιστα, σε χρόνο που οι δύο συγκεκριμένοι σύντροφοι βρίσκονταν έγκλειστοι στις φυλακές. Επίσης, έχει ασκηθεί δίωξη εναντίον μας, εναντίον κάποιον συντρόφων από τη ΣΠΦ, από το κράτος της Ιταλίας, για τα παγιδευμένα δέματα τα οποία είχαν σταλεί στο Μπερλουσκόνι. Επίσης, υπάρχει ανοικτή έρευνα από το γερμανικό κράτος, για το παγιδευμένο δέμα το οποίο είχε μπει μέσα στην καγκελαρία. Ταυτόχρονα, υπάρχει άλλη μία έρευνα υπό εξέλιξη, η οποία αφορά συντρόφους της Συνωμοσίας και είναι για την υπόθεση «Ardire» (υπόθεση «Ευτολμία»). Μια υπόθεση της οποία στόχος ήταν η καταστολή μέσων αντιπληροφόρησης, τα οποία αναρτούσαν συχνά προκηρύξεις της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας. Έχει, επίσης, ενδιαφέρον να δούμε και τις αντιστοιχίες που υπάρχουν μεταξύ ιταλικού και ελληνικού κράτους. Στην πρώτη ερώτηση, αναλύθηκε το ζήτημα της ηθικής αυτουργίας για το Σχέδιο «Φοίνικας», το οποίο βασίστηκε σε ένα δημόσιο χαιρετισμό. Αντίστοιχα, λοιπόν, στην Ιταλία, στο σύντροφο Nicola Gai, που είναι μέλος του πυρήνα «Όλγα» της FAI και ανέλαβε την ευθύνη στο δικαστήριο, του έχει ασκηθεί μία δίωξη σύμφωνα με την οποία κατηγορείται για «προτροπή σε τέλεση βίαιων ενεργειών». Για ποιό λόγο; Γιατί ο ίδιος επέλεξε να τοποθετηθεί δημόσια σε κάποιο γράμμα του και να χαιρετίσει τους συντρόφους που πραγματοποίησαν τις επιθέσεις στα πλαίσια του Σχεδίου «Φοίνικας». Αντιλαμβάνεστε, προφανώς, τις ομοιότητες και τις «συμπτώσεις». Κάθε κίνηση έχει αίτια. Όλες αυτές οι κινήσεις του εχθρού αποσκοπούν στη διάχυση της λογικής της αποτροπής και της κυριαρχίας του φόβου, γιατί η εξουσία φοβάται αρκετά τη διεθνή προοπτική της σύνδεσης των αναρχικών της πράξης. Διεθνή δίκτυα, όπως για παράδειγμα η FAI, πραγματικά μπορούν να γίνουν απρόσιτα για την αστυνομία. Αν σκεφτεί κάποιος ότι η μεταφορά των εχθροπραξιών στον αχανή διεθνή χάρτη της κυρίαρχης εξουσίας, της κυρίαρχης πραγματικότητας, μπορεί να μας κάνει σχετικά αόρατους

Λευτεριά στους αναρχικούς αγωνιστές της Συνωμοσίας Πυρήνων της

Φωτιάς – Πολωνία

και δύσκολα εντοπίσιμους, αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, τί σημαίνει αυτό για την αστυνομία. Δηλαδή, μία διαρκής κίνηση αναρχικών συντρόφων σε διάφορες χώρες που, ταυτόχρονα, προβαίνουν σε εχθροπραξίες στα εδάφη ξένων κρατών, αυτομάτως είναι αχαρτογράφητη για την αστυνομία, καθώς δε μπορεί να εντοπίσει αυτούς τους συντρόφους, εφόσον παίρνουν τα απαραίτητα μέτρα προφύλαξης.

Όμως, το πιο σημαντικό ζήτημα σε αυτήν την κίνηση, στην αντιμετώπιση, δηλαδή, των διεθνών δικτύων των αναρχικών της πράξης, δεν είναι απλά ο επιχειρησιακός τομέας. Το αναρχικό αντάρτικο πόλης δεν είναι διαγωνισμός πρακτικών ικανοτήτων ή, για να το πώ απλά, δε διαγωνιζόμαστε μεταξύ μας για το ποιός τα χώνει καλύτερα. Η πραγματική απειλή της Μαύρης Διεθνούς των αναρχικών της πράξης είναι η διάχυση της πρακτικής θεωρίας σε ανθρώπους και τόπους που, μέχρι χθες, η έννοια της αναρχίας ήταν άγνωστη. Δηλαδή, η αναρχία με αυτόν τον τρόπο γίνεται μεταδοτική. Μέσα από το διεθνές δίκτυο ανταλάσσονται ιδέες, εμπειρίες, πρακτικές.

Για τη διεθνή αντιμετώπιση της αστυνομίας, με λίγα λόγια, αυτό που λέω είναι ότι το πιο σημαντικό ζήτημα δεν είναι απλά η επιχειρησιακή αναβάθμιση κάποιων αναρχικών, μέσω των διαρκών ταξιδιών τους και της μεταφοράς των επιθέσεών τους στα αχαρτογράφητα μέρη, αλλά το ζήτημα της μεταδοτικότητας των αναρχικών αντιλήψεων, σε ανθρώπους και σε μέρη στα οποία η αναρχία, μέχρι πριν κάποιο καιρό, ήταν ένα άγνωστο γεγονός, μία άγνωστη πτυχή της ζωής. Παράλληλα, μέσα από αυτά τα διεθνή δίκτυα, πέρα απ'το ότι ανταλάσσονται εμπειρίες, μπορούν να συντονιστούν ακόμα και καταστροφικά σχέδια, όπως το Σχέδιο «Φοίνικας». Η επιθυμία, λοιπόν, αναζήτησης νέων συντρόφων και νέων πεδιών εχθροπραξίας είναι αυτό που πραγματικά ανησυχεί την εξουσία. Εμείς, από τη μεριά μας, το ελάχιστο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δικαιώσουμε τους φόβους της εξουσίας.

ΕΡ: Τόσο το ξεκίνημα της πραγμάτωσης του Σχεδίου «Φοίνικας» από τους εδώ πυρήνες της FAI, όσο και άλλες πρωτοβουλίες

δείχνουν πως ο χώρος της Νέας Αναρχίας έχει αρχίσει να έρχεται και πάλι στο προσκήνιο στον ελλαδικό χώρο. Τί θεωρείτε πως μπορεί να γίνει ώστε να αναπτυχθεί περαιτέρω σε όλα τα επίπεδα;

Χ.Τ.: Κοίταξε, καταρχήν, είναι απαραίτητο, για ν' απαντήσω σ' αυτήν την ερώτηση, να πούμε συνοπτικά τί σημαίνει Νέα Αναρχία. Γιατί χρησιμοποιούμε αυτόν τον όρο; Γιατί αλλιώς μιλάμε για λέξεις κενές περιεχομένου. Για να γίνει αυτό, όμως, πρώτα πρέπει να πούμε τί σημαίνει για εμάς η παλιά αναρχία, δηλαδή η ορθόδοξη αναρχία, έτσι όπως τη χαρακτηρίζουμε. Για εμάς, λοιπόν, η παλιά αναρχία είναι η εικόνα της αναρχίας που έχει καθιερωθεί. Για να το πώ συγκεκριμένα, είναι μία αντίληψη που θέτει ως στόχο την κοινωνική επανάσταση, γενικώς και αορίστως, θεωρώντας ως επαναστατικό υποκείμενο, πάλι γενικώς και αορίστως, τους καταπιεσμένους, την κοινωνία, τους προλετάριους, φετιχοποιώντας κοινωνικά υποσύνολα και καταστάσεις. Για παράδειγμα, μας έχει κουράσει η φετιχοποίηση της αναρχοχριστιανικής αλληλεγγύης στους μετανάστες, το διαρκές καιροσκοπικό φλερτ με την αριστερά, καθώς και η ιδιόμορφη αντιμετώπιση της παλιάς αναρχίας στις κοινωνικές συγκρούσεις και στις συγκρούσεις γενικότερα. Δηλαδή, η παλιά αναρχία θαυμάζει τις συγκρούσεις, με κριτήριο την ποσότητα του κόσμου που συμμετέχει, για παράδειγμα σε κάποιο συλλαλητήριο, φαντασιωνόμενη έτσι την κοινωνική εξέγερση, αδιαφορώντας, όμως, πλήρως για τις αιτίες που οδηγούν στην κοινωνική εκτροπή. Επιπλέον, η παλιά αναρχία αντιμετωπίζει, στην καλύτερη περίπτωση, με συγκρατημένη επιφυλακτικότητα τις πράξεις νυχτερινής μειοψηφικής και ατομικής βίας. Με λίγα λόγια, ως παλιά αναρχία, για να το συνοψίσω κάπως, θεωρώ το κοινωνιστικό ρεύμα της αναρχίας και την αντανάκλασή του ως κοινωνική σχέση και συμπεριφορά, στο μικρόκοσμό της που αποκαλείται «χώρος». Για μένα, ο χώρος, έτσι τον έχω βιώσει κιόλας, ως κοινωνικό μόρφωμα, δεν έχει καμία σχέση με την αναρχία, έτσι όπως την εκφράζω εγώ τουλάχιστον, τόσο όσον αφορά τις

συμπεριφορές του, όσο και στην ανυπαρξία επιθετικών ενεργειών από μεριάς του. Σ' αυτά τα πλαίσια, λοιπόν, κάποιοι άνθρωποι θέλαμε να δημιουργήσουμε κάτι καινούριο, κάτι νέο. Θέλαμε κάτι για να διαχωριστούμε από το παλιό και τις μπαγιάτικες αντιλήψεις του. Έτσι, επινοήσαμε τον όρο «Νέα Αναρχία».

Η Νέα Αναρχία είναι μία αναρχική τάση που θέτει στο κέντρο της το άτομο και τη μοναδικότητά του. Όχι φυσικά σαν μία απομονωμένη οντότητα νιτσεϊκών αναφορών, αλλά ως κοινωνικό ον που χαρακτηρίζεται από τις επιλογές του. Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο, μας ενδιαφέρει να προκαλέσουμε, να δημιουργήσουμε ερεθίσματα επιλογών μέσα από τις πράξεις μας, για να συνδεθούμε και με άλλες ατομικότητες. Γιατί μόνο έτσι δημιουργείται το συλλογικό «εμείς». Δε μας ενδιαφέρει, καθόλου όμως, να τσουβαλιάσουμε τους ανθρώπους και να τους παρουσιάσουμε έτσι όπως θέλουμε, κομμένους και ραμμένους στα μέτρα μιας ιδεολογίας, κρύβοντάς τους πίσω από κοινωνικές ετικέτες. Κοινωνικές ετικέτες όπως ο προλετάριος, ο καταπιεσμένος, ο μετανάστης. Με λίγα λόγια, πιστεύουμε στις επιλογές του καθενός και όχι απλά στις συνθήκες. Παράλληλα, η Νέα Αναρχία προωθεί την άμεση δράση στο εδώ και στο τώρα, δίχως να περιμένει τη μαγική στιγμή της κοινωνικής αφύπνισης. Αντιμετωπίζουμε την εξουσία ως κοινωνική σχέση και όχι με τη συγκεντρωτική αντίληψη της καρδιάς του κτήνους. Εν ολίγοις μέσα από τις επιθέσεις μας και από το λόγο μας, θέλουμε, μαζί με τα κτίρια που ανατινάζουμε ή τους ανθρώπινους στόχους που χτυπάμε, να ανατινάξουμε και τις δομές των κοινωνικών σχέσεων. Κακά τα ψέματα, δεν υπάρχει ένα μαγικό κουμπί, το οποίο αν πατήσεις τερματίζει τη λειτουργία του κράτους. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια προωθούμε και τον αναρχικό μηδενισμό. Με ποιά έννοια μηδενισμό; Με την έννοια της διαρκούς κίνησης, της αέναης κίνησης δημιουργικής καταστροφής. Είναι το σημείο συνάντησης του κτίστη με τον καταστροφέα. Για ποιό λόγο όλο αυτό; Γιατί ακριβώς ο μηδενισμός καταργεί κάθε στατική κατάσταση. Κάθε στατική κατάσταση, κάθε αποκρυσταλλωμένη κατάσταση, ακόμα κι αν εμφανίζεται ως αναρχική, εφόσον είναι στατική, θα γεννήσει

συνήθειες, ρόλους, διαχωρισμούς και άτυπη εξουσία. Ο μηδενισμός λειτουργεί ως ο πυροκροτητής της αναρχίας, καθώς δεν την αφήνει να γίνει ένας ιδεολογικός γύψος. Δηλαδή, την τοποθετεί μακριά από τις έτοιμες συνταγές κοινωνικής σωτηρίας, καθώς τα πάντα συνεχίζονται, καθώς η αναρχία είναι κίνηση. Φυσικά, το ζήτημα της Νέας Αναρχίας, του αναρχοατομικισμού, του μηδενισμού που είπαμε, δε μπορεί να χωρέσει σε μία απάντηση.

Τώρα, από 'κεί και πέρα, το στοίχημα της διάχυσης της Νέας Αναρχίας δεν είναι ένα ακαδημαϊκό ζήτημα αλλά, ουσιαστικά, μία πρακτική συζήτηση. Καταρχήν, πρέπει με τις πράξεις και τα λόγια μας να αποσύρουμε όλη αυτήν την ιδεολογική λάσπη που μας έχουν πετάξει, κατά καιρούς, οι ρεφορμιστές. Παίζοντας με τις λέξεις, γιατί έχουμε διαβάσει διάφορα κείμενα και έχουμε ακούσει διάφορες προσχηματικές θεωρίες, θέλουν να εμφανίσουν τη Νέα Αναρχία ως μία αδιεξοδική πρόταση που προωθεί το μίσος εναντίον όλων. Ενδεικτικά, υπενθυμίζω τα λαϊκά δικαστήρια –συνελεύσεις που έγιναν μετά τα γεγονότα της 5ης Μάη . Σε αυτές τις συνελεύσεις, το κλίμα το οποίο είχε μεταφερθεί φωτογράφιζε, συγκεκριμένα, ως ηθικό αυτουργό, την τάση του αναρχοατομικισμού. Επίσης, μιλώντας πρακτικά για τη διάχυση της Νέας Αναρχίας, πρέπει να προωθήσουμε τη δημιουργία άτυπων πυρήνων άμεσης δράσης. Άτυπων πυρήνων άμεσης δράσης που θα χτυπάνε και θα σαμποτάρουν το κοινωνικό εργοστάσιο της εξουσίας. Γι' αυτό πρίν μίλησα για την εξουσία ως κοινωνική σχέση και συμπεριφορά και όχι ως μία μονοδιάστατη κατάσταση. Η εξουσία δεν έχει μία έδρα. Η εξουσία λειτουργεί, παράγεται και κάνει κουμάντο, μέσα από τις διάχυτες κοινωνικές σχέσεις. Σε αυτήν την προοπτική, την προοπτική, δηλαδή, του σαμποταρίσματος και της επίθεσης εναντίον των δομών της εξουσίας και των σχέσεων που αυτές παράγουν, έρχεται να συμβάλλει και η πρόταση της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας.

Τέλος, συνδυαστικά, είναι σημαντικό να δημιουργήσουμε στιγμές συνάντησης. Στιγμές συνάντησης, τόσο μεταξύ των συντρόφων που μοιραζόμαστε την ίδια αγωνία, δηλαδή την τάση της Νέας

Αναρχίας, αλλά και συντρόφων που ενδιαφέρονται να ψαχτούν και να απαρνηθούν τα εικονίσματα του παρελθόντος, τα δόγματα της παλιάς αναρχίας. Τέτοιες στιγμές συνάντησης δημιουργούνται και μέσα από εκδόσεις κάποιων βιβλίων, με μπροσούρες, από τη λειτουργία μέσων αντιπληροφόρησης, αλλά και από την οργάνωση εκδηλώσεων, όπως αυτή εδώ που μιλάμε τώρα, που καταργεί τα τείχη της αιχμαλωσίας και, πραγματικά, δημιουργεί με το δικό της τρόπο τις δυνατότητες για τη διάχυση της Νέας Αναρχίας.

Εφόσον τελειώσαμε σύντροφοι και δεν υπάρχουν άλλες ερωτήσεις, να σας ευχαριστήσω για τη δυνατότητα που μας δώσατε να καταργηθεί αυτό το τείχος απομόνωσης, να υπάρξει έστω και με αυτήν τη μορφή μία διαδραστική σχέση. Πιστεύω ότι αυτά που ειπώθηκαν, ασχέτως εάν κάποιος συμφωνεί ή διαφωνεί, μπορούν να δημιουργήσουν κάποιο ερέθισμα σκέψης, αναζήτησης, αμφιβολίας, συζήτησης. Άλλωστε, να πώ κάτι τελευταίο, αναρχία σημαίνει να θέτεις τα ερωτήματα, εξουσία σημαίνει να θεωρείς ότι έχεις όλες τις απαντήσεις. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η συζήτηση για τη Νέα Αναρχία, για το μηδενισμό και για τον αναρχοατομικισμό, είναι μία συζήτηση που δεν προσκυνάει ιερές αλήθειες. Είναι μία συζήτηση που διαρκώς εξελίσσεται και επιθυμεί ακόμα και τη σύγκρουση, επιθυμεί ακόμα και την τριβή. Γιατί μόνο έτσι ζούμε, μέσα από τη διαρκή εξέλιξη.

Σας ευχαριστώ πολύ όλους.

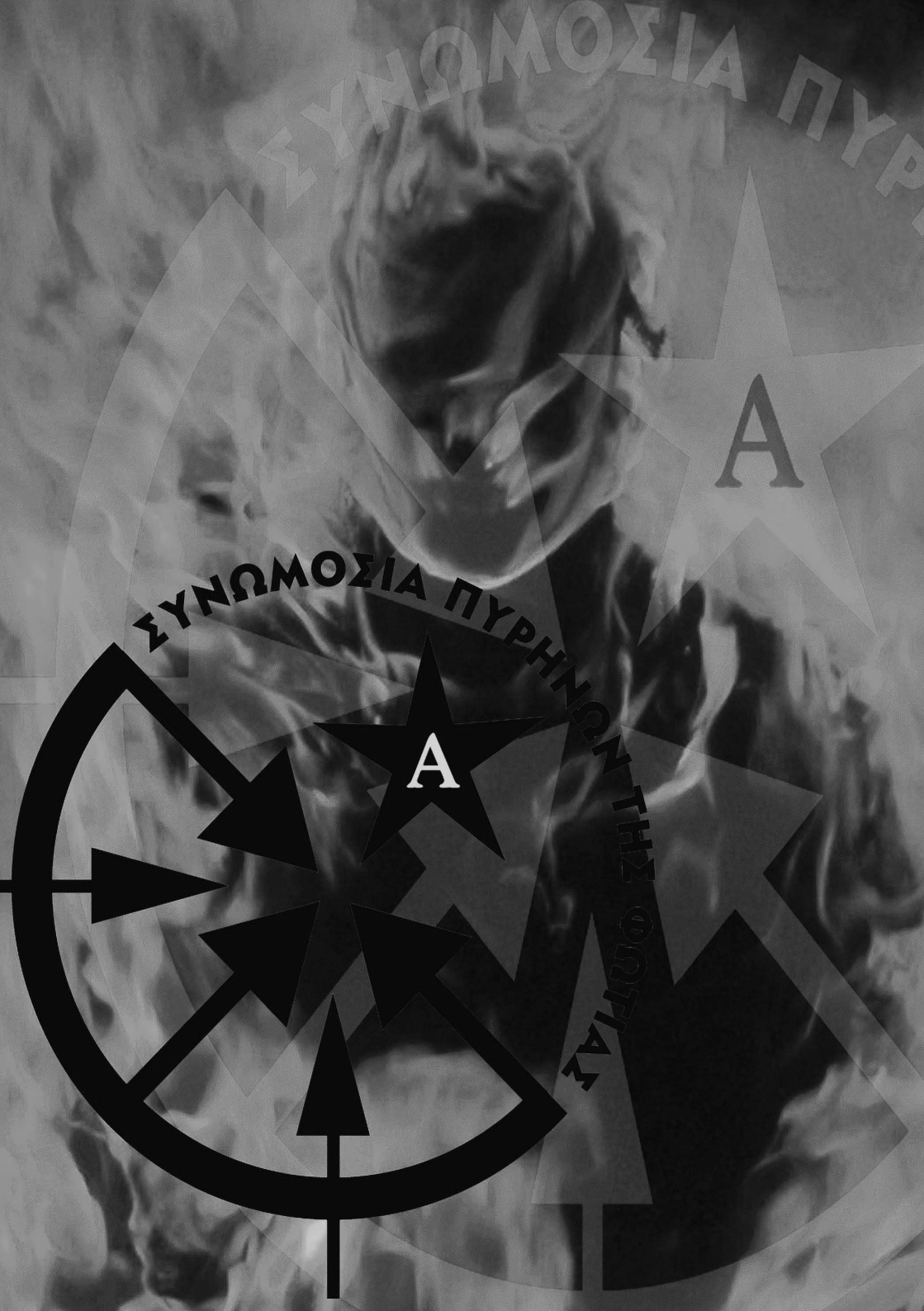
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΟΙΝΙΚΙΑΣ
A

PHOENIX

Ανδρέας Τσαβδαρίδης, Κομάντο Mauricio Morales – FAI/IRF

Α.Τ.: Ε καταρχήν θέλω να χαιρετίσω όλους τους συντρόφους που βρίσκονται στην εκδήλωση και να πώ ότι τέτοιες εκδηλώσεις είναι πραγματικά πολύ καλο να γίνονται.

ΕΡ: Βλέπουμε ότι στα πλαία της Νέας Αναρχίας και της FAI/ IRF αναπτύσσεται ραγδαία η αναρχική ατομικιστική – μηδενιστική τάση. Πώς γίνεται, για 'σένα, αυτή η συνάντηση και ποιά η σημασία της μηδενιστικής κριτικής για τη θεωρία και την πράξη της αναρχίας;

Α.Τ.: Η τάση που πρεσβεύει η Νέα Αναρχία αποδεικνύει πως πολλοί σύντροφοι έχουν αποφασίσει να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους. Η εξέλιξη στη σκέψη πιστεύω ότι έρχεται μέσω της ρήξης και της αμφισβήτησης. Ο αναρχοατομικισμός βρίσκει πρακτική στη σύγχρονη εποχή, καθώς έρχεται σε πλήρη ρήξη με την εξουσία και την κοινωνία της. Δεν περιορίζει την κριτική του σε επιμέρους τομείς του σύγχρονου κόσμου, αλλά προτάσσει την ολοκληρωτική καταστροφή του πολιτισμού. Πιστεύω πως η καταστροφή του υπάρχοντος δεν είναι μία «δίκαιη» πράξη που θα αποκαταστήσει την ηθική, είναι όμως η επιβολή της βούλησής μας, μέσω του πολέμου φυσικά. Εδώ, όμως, θέλω να ξεκαθαρίσω πως κάποιες αναρχικές ομάδες, που δε συμμερίζονται τις θεωρητικές προσεγγίσεις της Νέας Αναρχίας, τα μέλη τους τα θεωρώ Συντρόφους μου, άσχετα αν υπάρχουν κάποιες θεωρητικές διαφορές στις προσεγγίσεις μας.

ΕΡ: Πώς βλέπεις εσύ, ως μηδενιστής, το κοινωνικό σώμα σε αυτή τη συγκυρία και ποιά είναι η γνώμη σου για τα διάφορα επαναστατικά υποκείμενα που προτάσσονται, κατά καιρούς, αλλά και για τα εναλλακτικά μοντέλα μελλοντικής κοινωνικής οργάνωσης;

Α.Τ.: Η κοινωνία για 'μένα είναι ένα σύνολο αξιών που καθορίζουν τη συμπεριφορά του πληθυσμού της. Νομίζω πως είναι ο θρίαμβος της νόρμας και της ηθικής. Οι δομές της, τώρα, προωθούν τη μαζοποίηση και την απόλυτη υποταγή. Κατά τη διάρκεια των χρόνων, και ειδικά σε περιόδους όπως η σημερινή, σε εποχές κρίσης δηλαδή, πιστεύω πως η κοινωνία μετασχηματίζεται. Ωστόσο, δεν αλλοιώνει το βασικό χαρακτηριστικό της, ότι δηλαδή αποτελεί ένα μέσο καταπίεσης και σκλαβιάς. Για τα επαναστατικά υποκείμενα που λες, νομίζω πως είναι μία εφεύρεση κάποιων οι οποίοι αναζητούν, ουσιαστικά, μία μεταρρύθμιση, προσαρμοσμένη στα συμφέροντά τους και στα συμφέροντα διάφορων οικονομικών ομάδων, με τις οποίες θέλουν να συνάψουν συμμαχίες. Τα επονομαζόμενα επαναστατικά υποκείμενα δεν έχουν πρόθεση ν' αρνηθούν το ρόλο τους μέσα στην κοινωνική μηχανή, απλά ζητούν καλύτερους όρους σκλαβιάς. Τώρα, για τα μοντέλα κοινωνικής οργάνωσης που λες, πιστεύω πως είναι μια μεσαιωνική αντίληψη. Όπως οι θρησκείες, για παράδειγμα, μεταθέτουν τον παράδεισο στο επέκεινα, μετατρέπουν την αδυναμία τους σε μνησικακία, έτσι και αυτές οι θεωρίες περί «τέλειας κοινωνίας» κλπ, πιστεύω πως, ουσιαστικά, μετατρέπουν τη λέξη «Θεός», στη λέξη λαός, την ημέρα της κρίσης την ονομάζουν επανάσταση και, πολύ απλά, πρόκειται για μία θρησκεία προσαρμοσμένη σε έναν αισχρό υλισμό και, ομοίως, ο καθορισμός ενός χρονοδιαγράμματος που θα συμβούν όλα αυτά, οφείλει την πίστη του σε μια αποκάλυψη μαρξιστικού τύπου. Θεωρώ πως οι καταβολές των θεωριών αυτών είναι εξουσιαστικές, αφού θέλουν να επιβληθούν πάνω στις επιθυμίες και στα συναισθήματα άλλων ανθρώπων, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους το γούστο τους. Είναι μία νέα εξουσία, ένα νέο σύστημα και νομίζω πως όλο αυτό είναι αποτέλεσμα της ιδεοληψίας τους. Νομίζω ότι η αναρχία δε θα σταματήσει σε καμία επανάσταση. Η αναρχία για εμένα είναι μία διαρκής εξέγερση και δεν αποτελεί μία ιδεατή κοινωνική οργάνωση.

ΕΡ: Η FAI προτάσσει στην πράξη την Άτυπη Αναρχική Οργάνωση.

Ποιά είναι η γνώμη σου γι' αυτήν και πώς αυτή αντιδιαστέλλεται με τις συγκεντρωτικές μορφές οργάνωσης που προτάσσει ο αναρχισμός;

Α.Τ.: Ο αναρχισμός μέσω του κεντρικού οργάνου του, δηλαδή τη συνέλευση, πιστεύω πως ασκεί άτυπη εξουσία. Για παράδειγμα, οι αποφάσεις της συνέλευσης είναι δεσμευτικές για όσους συμμετέχουν σ' αυτήν ανεξάρτητα από τις διαφωνίες τους. Πιστεύω πως μέσω των συνελεύσεων αναδεικνύονται διάφοροι αρχηγίσκοι με μεγάλη επιρροή στη διαδικασία, η οποία βασίζεται στις δημόσιες σχέσεις τους και στο μύθο που έχει χτιστεί γύρω από το όνομά τους. Για 'μένα η συνέλευση αποτελεί ύμνο στην αδράνεια και νομίζω πως ο συγκεντρωτισμός και η δημιουργία σχέσεων είναι κάποια από τα βασικότερα χαρακτηριστικά της. Η ιδέα της FAI νομίζω πως δεν κατοικεί σε αυτές τις πλαδαρές συνειδήσεις. Οι αυτόνομοι πυρήνες της εξασφαλίζουν την ευελιξία τους και θωρακίζουν τα στεγανά της κάθε ομάδας, σε περίπτωση συλλήψεων και εξαρθρώσεων από την πλευρά της αστυνομίας. Ο κάθε πυρήνας ουσιαστικά αποτελεί μία συμφωνία κάποιων εξεγερμένων ατομικοτήτων και σε καμία περίπτωση σύντροφοι δεν περιορίζονται ή δεν δεσμεύονται με αποφάσεις που δεν συμφωνούν και με αυτόν τον τρόπο παρακάπτεται και ο συγκεντρωτισμός. Αυτό είχα να πω.

ΕΡ: Γράφεις στο γράμμα σου ότι η μόνη αλληλεγγύη που αναγνωρίζεις είναι ο αγώνας για τη διάχυση της αναρχικής άμεσης δράσης. Βλέπουμε ότι τα τελευταία χρόνια η έννοια της αλληλεγγύης έχει πολλές ερμηνείες και της αποδίδονται διαφορετικά χαρακτηριστικά. Πώς βλέπεις εσύ το ζήτημα της αλληλεγγύης;

Α.Τ.: Η αλληλεγγύη είναι, νομίζω, μία αμφιδρομη σχέση και δεν την αντιλαμβάνομαι ως «υποχρέωση» των έξω προς στους φυλακισμένους. Τα κίνητρα των αλληλέγγυων νομίζω πως

ποικίλλουν. Κάποιοι κινούνται βάσει προσωπικών σχέσεων, άλλοι με ανθρωπιστικά κριτήρια, κάποιοι ίσως να δείχνουν αλληλεγγύη για να αποκομίσουν κάποια προσωπικά οφέλη και νομίζω πως γι' αυτήν την αρρωστημένη κατάσταση έχουν ευθύνη και οι ίδιοι οι φυλακισμένοι. Πολλές φορές η μορφή της αλληλεγγύης προβάλλει και τη θυματοποίηση των συλληφθέντων κάτι που νομίζω πως είναι καταστροφικό, καθώς αναπαράγει το φόβο. Πολλές φορές βλέπουμε, για παράδειγμα, ότι το κίνημα της αλληλεγγύης διαστρεβλώνει την εικόνα των συλληφθέντων. Τους προβάλλει σαν άκακους, σαν αθώους, υπερτονίζει τη βία που δέχτηκαν, ενώ δε γίνεται καμία αναφορά στη βία που άσκησαν οι ίδιοι οι συλληφθέντες. Επίσης, πολλές φορές, είναι συνηθισμένο να γίνεται λόγος για «αθώους συντρόφους» και όλα τα σχετικά, και νομίζω πως αυτή η στάση δηλώνει μια άνευ όρων υποταγή στην ηθική του νόμου. Ουσιαστικά, πρόκειται για μια κεκαλυμμένη δήλωση νομιμοφροσύνης. Έτσι πιστεύω. Και όλα αυτά νομίζω ότι αποστερούν από την αλληλεγγύη τον επιθετικό χαρακτήρα της. Η αλληλεγγύη δε θα έπρεπε να είναι ξεκομμένη από τις αιτίες που οδηγούν ένα σύντροφο στη φυλακή. Επίσης, πιστεύω πως πρέπει να προβάλλονται περισσότερο τα πολιτικά χαρακτηριστικά μιας υπόθεσης και όχι τόσο η νομική υπεράσπιση ενός φυλακισμένου.

ΕΡ: Μετά τα πρόσφατα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή έγινε πολύς λόγος για την έννοια του αντιφασισμού και για τα ενωτικά μέτωπα εναντίον του. Ποιά είναι η γνώμη σου, καταρχήν για το φασισμό και κατ' επέκταση για τον αντιφασισμό;

Α.Τ.: Πιστεύω πως ο φασισμός είναι γέννημα της ίδιας της κοινωνίας. Το φαινόμενο του φασισμού είναι απόρροια της πίστης στην ιδιοκτησία που υπάρχει. Ουσιαστικά, αυτή η πίστη της κοινωνίας στην ιδιοκτησία έχει αναχθεί σε υπαρξιακή ταυτότητα. Δεν πιστεύω ότι τα αίτια της έξαρσης του φασισμού είναι οικονομικά, πχ η ανεργία, η μείωση των εισοδημάτων κλπ, απλά αυτό είναι το εφαλτήριο για την

ανάδυσή του. Πιστεύω πως ο φασισμός απειλεί τα χαρακτηριστικά του πολιτικού συστήματος, ωστόσο, υπερασπίζεται στο έπακρο τα συμφέροντα του καπιταλισμού και εγγυάται οικονομική σταθερότητα και κοινωνική συνοχή. Η Χρυσή Αυγή είναι μία χαρακτηριστική φασιστική οργάνωση. Εκτός από τις εγγυήσεις που προσφέρει στους νοικοκυραίους, παραμένει και το πιστό σκυλί του καπιταλισμού. Δεν είναι τυχαία η απεργοσπαστική της δράση, ούτε και οι θέσεις της για τη φορολόγηση του ελληνικού καπιταλισμού, για τους εφοπλιστές για παράδειγμα. Ιστορικά, εξάλλου, ο ναζισμός εξολόθρευσε τις αντικαπιταλιστικές του τάσεις τη νύχτα των μεγάλων μαχαιριών. Για τον αντιφασισμό, τώρα, πιστεύω πως ένας αναρχικός πρέπει να επιτίθεται συνολικά στο σύστημα και όχι σε μία πτυχή του, όπως ο φασισμός. Γιατί ο φασισμός είναι μόνο μία πτυχή του συστήματος. Για την ιδέα του κοινού αντιφασιστικού μετώπου νομίζω πως αποδεικνύεται η πλήρης ιστορική άγνοια των εκφραστών της. Αν κάνουμε μία αναδρομή στον προηγούμενο αιώνα, στον Ισπανικό εμφύλιο για παράδειγμα, θα διαπιστώσουμε πως οι μεγαλύτεροι εχθροί των αναρχικών δεν ήταν οι φασίστες, αλλά οι υποτιθέμενοι σύμμαχοί τους.

Στο σημείο αυτό γίνεται ερώτηση από αλληλέγγυο συμμετέχοντα στην εκδήλωση

ΕΡ: Εκτός από μπροσούρες και βιβλία που υπάρχουν εδώ στα τραπεζάκια που έχουν στηθεί έξω από την αίθουσα της εκδήλωσης, υπάρχει και ένα που έχει εκδοθεί για οικονομική ενίσχυση αναρχικών κρατουμένων. Έχει κείμενα και φωτογραφίες από ενέργειες άμεσης δράσης που έχουν γίνει σε όλον τον κόσμο από πυρήνες της FAI. Στο μήνα Μάρτιο έχει ένα απόσπασμα του κειμένου που αναρτήθηκε για τον εμπρησμό δύο οχημάτων εκσκαφής στη Ρωσία και λέει το εξής: «Ως συνήθως ενεργήσαμε με θράσσος, κάναμε τις κακές μας πράξεις ακριβώς μπροστά στους εργάτες και τους περαστικούς οδηγούς. Η

περιφέρεια της Μόσχας είναι γεμάτη με έργα σαν αυτό, όπου ξεριζώνονται δέντρα και η γη καλύπτεται με άσφαλτο. Όσο περισσότεροι δρόμοι υπάρχουν τόσο λιγότερος χώρος μένει για να ζήσουμε. Αυτό δεν το βρίσκουμε σωστό. Καλή τύχη σε όσους είναι γενναίοι. Θάνατος σε όσους δεν είναι – Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς / Μέτωπο Απελευθέρωσης της Γης». Η συγκεκριμένη ανάληψη ευθύνης λογοκρίθηκε από το αθηναϊκό Indymedia. Ένα σχόλιο γι' αυτήν την κίνηση.

Α.Τ.: Το γνωρίζω το περιστατικό. Είναι μία ενέργεια κάποιων συντρόφων, μία ενέργεια κάποιων ανθρώπων οι οποίοι πολεμούν ενάντια στο σύστημα. Η συγκεκριμένη συνέλευση, εννοώ του Indymedia, αποκάλεσε τους συντρόφους που πραγματοποίησαν την ενέργεια, φασίστες, ενώ όλοι γνωρίζουμε ότι οι Ρώσοι σύντροφοι πολεμούν το φασισμό καθημερινά στους δρόμους και όλοι γνωρίζουν τί σημαίνει Ρώσοι φασίστες. Ήταν, πραγματικά, μία απαράδεκτη ενέργεια από την πλευρά του Indymedia.

Σπύρος Μάνδυλας,
Μέλος της συνέλευσης του Αναρχικού Στεκιού ΝΑΔΙΡ

Σ.Μ.: Καλησπέρα σύντροφοι και από 'μένα. Να χαιρετίσω κι εγώ απ' τη μεριά μου τους συντρόφους που ήρθαν στη σημερινή εκδήλωση. Ελπίζω να μη σας κουράσουμε υπερβολικά και να βγει κάτι σημαντικό σήμερα. Να ευχαριστήσω και τους συντρόφους από το ρεύμα της Νέας Αναρχίας και τη συνέλευση για την υπόθεση Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς που ετοίμασαν τη σημερινή εκδήλωση.

ΕΡ: Σύντροφε, θέλεις να μας πεις λίγα λόγια για την υπόθεση για την οποία κατηγορείσαι;

Σ.Μ.: Είμαστε προφυλακισμένοι εδώ και πέντε μήνες κατηγορούμενοι για το Σχέδιο «Φοίνικας». Συλληφθήκαμε όταν είχε τελειώσει και η τέταρτη Πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας». Ο σύντροφος και φίλος Ανδρέας Τσαβδαρίδης έχει αναλάβει την ευθύνη ως «Κομάντο Μαουρίσιο Μοράλες». Εγώ αρνούμαι τη συμμετοχή μου στο σύνολο των κατηγοριών που μου αποδίδουνε οι μπάτσοι και ο εισαγγελέας – στη δικογραφία δεν υπάρχει κάποιο στοιχείο για 'μένα. Πέρα από εμένα και τον Ανδρέα Τσαβδαρίδη, κατηγορούνται και τα δέκα μέλη της Σ.Π.Φ ως ηθικοί αυτουργοί. Αυτό εγώ θα μπορούσα να το ερμηνέυσω με δύο τρόπους. Σε πρώτη φάση, έχει γίνει για να τους παρατείνει την προφυλάκιση, αφού ουσιαστικά ορίζεται άλλη μία δίκη γι'αυτούς. Και επίσης με την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας ουσιαστικά αμφισβητείται η διάχυση που έχει ο λόγος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Ένα μικρό χρονικό της σύλληψης ήταν ό,τι έγινε στις 11 Ιουλίου του 2013. Έγινε η σύλληψη του Ανδρέα Τσαβδαρίδη στο σπίτι του. Τρείς ώρες μετά, έγινε και η τέταρτη συνεχόμενη εισβολή στο αναρχικό στέκι Ναδίρ. Κατηγορηθήκαμε αρχικά για τέσσερις πράξεις. Φανταστείτε, ότι στην αρχή, είχαμε κατηγορηθεί ακόμα και για μια βόμβα που είχε τοποθετηθεί στην Ινδονησία στο ξενοδοχείο Sheraton. Η σύλληψή μου, όσον αφορά εμένα, μου

είχε προαναγγελθεί ουσιαστικά ένα μήνα πριν, όταν μηχανές και αυτοκίνητα της αντιτρομοκρατικής πλησίαζαν τόσο εμένα όσο και τους συντρόφους μου, λέγοντας διάφορα υπονοούμενα, ότι «ξέρουμε, σε έχουμε» και τα λοιπά. Προφανώς, ήταν κάτι που μαγειρευόταν για να γίνει την κατάλληλη στιγμή. Άμα δούμε λίγο την υπόθεση, βλέπουμε ότι έχει δυνατές κατηγορίες αφού κατηγορούμαστε ακόμη και για απόπειρα ανθρωποκτονίας. Τώρα κάτι άλλο που θα μπορούσαμε να πούμε είναι ότι η FAI είναι μία οργάνωση η οποία δρα πάνω από δέκα χρόνια. Ξεκίνησε στις αρχές του 2000 από την Ιταλία. Αντίστοιχα σχέδια, όπως το Σχέδιο Φοίνικας, έχουνε γίνεικαι στην Ιταλία. Το 2003 έγινε η Επιχείρηση «Άγιος Βασίλης». Ακολούθησε δύο χρόνια μετά η Επιχείρηση «Viva Villa» το 2005, ενώ το 2009 είχαμε την Επιχείρηση «Eat the rich».

ΕΡ: Εσύ συμμετέχεις στο κομμάτι της διάχυσης του λόγου της Νέας Αναρχίας. Πόσο σημαντικό θεωρείς να υπάρχει μία γέφυρα μεταξύ των εκφάνσεων της Νέας Αναρχίας και γιατί θεωρείς πως το κράτος, εκτός από την ένοπλη δράση, χτυπάει και τέτοιου είδους εγχειρήματα; Μία ανάγνωση της έκφανσης αυτής είναι τα μεταφραστικά δίκτυα και τα διεθνή μέσα αντιπληροφόρησης. Ποιος θεωρείς ότι είναι ο ρόλος τους; (1)

Σ.Μ.: Μιλώντας για τη Νέα Αναρχία ουσιαστικά μιλάμε για μία διαλεκτική σχέση ανάμεσα στη θεωρία και στην πράξη, ανάμεσα στο δημόσιο και στο παράνομο. Αυτή η σχέση είναι πιστεύω και ένα πολύ βασικό σημείο της Νέας Αναρχίας. Αυτό το νέο ρεύμα αποτελείται

---

(1) Η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει συμπτυχθεί με τις αντίστοιχες που έγιναν στις εκδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη (i) και την Πάτρα (ii):

i. «Ποιά η συμβολή και ποιό ρόλο μπορούν να διαδραματίσουν τα διάφορα μέσα και εγχειρήματα αντιπληροφόρησης στη διαρκή εξέγερση και, ειδικότερα, στο Σχέδιο «Φοίνικας»;

ii. «Υπάρχουν καταλήψεις, όπως το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ που, μέσα από τη δράση και το λόγο τους, έχουν επιλέξει να ταχθούν υπέρ της τάσης της Νέας Αναρχίας, αλλά και να δημιουργήσουν μία γέφυρα επικοινωνίας ανάμεσα στο δημόσιο και το παράνομο. Γι'αυτούς, λοιπόν, τους λόγους έχει επανειλημμένα δεχτεί την καταστολή του κράτους. Ωστόσο, το στέκι αυτό λειτουργεί ακόμα, ενώ άλλοι «κοινωνικοί» χώροι που πάρθηκαν από το κράτος το τελευταίο διάστημα, αφέθηκαν στην τύχη τους, σχεδόν αμαχητί. Ποια είναι η θέση σας πάνω σε αυτό το ζήτημα;».

ουσιαστικά από ομάδες άμεσης δράσης, από συλλογικότητες, από μπλογκ, ιστοσελίδες και ραδιόφωνα, από εκδοτικά ή μεταφραστικά εγχειρήματα και από πάρα πολλά άλλα. Αυτή η τάση, οργανωμένη πάνω στα χαρακτηριστικά της άτυπης οργάνωσης, των ομάδων συγγένειας, της διεθνιστικής αλληλεγγύης κι έχοντας συγκεκριμένη πολιτική ανάλυση αποτελεί για τους εχθρούς ένα πολύ αξιόλογο και δύσκολο αντίπαλο. Ουσιαστικά, όταν μιλάμε για τη Νέα Αναρχία, μιλάμε για έννοιες όπως «αντικοινωνισμός», «αναρχοατομικισμός»... Μιλάμε για μία υπαρξιακή ανάλυση και θεώρηση που ξεφεύγει από τις αγκυλώσεις ενός ταξικού προσανατολισμού και αναφέρεται στο σαμποτάζ των κοινωνικών σχέσεων.

Στη Νέα Αναρχία η επανάσταση δεν τοποθετείται σε μια αόριστη στιγμή στο μέλλον, αλλά απαιτείται στο εδώ και στο τώρα, αφού πιστεύει πως η προετοιμασία των μαζών δε μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι μια από τις προυποθέσεις της επανάστασης. Η Νέα Αναρχία μιλάει για πόλεμο στο κράτος και ασκεί σκληρή κριτική στην κοινωνία. Είναι ξεκάθαρο ότι για τα δεινά των καταπιεσμένων, οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι δεν είναι άμοιροι ευθυνών. Για'μένα αποτελούν μία εθελόδουλη μάζα που μέσα από διάφορες διαδικασίες έχουν συνηγορήσει στην τυραννία τους.

Τώρα, όσον αφορά το γιατί το κράτος πέρα από ένοπλους σχηματισμούς άμεσης δράσης, χτυπάει και δημόσιες δομές (κάποια μεταφραστικά δίκτυα, κάποιες εκδόσεις και τα λοιπά), αυτό οφείλεται πιστεύω στο γεγονός ότι έχει κατανοήσει πλήρως την αποτελεσματικότητα που έχουν αυτά τα εγχειρήματα στη διαρκή αναρχική εξέγερση. Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, θεωρώ ότι το κράτος θα ήθελε τους ένοπλους σχηματισμούς, χωρίς δημόσιο λόγο και παρουσία. Όπως θα ήθελε, επίσης, τα διεθνή μέσα αντιπληροφόρησης να αναλώνονται σε ακίνδυνες, θεωρητικές αναλύσεις. Όταν βλέπει, λοιπόν, για να πάμε και στην ουσία, ότι υπάρχουν κάποιες γέφυρες επικοινωνίας ανάμεσα σ' αυτά τα δύο, είναι λογικό ότι θα κάνει τα πάντα για να τις γκρεμίσει. Αυτό, στην πράξη, μπορούμε να το δούμε στην Ιταλία τα τελευταία δύο χρόνια, όπου είχαμε και αρκετές κατασταλτικές

επιχειρήσεις. Η Επιχείρηση «Ardire», η Επιχείρηση «Shadow», στις οποίες είδαμε αυτό ακριβώς το πράγμα. Είδαμε διώξεις όχι μόνο εναντίον ατόμων για άμεση δράση αλλά και εναντίον μεταφραστικών ιστοσελίδων. Όπως έγινε πχ με την ιστοσελίδα «Culmine» και τις εκδόσεις «Κέρβερος». Αυτό σημαίνει ότι κάνουν καλή δουλειά. Αν το μισό είναι η άμεση δράση, το άλλο μισό είναι το πώς αυτό θα φτάσει στον αποδέκτη.
Για παράδειγμα, το Σχέδιο «Φοίνικας» έχει φτάσει στα οκτώ χτυπήματα. Τα τέσσερα έχουν πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα και τα άλλα τέσσερα έχουν πραγματοποιηθεί στην Ινδονησία, στη Ρωσία και στη Χιλή. Αν δεν υπήρχαν όλα αυτά τα δίκτυα που παλιότερα δεν υπήρχαν, δε θα είχαμε μάθει τίποτα. Οπότε, βλέπουμε το πώς αλληλεπιδρούν και το πόσο σπάνε τα σύνορα. Τα τελευταία χρόνια σ'αυτά τα sites και τα μεταφραστικά δίκτυα, ένας μεγάλος όγκος πολιτικών κειμένων μεταφράζεται από γλώσσα σε γλώσσα. Για παράδειγμα, εκεί σήμερα θα βρείτε το βιβλίο «Ένοπλη Χαρά» από τις εκδόσεις Ναδίρ. Ταυτόχρονα, μια εβδομάδα πρίν, το βιβλίο «Ένοπλη Χαρά» κυκλοφόρησε στα Ινδονησιακά. Τα βιβλία της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και της Μαύρης Διεθνούς μεταφράζονται συνεχώς. Αυτή είναι τρομερή δουλειά, είναι κάτι πολύ σημαντικό.

ΕΡ: Συμμετέχεις σε μία αναρχική εκδοτική κατάληψη η οποία έχει στοχοποιηθεί πολλές φορές από το κράτος. Ποιά είναι η γνώμη σου για την καταστολή των καταλήψεων στην Ελλάδα, σε σχέση με την επίθεση που έχουν δεχτεί και τις απαντήσεις που δόθηκαν; (2)

Σ.Μ.: Τα τελευταία χρόνια, έγιναν από την μεριά του κράτους δύο κύματα επιθέσεων στις καταλήψεις. Η κατάληψη που συμμετέχω εγώ, το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, έχει δεχτεί τα τελευταία τρία χρόνια τέσσερις

(2) Η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει συμπτυχθεί με την αντίστοιχη που έγινε στην εκδήλωση του Αναρχικού Στεκιού Ναδίρ: «Με αφορμή την επιλογή του κράτους να επιτεθεί στις καταλήψεις, φάνηκαν οι αδυναμίες του χώρου. Πώς θα σχολίαζες την αμυντική στάση που κράτησε ο χώρος απέναντι στις κινήσεις του κράτους και τις εξαγγελίες του Δένδια;».

εισβολές από διαφόρων ειδών μπάτσους, ενώ σε αρκετές επιχειρήσεις συμμετείχαν μονάδες των εκαμ και της αντιτρομοκρατικής. Έγινε μία επίθεση στις 4 Δεκέμβρη του 2010, δύο μέρες πριν την επέτειο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Σκεφτείτε ότι τότε οι κατηγορίες ήταν από κακουργήματα μέχρι και για παράνομο ραδιόφωνο. Έξι μήνες μετά, με αφορμή τον ξυλοδαρμό ενός ακροδεξιού από το «Στόχο» είχαμε πάλι εισβολή στο στέκι Ναδίρ. Μια άλλη εισβολή ήταν το καλοκαίρι του 2012, που είχε να κάνει με τις ενδοκινηματικές κόντρες που είχαν γίνει στη Θεσσαλονίκη, ενώ δεχτήκαμε και μία τέταρτη εισβολή από μπάτσους, όπου προέκυψε και η σύλληψή μου στις 11 Ιουλίου με αφορμή το Σχέδιο «Φοίνικας».

Τώρα, όσον αφορά αυτή την στοχοποίηση, όπως είπα και στο γράμμα μου, σχετικά με το Ναδίρ, έχει να κάνει με το γεγονός ότι το Ναδίρ ασχολήθηκε αρκετές φορές με περιπτώσεις ένοπλων αγωνιστών, όπως η Σ.Π.Φ, ενώ στήριξε και ξεκάθαρα την τάση της Νέας Αναρχίας μέσα από διάφορες εκδηλώσεις, συζητήσεις κλπ. Ουσιαστικά αυτή την κίνηση του κράτους εγώ την αντιλαμβάνομαι ως μία προσπάθειά του να γκρεμίσει αυτή τη γέφυρα.

Να πάμε και στο δεύτερο σκέλος της ερώτησης. Αυτή η εισβολή στις καταλήψεις βέβαια έφερε στο φως και ένα ζήτημα, το πώς απαντάμε αυτήν την επίθεση, αυτήν την κατασταλτική επίθεση. Εμείς, σα Ναδίρ, είπαμε ότι συνεχίζουμε τις δράσεις μας υποστηρίζοντας τις θέσεις μας και τις αξίες μας.

Από την άλλη, η στάση που επέλεξε η πλειοψηφία του χώρου ήταν καθαρά αμυντική και όχι μόνο. Ο χώρος, δυστυχώς, έκανε ένα βήμα παραπέρα και προτίμησε να κρύψει τα πολιτικά του χαρακτηριστικά. Έτσι, είδαμε καταληψίες να δηλώνουν, απλά κι αόριστα, αντιρατσιστές, είτε ότι βρίσκονται τυχαία στην κατάληψη, ως φιλοξενούμενοι. Αυτό δε μπορεί να περάσει απαρατήρητο. Το να αρνείται κάποιος την πολιτική του ταυτότητα είναι μια πολύ φθηνή συμπεριφορά και δεν αρμόζει να υιοθετούν τέτοιες συμπεριφορές άτομα που θέλουν να λέγονται αγωνιστές. Είχε προηγηθεί μία στροφή του χώρου, είχε προηγηθεί αυτό που ονομάζουμε «κομμουνιστικοποίηση του

χώρου». Αυτή η μετάλλαξη εκδηλώθηκε και αποτυπώθηκε σε μια σειρά κινήσεων, αφισών, εκδηλώσεων και απόψεων. Η αναρχία άρχισε να υιοθετεί αριστερές απόψεις και να αλλοιώνει την πραγματική της ταυτότητα. Οι καταλήψεις μετατράπηκαν σε κέντρα υποκουλτούρας και εναλλακτισμού, έγιναν προσωπικές καβάντζες και από νησίδες απελευθέρωσης, όπως θα έπρεπε να είναι κατά τη γνώμη μου, έγιναν νησίδες προσωπικής ελευθερίας. Στις συνελεύσεις αλληλεγγύης που γίνονταν εκείνο το διάστημα, θα θυμόμαστε όλοι όσοι είχαμε συμμετάσχει σε αυτές, κυριαρχούσε ένα μούδιασμα και μια παραίτηση. Μάλιστα, κάτι που είναι σημαντικό και δείχνει πολλά είναι το εξής: το καλοκαίρι που έγινε και η σύλληψή μας, στην Πάτρα είχαμε μία τριπλή κατασταλτική επιχείρηση εναντίον των καταλήψεων εκεί πέρα. Τρεις καταλήψεις της πόλης εκκενώθηκαν μέσα σε κάποιες ώρες. Η εισβολή των μπάτσων στις καταλήψεις της Πάτρας όμως ήταν γνωστή τρεις βδομάδες πριν. Παρόλα αυτά δεν έγινε καμία αποτρεπτική κίνηση γι'αυτό. Αυτό για εμένα δείχνει πάρα πολλά. Εγώ το κλίμα που εισέπραξα από διάφορους καταληψίες ήτανε τουλάχιστον απογοητευτικό. Οι εξαγγελίες του Δένδια μάλλον φάνηκε ότι έπιασαν τόπο. Έβλεπες τους αναρχικούς από διάφορες πόλεις της Ελλάδας να αδειάζουν καταλήψεις και να περιμένουν την μοίρα τους.

Βέβαια, για να μην είμαστε άδικοι, γιατί είναι άσχημο να τσουβαλιάζεις τα πάντα, πρέπει να αναγνωρίσουμε και εκείνους τους συντρόφους που αρνήθηκαν αυτή την κατάσταση, υπερασπίστηκαν τις ιδέες και τις αξίες τους και αγωνίστηκαν με όποιο μέσο μπορούσαν. Αυτοί οι σύντροφοι αναμετρώνται συνεχώς με την καταστολή, παράγουν την πολιτική θεωρία, διοργανώνουν εκδηλώσεις και, δυστυχώς, πολύ συχνά έχουν και αιχμαλώτους. Τέτοιοι σύντροφοι είναι που έχουν αξία, σ'αυτούς απευθυνόμαστε, αυτές τις αξιοπρεπείς μειοψηφίες θεωρούμε συντρόφους μας και με αυτούς θέλουμε να βαδίσουμε στο μέλλον. Αυτές τις μειοψηφίες που μπορεί να συναντήσει κανείς στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα, στην Κομοτηνή, στη Ρόδο, στην Κρήτη και αλλού.

ΕΡ: Ως μέλος του αναρχικού στεκιού Ναδίρ είχες συμμετάσχει στη βιβλιοπαρουσίαση, του «Νέου Αναρχικού Αντάρτικού Πόλης», και στην επανέκδοση του βιβλίου «Ένοπλη Χαρά» του Alfredo Bonnano. Πώς θεωρείς ότι επηρέασε αυτό τη μετέπειτα στοχοποίησή σου και την καταστολή από το κράτος;

Σ.Μ.: Ναι. Πέρα από αυτά, είχαμε ασχοληθεί σαν κατάληψη, καταρχήν, με την υπόθεση Χαλανδρίου, το 2009. Είχαμε αποφασίσει σα συνέλευση ότι μας ενδιαφέρει πάρα πολύ αυτό το ζήτημα μιας και βλέπαμε τί προεκτάσεις είχε και τί προεκτάσεις ήθελαν να δώσουν, πώς στοχοποιήθηκε ένα ευρύ φάσμα του χώρου και τα λοιπά. Εμείς είχαμε αποφασίσει από τότε να τρέξουμε και να συνεχίσουμε ενεργά με αυτήν την υπόθεση. Θεωρούμε ότι είναι πολύ σημαντικό αυτό το πράγμα. Βέβαια, αυτό έχει ενοχλήσει και τους μπάτσους. Για παράδειγμα, είχε γίνει ένας ξυλοδαρμός ενός φασίστα το οποίο εντάξει δεν είναι και κάτι σημαντικό. Και όμως οι μπάτσοι δρομολόγησαν μία επίθεση εναντίον μας. Όταν γινόνταν αυτές οι εκδηλώσεις στο Ναδίρ (έχουν γίνει γύρω στις τέσσερις τέτοιες εκδηώσεις αν δεν κάνω λάθος), έβλεπες γύρω από το Ναδίρ πάρα πολλές μονάδες μπάτσων, με βανάκια να μαζεύουν κόσμο. Δηλαδή, θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι στην παρουσίαση του Νέου Αναρχικού Αντάρτικου Πόλης είχανε γίνει γύρω στις δέκα προσαγωγές μαζικά, όποιος περνούσε έξω απ' το Ναδίρ, υπήρχε ένα βανάκι ξέρω 'γω που τον μάζευαν. Επίσης, έχουν γίνει κάποια πιο προσωπικά τετ α τετ με ασφαλίτες. Ναι, είναι κάτι που τους ενοχλεί, τέλος πάντων, και αυτό εκδηλώθηκε και τώρα. Ας πούμε ότι η σύλληψή μου είχε προαναγγελθεί.

Θέλω να χαιρετίσω την εκδήλωση. Να πω το πόσο σημαντικό είναι. Ότι έχω βρεθεί και 'γω σε τέτοιες εκδηλώσεις, δηλαδή από τη μεριά που είστε και 'σεις τώρα, είτε να τρέχω κάποια εκδήλωση, είτε σαν κοινό. Θεωρώ πάρα πολή σημαντικό, όλη αυτή τη δουλειά που γίνεται. Έχω συμμετάσχει σε τέτοιες εκδηλώσεις και φεύγοντας με τους συντρόφους μου είχαμε πολλές σκέψεις στο μυαλό μας.

Ελπίζω να ήταν ενδιαφέροντα όλα αυτά που ειπώθηκαν σήμερα και να προκύψει κάτι «σωστό» από αυτή την εκδήλωση.

Σχέδιο «Φοίνικας» – Πράξη 10η

Σχέδιο «Φοίνικας» – Πράξη 5η

ΔΙΝΣΗ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ
ΚΑΤΩ ΤΑΞΕΡΑ
ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΑΣ

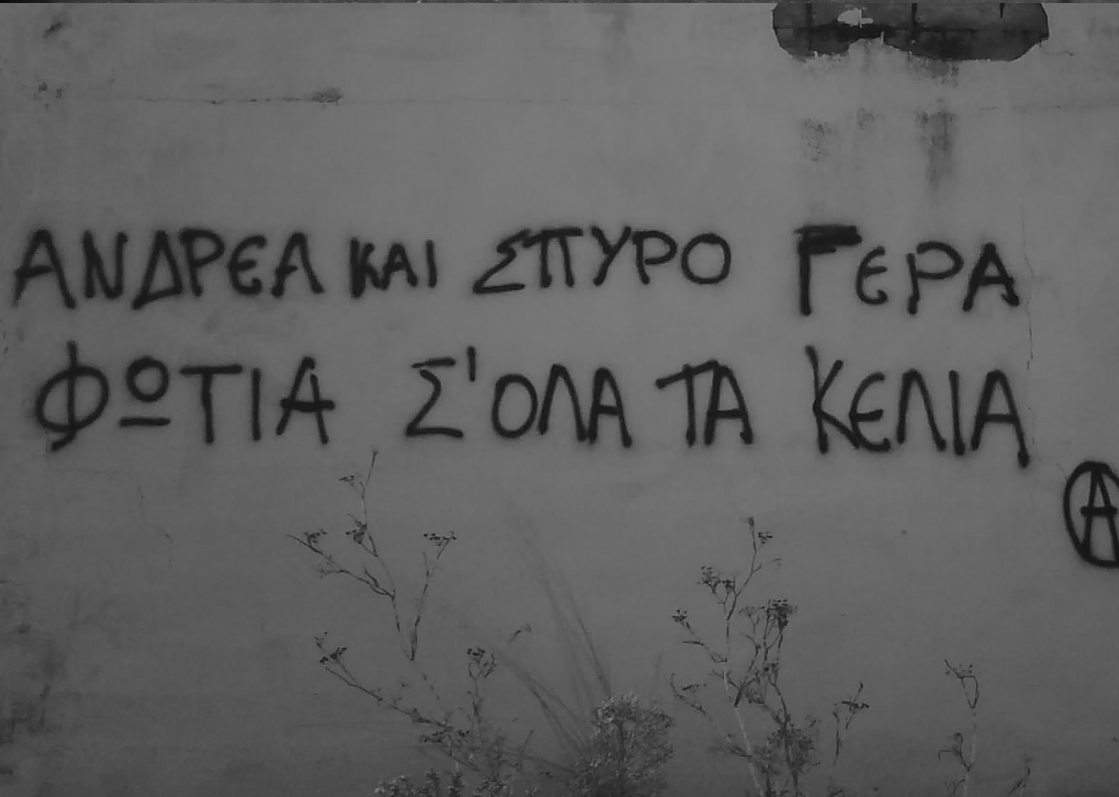
ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΙ ΣΠΥΡΟ ΓΕΡΑ
ΦΩΤΙΑ Σ'ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

Διήμερο Εκδηλώσεων 14-15/12

Ώρα Έναρξης
18:00

Σάββατο 14/12

Ταξικοί Αγώνες και κρίση:
η προοπτική της κομμουνιστικοποίησης

Ομιλητής: Γ. Σωτηρόπουλος (καθηγητής Πολ. Επιστημών)

Κυριακή 15/12

Το ένοπλο στη δεκαετία του 70' στην Ιταλία
συζήτηση με βάση το βιβλίο
"Ένοπλη Χαρά" A. Bonanno

Προβολή ντοκιμαντέρ "Σχέδιο Φοίνικας"
παρουσίαση της μπροσούρας του

Όλες οι εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν
στο αμφιθέατρο της π.Νομικής
όπου θα υπάρχει συλλογική κουζίνα

utopia-ad.org

10 χρόνια Ουτοπία και τα καλύτερα έρχονται...

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 3η

Αναρχικό Στέκι
Utopia A.D.
Κομοτηνή, 14-15/12/2013

Εκδηλώσεις

Όλγα Οικονομίδου, Πυρήνας Φυλακισμένων Μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, FAI – IRF

Ο.Ο.: Καταρχήν, να πώ μια καλησπέρα στον κόσμο που βρίσκεται σήμερα στην εκδήλωση.

ΕΡ: Τί είναι το Σχέδιο «Φοίνικας»;

Ο.Ο.: Γενικά, το Σχέδιο «Φοίνικας» είναι ένα διεθνές σχέδιο αντάρτικων επιθέσεων, ένα σύνολο ενεργειών άμεσης δράσης, που στοχεύει σε διπλό σκοπό. Από τη μία, ο στόχος ήταν να εκφραστεί μέσα από πράξεις η εκδίκηση απέναντι σε πρόσωπα και υποδομές, τα οποία ήταν υπεύθυνα για την καταστολή που δέχτηκε τόσο η ίδια η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, όσο και οι κρατούμενοι στις φυλακές, γενικότερα. Γι'αυτό ανατιναχτηκε το αυτοκίνητο της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, το αμάξι του αρχιφύλακα στις φυλακές του Ναυπλίου, ενώ, παράλληλα, στάλθηκαν κάποια δέματα στον εφέτη ανακριτή που έχει αναλάβει την υπόθεση της Συνωμοσίας, καθώς επίσης και στο διοικητή της αντιτρομοκρατικής, κατά τη διάρκεια της θητείας του οποίου είχαν γίνει οι συλλήψεις μελών της οργάνωσης. Ανάλογα χτυπήματα εκδίκησης έγιναν και στο εξωτερικό, όπως ο εμπρησμός της σχολής αστυνομίας. Παράλληλα, βέβαια, σκοπός του Σχεδίου «Φοίνικας» ήταν και είναι η αναβιώση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, μέσα άπο τις στάχτες που άφησε πίσω της η καταστολή αλλά και, γενικότερα, η αναβίωση του αντάρτικου πόλης. Στην ουσία, μετά τις τελευταίες συλλήψεις στο Βόλο, των 5 μελών της ΣΠΦ, υπήρξε μία καμπή του ένοπλου αγώνα. Επικράτησε μία απουσία αντάρτικων ενεργειών εν καιρώ που, κατά τη γνώμη μου, οι κοινωνικές προκλήσεις ευνοούσαν τη διάχυση του ένοπλου αγώνα. Η εποχή που τρέχει είναι μία προκλητική εποχή όσον αφορά την καταστολή και νομίζω πως αυτό είναι ξεκάθαρο

στον καθένα. Μια καταστολή απέναντι σε όλα τα κομμάτια του αναρχικού – αντιεξουσιαστικού χώρου, την ίδια στιγμή που, κατά μία έννοια, ο αναρχικός χώρος τείνει όλο και περισσότερο στην κομμουνιστικοποίηση. Ακριβώς στο ξεπέρασμα αυτής της φθοράς, εμείς επιθυμούσαμε την αναβίωση του αντάρτικου πόλης και αυτή η αναγέννηση εκφράστηκε με το όνομα και τις πράξεις του Σχεδίου «Φοίνικας».

ΕΡ: Νομίζω ότι απαντάς και στη δεύτερη ερώτηση, το πώς δηλαδή προέκυψε η ιδέα του Σχεδίου.

Ο.Ο.: Προφανώς, η όλη ιδέα του Σχεδίου «Φοίνικας» δεν ήρθε από κάποιο ανώτατο διευθυντήριο ή κάποιον εγκέφαλο. Στην ουσία, ήταν απλά η συνάντηση επιθυμιών των συντρόφων να πράξουνε, ώστε να σπάσει αυτή η παρατεταμένη συνθήκη που επικρατούσε στον ελλαδικό χώρο και, τελικά, αυτή η ιδέα συνδέθηκε με την επιθυμία και συντρόφων στο εξωτερικό, ώστε να γίνουν και αυτοί συνένοχοι σε ένα διεθνές, πλέον, σχέδιο. Ήταν, επίσης, μια έμπρακτη κίνηση αλληλεγγύης και φιλίας για όλους αυτούς που λείπουν, γι'αυτούς που βρίσκονται εντός των τειχών αυτή τη στιγμή.

ΕΡ: Πώς μπορεί κάποιος να συμμετάσχει; Υπάρχουν άνθρωποι που ανταποκρίθηκαν στο δικό σας κάλεσμα; Και ποιά είναι τα κριτήρια και οι προϋποθέσεις έτσι ώστε να θεωρηθεί ότι ένα χτύπημα εντάσσεται μέσα σ'αυτό το σχέδιο;

Ο.Ο.: Καταρχήν, να πώ πως δεν είναι η πρώτη φορά που προκύπτει ένα σχέδιο συντονισμένων επιθέσεων, δηλαδή, κατά μία έννοια, το Σχέδιο «Φοίνικας» δεν ήταν μία παρθενογέννηση. Προηγούμενες εμπειρίες αγώνα και η παρακαταθήκη που έχουν αφήσει πυρήνες και ομάδες συνέβαλαν, σίγουρα, στο να εμπνευστεί κάτι τέτοιο σαν το Σχέδιο «Φοίνικας». Η λογική της FAI να δημιουργήσει μία εκστρατεία συντονισμένων επιθέσεων το 2003 στην Ιταλία, που είχε ονομαστεί

τότε επιχείρηση «Άγιος Βασίλης», ή ακόμα και εν όψει της πρώτης δίκης του Χαλανδρίου που εμείς, σαν οργάνωση, καλέσαμε ομάδες και πυρήνες σε διεθνή συντονισμό δράσεων αλληλεγγύης, είναι κάποια τέτοια παραδείγματα που λειτούργησαν σαν παρακαταθήκη. Για εμάς, παραμένει πάντα στοίχημα η διάχυση των αντάρτικων επιθέσεων και πιστεύουμε πως ο διεθνής συντονισμός έχει μεγάλη άξια, γενικότερα. Άλλωστε, η εξουσία δεν έχει ούτε μία καρδιά, ούτε ένα κέντρο μόνο.

Όσον αφορά το πώς μπορεί να γίνει μία ενέργεια κομμάτι στο Σχέδιο «Φοίνικας», δεν υπάρχουν κάποιοι κανόνες, ούτε κάποιο καταστατικό, σίγουρα όμως, η μία με την άλλη συνδέονται μεταξύ τους, βάσει μιας συγγένειας, αναγνωρίζουν, δηλαδή, μία συγγένεια αξιών μεταξύ τους. Μιλάω για τα χαρακτηριστικά που, μέσω της FAI, τέθηκαν ως βάση και αφορούν την αντικοινωνική κριτική, τη διεθνή αλληλεγγύη και την άμεση δράση. Βέβαια, στο Σχέδιο «Φοίνικας» ανταποκρίθηκαν ακόμα και πυρήνες που δεν υπέγραψαν ως FAI, όμως, γενικά, συμφωνούσαν σε ένα διευρυμένο φάσμα, αυτό της Νέας Αναρχίας. Δεν είναι απαραίτητο να ενστερνίζεσαι τη FAI, αλλά να υπάρχει συγγένεια αξιών. Για παράδειγμα, η όγδοη Πράξη που έγινε από συντρόφους στο Σαντιάγκο, που είναι προσκείμενοι στη Μαύρη Διεθνή, δεν ανήκαν στη FAI.

Όσον αφορά, το πώς μπορεί να συμμετάσχει κάποια ομάδα, νομίζω ότι η απαντήση είναι «με όλα τα μέσα». Ζήτημα είναι να σπάσουμε τα φετίχ του συμβολισμού. Σημασία έχει η σύγκρουση, η επίθεση και όχι, φυσικά, τα εργαλεία.

ΕΡ: Είστε ικανοποιημένοι άπο τη μέχρι τώρα εξέλιξη του Σχεδίου, από τα χτυπήματα που έχουν γίνει;

Ο.Ο.: Το Σχέδιο «Φοίνικας» μετράει ήδη οχτώ επιθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό. Παρόλα αυτά, θα ήταν λίγο φτωχό το να δοθεί μια απάντηση βασισμένη σε αριθμούς, θα αδικούσε σίγουρα το ίδιο το εγχείρημα. Γιατί ένα αναρχικό εγχείρημα δεν κρίνεται σίγουρα

με βάση την ποσότητα. Η εξουσία είναι αυτή που κινείται με βάση αριθμούς, και μετατρέπει τα πάντα σε εμπορεύματα. Οι αντάρτικες ενέργειες σίγουρα δεν είναι κάτι τέτοιο, για να μπορούμε να μιλάμε με αριθμούς γι'αυτές. Τώρα, από'κεί και πέρα, προφανώς, η δυνατότητα σύνδεσης με άλλες ομάδες ήταν και παραμένει ένα στοίχημα για εμάς. Σα Συνωμοσία, είμαστε ικανοποιημένοι και σίγουρα νιώσαμε μεγάλη χαρά που το σχέδιο ενέπνευσε κι άλλους συντρόφους να συμμετάσχουν.

Η αλήθεια είναι ότι κάθε ενέργεια ή σχέδιο δε μπορεί να αποτιμηθεί στο τώρα, σε έναν άμεσο χρόνο δηλαδή. Ναι, μεν, δίνει μία απόλαυση κατά τη διεκπεραίωση κάθε πράξης ή ενέργειας, αλλά νομίζω οτί η παρακαταθήκη που αφήνει πίσω της είναι αυτή που συνεχίζει να είναι μία διαρκής αφετηρία, έτσι ώστε να δημιουργεί συνεχώς ερωτήματα. Δηλαδή, κάθε εγχείρημα για 'μένα παραμένει ανοιχτό, ακριβώς γιατί δεν είναι κάτι που έγινε και τελείωσε. Η αξία της παρακαταθήκης που αφήνει πίσω του είναι που το κάνει να μένει ανοιχτό και για μελλοντικά εγχειρήματα, και το πώς αυτά με έναν τρόπο συνδέονται και έχουν μια σημασία για το μέλλον.

ΕΡ: Ο στόχος του Σχεδίου είναι καθαρά και μόνο το πλήγμα του εχθρού ή θέλετε παράλληλα να προωθήσετε και μια τέτοιου είδους λογική, να προάγετε τις ιδέες σας μέσα από αυτό;

Ο.Ο.: Είναι γεγονός ότι σήμερα η ψηφιακή πληροφορία κατακλύζει τους ανθρώπους, αν και η επικοινωνία σε μεγάλο βαθμό έχει διακοπεί. Δηλαδή γιά εμάς, επικοινωνία, το να μιλάς, να ακούς είναι στην ουσία το να εξωτερικεύεις συναισθήματα, να εξωτερικεύεις τον τρόπο σκέψης. Με τη δημιουργία του Σχεδίου «Φοίνικας», σίγουρα ο ένας στόχος ήταν ένα πλήγμα στον εχθρό, ήταν όμως και η δημιουργία γεγονότων που θα έφερναν ανησυχία στο στρατόπεδο του εχθρού. Παράλληλα, όμως, η λογική μας, που εκφράστηκε ξεκάθαρα και μέσω της FAI, είναι να προωθήσουμε την αόρατη αυτή επικοινωνία μέσω προκηρύξεων. Να διαχέουμε το λόγο μας και να

τον προωθούμε μέσω αναλύσεων που γίνονταν σε προκηρύξεις. Να γίνει ένας διάλογος επί της ουσίας μεταξύ αντάρτικων ομάδων, κάτι το οποίο είχε όντως ένα αποτέλεσμα και μέσω του Σχεδίου «Φοίνικας», αλλά και προηγούμενων συντονισμένων κινήσεων που έχουν γίνει.

ΕΡ: Τί σημαίνει ο όρος «αναρχικός της πράξης» τον οποίο χρησιμοποιείτε και για'σάς τους ίδιους, και πού οφείλεται αυτή η δριμύτατη κριτική στους άλλους;

Ο.Ο.: Όσον αφορά τους αναρχικούς της πράξης, αυτό που εννοούμε είναι απλό. Όταν μιλάς για αναρχικά ζητήματα και θέσεις, αυτά πρέπει να μετουσιώνονται και σε πράξεις. Αυτός που μόνο γράφει, μιλάει, ασκεί κριτική από μια θέση απραξίας, για'μάς φαίνεται φτωχός και αυτό είναι κάτι που δεν αναλογεί στην αναρχική λογική. Όσον αφορά, τώρα, το δεύτερο ερώτημα, επειδή είναι και λίγο αφαιρετικό, θα πώ απλά πως η Συνωμοσία ασκεί κριτική πάνω σε θέσεις και απόψεις, στην κατεύθυνση της εξέλιξης και στην κατεύθυνση της ρήξης όταν αυτή χρειάζεται.

Στο σημείο αυτό γίνεται ερώτηση σχετικά με τον ένοπλο αγώνα στην Ιταλία τη δεκαετία του '70, καθώς και για την καταστολή που έχουν δεχτεί εκεί τα διάφορα μέσα αντιπληροφόρησης (επιχείρηση Ardire κλπ.). Λόγω κακής ποιότητας του ήχου, δεν κατέστη δυνατό να αποτυπωθεί γραπτά ούτε η ερώτηση, ούτε και η απάντηση. Η απάντηση που ακολουθεί είναι συνέχεια της προηγούμενης.

ΕΡ: Δηλαδή, δε χτυπάνε απλά τη σκέψη και τις ιδέες, χτυπάνε και τα μέσα που προάγουν αυτές τις ιδέες. Όπως, όταν τον ίδιο το Bonnano τον φυλάκισαν το '77, αν δεν κάνω λάθος, δεκαοκτώ μήνες φυλακή και έκαψαν το βιβλίο του. Βλέπουμε ότι η ιστορία πολύ γρήγορα επαναλαμβάνεται, δεν πέρασαν και πάρα πολλά

χρόνια απ'το '77.

Ο.Ο.: Ναι. Η ιστορία επαναλαμβάνεται, γι'αυτό έχει μεγάλη αξία να την αναλύεις και να την επεξεργάζεσαι. Να μαθαίνεις απ'αυτήν και να προετοιμάζεσαι ώστε να εξοπλίζεσαι καλύτερα. Τα ηλεκτρονικά μέσα αντιπληροφόρησης ήταν και είναι ένας δίαυλος επικοινωνίας μεταξύ αντάρτικων ομάδων, μεταξύ κρατουμένων και του κόσμου εκτός των τειχών, χώρος δημοσίευσης και προώθησης επαναστατικών θέσεων, μέσω των αναλήψεων ευθύνης και άλλων κειμένων, όλων αυτών, δηλαδή, που συμπληρώνουν την επαναστατική πράξη. Γιατί η πράξη χωρίς το λόγο και αντίστροφα, παραμένει λειψή. Ακριβώς για το λόγο αυτό μπήκαν στο στόχαστρο τα μέσα αντιπληροφόρησης και ακολούθησαν κατασταλτικές επιχειρήσεις, ώστε να σπάσουν αυτές οι γέφυρες επικοινωνίας, να σαμποταριστεί και να ποινικοποιηθεί η προώθηση θέσεων και ιδεών, ως προτροπή σε ανατρεπτικές πράξεις. Παρόμοια παραδείγματα διώξεων είδαμε και σε άλλα μέρη της γης, όπως αυτό της Λατινικής Αμερικής που το Liberacion Total χαρακτηρίστηκε ως το δημόσιο βήμα αναρχικών παράνομων σχηματισμών που δρούν στις περιοχές εκεί.

Η απάντηση σε όλα αυτά δε μπορεί να δίνεται με δημοκρατικούς όρους, αλλά με την όξυνση των επιθέσεων. Το στοίχημα για εμάς είναι το πώς θέλουμε να εκφράζονται οι εχθροπραξίες μας και η εναντίωσή μας στο υπάρχον. Θέλουμε να φτωχύνουμε και να εκφραζόμαστε μόνο μέσα από λόγια, χωρίς πράξεις και με την επίδειξη συνταγματικών δικαιωμάτων ή μέσα από την οργάνωση, τη δημιουργία άτυπων πυρήνων δράσης που επιτίθενται στο καθεστώς; Θεωρώ πως δεν υπάρχει τίποτα άλλο παρά η αναγκαιότητα να συνδεθούμε με άλλες ατομικότητες, ώστε να επιτεθούμε στους θεσμούς του κράτους αλλά και στις αξίες αυτής της κοινωνίας.

ΕΡ: Σίγουρα, κάνοντας εκπτώσεις παίζουμε και στο γήπεδο της εξουσίας, έτσι; Παίζουμε εκτός έδρας όταν κάνουμε εκπτώσεις με τους όρους τους δικούς τους, με τους δικούς τους νόμους που

αυτοί τους στήνουν, αυτοί τους καταρρίπτουν, οπότε συμφωνώ απόλυτα με αυτό που λες, ότι πρέπει να οξυνθούν με τα δικά μας μέσα και όχι με εκπτώσεις στις ιδέες.
Έχω μία ερώτηση, πάμε πάλι στο Σχέδιο «Φοίνικας». Στο ντοκυμαντέρ που είδαμε, είδαμε κάποιες χώρες, όπως η Ινδονησία, η Ιταλία, η Ρωσία. Η ερώτηση μου είναι η εξής: ανταποκρίθηκε κάποια χώρα της βόρειας Ευρώπης στο κάλεσμα, κι αν όχι, πού πιστεύεις οτι οφείλεται αυτό;

Ο.Ο.: Προς το παρόν, οι πυρήνες που έχουν συμμετάσχει στο Σχέδιο «Φοίνικας» είναι από την Ινδονησία, την Ιταλία και τη Ρωσία. Ο λόγος που κάποια ομάδα αποφασίζει να πάρει μέρος σε ένα σχέδιο, σε ένα κάλεσμα, δεν εξαρτάται μόνο από τη συμφωνία ή διαφωνία με το ίδιο το εγχείρημα. Κάθε αντάρτικος σχηματισμός έχει μια στρατηγική και κάθε φορά βάζει τις δικές του προτεραιότητες. Αυτές άλλοτε συντονίζονται και άλλοτε όχι. Άλλωστε, η μαγεία της αναρχίας είναι το μη προβλεπόμενο, το μη αναμενόμενο. Αυτή τη στιγμή, πυρήνες της FAI έχουν πράξει σε δεκάδες περιοχές της γης, αναδεικνύοντας διαφορετικές θεματικές, συμπεριλαμβανόμενης και της Βόρειας Ευρώπης. Αυτό δε σημαίνει πως κάθε φορά οι θεματικές ή οι χρονικές προτεραιότητες των πυρήνων αυτών είναι ίδιες, και αυτό για'μένα είναι κάτι θετικό, γιατί αναδεικνύει και τη διαφορετικότητα και τη μοναδικότητα του καθενός μας, μακριά απ'το συγκεντρωτισμό των κεντρικών ιεραρχικών δομών.

ΕΡ: Το γεγονός ότι συμμετείχες στους Πυρήνες είναι καθαρά και μόνο γιατί πιστεύεις ότι αυτή η μορφή αγώνα είναι η καταλληλότερη; Το κάνεις αποκλειστικά και μόνο για τις δικές σου ιδέες ή θέλεις να δείξεις και στις υπόλοιπες γυναίκες να μην περιμένουν τον άντρα, που έχει τη μεγαλύτερη σωματική ικανότητα;

Ο.Ο.: Καταρχήν, να ξεκαθαρίσω πως δεν πιστεύω σήμερα σε

φεμινιστικά κινήματα, για το λόγο ότι και αυτά με τη σειρά τους δημιουργούν αντίστροφους διαχωρισμούς. Το γεγονός ότι συμμετέχω σε μια οργάνωση προέκυψε από τις ατομικές μου επιλογές, που συναντήθηκαν συλλογικά με τις επιλογές των υπόλοιπων συντρόφων μου, χωρίς ποτέ να σκεφτώ βάσει «φύλου». Το σημαντικό είναι να βρείς την αποφασιστικότητα να κάνεις επιλογές ζωής και να πάρεις ανάλογα ρίσκα για να πολεμήσεις όλα αυτά που σε καταπιέζουν. Σ'αυτό το δρόμο δεν υπάρχουν ειδικοί και φύλα. Ο καθένας μπορεί να το κάνει και, σίγουρα, δεν είναι δρόμος μόνο για άντρες ή μόνο για γυναίκες. Είναι για όποιον πιστεύει σ'αυτό που κάνει και παραμένει συνεπής. Ο ρόλος της γυναίκας, σύμφωνα με τα δεδομένα της κοινωνίας, ο οποίος, δυστυχώς, ως επι τω πλείστον, αναπαράγεται ακόμα κι όταν φεμινιστικά αντιστρέφεται αντιδραστικά, είναι αυτός του ασθενούς φύλου. Αυτή η συνθήκη διαμορφώνει μια αίσθηση υποτίμησης των ικανοτήτων της γυναίκας και γι'αυτό μια γυναίκα για να πολεμήσει το υπάρχον, πρέπει να ξεπεράσει και το ρόλο του νομιμόφρωνα πολίτη και το ρόλο της ως γυναίκα.

Ξαναγυρνώντας στο ερώτημα, πιστεύω πως ο αντάρτης πόλης, ο αναρχικός, δε μετρήθηκε ποτέ από τις σωματικές του ικανότητες. Δε χρειάζονται μπράτσα για να κατασκευάσεις ή να τοποθετήσεις μια βόμβα, για να σημαδέψεις με το όπλο σου τον εχθρό, για να καταστρώσεις ένα σχέδιο, για να παρακολουθήσεις το στόχο σου. Αυτή η δυνατότητα υπάρχει για τον καθένα. Απο'κεί και πέρα, προσωπικά, επέλεξα το δρόμο του ένοπλου αγώνα, με κύριο και καθοριστικό κριτήριο τις ιδέες μου, γιατί έτσι πιστεύω ότι πολεμάς το υπάρχον, έτσι ζείς αληθινά και, παράλληλα, αυτή η δράση μου θέλω να έχει προταγματικό χαρακτήρα προς τον οποιονδήποτε νιώθει ότι εγκλωβίζεται και καταπιέζεται από το σύστημα.

Να σας ευχαριστήσω για την επικοινωνία και θεωρώ πως είναι στοίχημα να γίνονται κι άλλα τέτοια εγχειρήματα γιατί τα θεωρώ πολύ σημαντικά. Να 'στε καλά και χάρηκα πάρα πολύ.

Δύναμη σε όλους σας.

ΟΛΓΑ ΓΕΡΑ
ΟΣ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

-Εισήγηση από Χ.Ο.Κ.

-Προβολή βίντεο
"Σχέδιο Φοίνικας"

-Τηλεφωνική Επικοινωνία με
τους 2 συντρόφους
Σπύρο Μάνδυλα,Χρήστο Τσάκαλο

-Συζήτηση

"Κι ήρθαν στιγμές που φοβήθηκε πως
θα χάσει το λογικό του.
Και τον έσωσε μια μικρή αράχνη
στη γωνιά,
που την έβλεπε ακούραστη
κι υπομονετική
να υφαίνει τον ιστό της.
Και κάθε μέρα τής τον χάλαγαν
με τις μπότες τους μπαίνοντας.
Κι εκείνη ξανάρχιζε κάθε μέρα.
Και τής τον χάλαγαν πάλι.
Κι άρχιζε ξανά.
Εις τους αιώνας των αιώνων."

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης θα υπάρχει έντυπο υλικό των 2 συντρόφων,καθώς κείμενα και βιβλία απο το στέκι ναδίρ, Άλφα Αρνητικό, Χ.Ο.Κ.

Η εκδήλωση θα γίνει στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΠΡΟΚΑΤ35 στο πανεπιστήμιο.

ΚΥΡ. 15/12

ΩΡΑ: 18:00

Χ.Ο.Κ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 4η

Χαοτική Ομάδα Κρούσης Πάτρα (Αυτοδιαχειριζόμενος Χώρος ΠΡΟΚΑΤ35), 15/12/2013

Κείμενο Χαοτική Ομάδα Κρούσης

Χρονικό της σύλληψης του Σπύρου και του Ανδρέα – Η εισβολή στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ & οι στοχεύσεις του κράτους

Το βράδυ της Πέμπτης 11 Ιουνίου του 2013, μπάτσοι της αντιτρομοκρατικής, μαζί με κάθε λογής σκυλιά, από όλα τα πόστα της αστυνομίας, εισβάλουν για τέταρτη φορά στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ. Αυτή τη φορά, μοναδικός τους στόχος είναι ο σύντροφος Σπύρος Μάνδυλας. Στην προσπάθειά τους να γίνει όσο το δυνατόν πιο εντυπωσιακή η είσοδός τους, γκρεμίζουν ένα τοίχο, ενώ, παράλληλα, καταστρέφουν ότι βρουν μπροστά τους και κλέβουν αρκετό από τον εξοπλισμό της κατάληψης. Το ενδιαφέρον τους εστιάστηκε στη βιβλιοθήκη, όπου «ανακάλυψαν» το βιβλίο του Alfredo Bonnano «Η ένοπλη χαρά», στο εξώφυλλο του οποίου απεικονίζεται μια θήκη για όπλο και έτσι ξεκινούν μια μεγάλη έρευνα, με σκοπό να βρεθεί αυτό το όπλο, κατά τη διάρκεια της οποίας μαζεύουν DNA από γόπες, μπουκάλια μπύρας και απ' όπου αλλού μπορούν, ενώ κατάσχουν και το server της κατάληψης.

Τρείς ώρες νωρίτερα, είχε προηγηθεί η σύλληψη του Ανδρέα Τσαβδαρίδη, ενώ επέστρεφε σπίτι του από τη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης. Και οι δύο σύντροφοι μεταφέρονται κατευθείαν στο δωδέκατο όροφο της ΓΑΔΑ, όπου στεγάζονται τα γραφεία της αντιτρομοκρατικής. Εκεί, αφού αρνούνται να δώσουν αποτυπώματα, DNA και φωτογραφίες, γίνεται η λήψη τους με τη βία, ενώ στη συνέχεια, δηλώνουν πως δεν έχουν πρόθεση να υπογράψουν ή να κουβεντιάσουν το οτιδήποτε. Αφού τους γνωστοποιήσουν ότι κατηγορούνται γα τα τέσσερα πρώτα χτυπήματα του Σχεδίου «Φοίνικας» που είχαν πραγματοποιηθεί έως τότε, τους ανακοινώνουν πως έχει αποδοθεί και η κατηγορία της «ηθικής αυτουργίας» στα δέκα προφυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ της πρώτης περιόδου. Στο σημείο αυτό, να υπενθυμίσω και να επισημάνω πως, το τρίτο χτύπημα αφορά πράξη που συνέβη στη Τζακάρτα της Ινδονησίας. Βέβαια, η σαθρότητα της, εν λόγω, κατηγορίας τους

ανάγκασε να την αφαιρέσουν κάποια στιγμή από το κατηγορητήριο.

Ο Ανδρέας, μέσα από κείμενο που δημοσίευσε, ανέλαβε την ευθύνη για την αποστολή του εμπρηστικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο, ως Πυρήνας Mauricio Morales και αποδέχτηκε τη συμμετοχή του στη FAI/IRF, δηλώνοντας περήφανος και αμετανόητος για την επιλογή του. Ο Σπύρος αρνείται όλες τις κατηγορίες που του αποδίδονται. Στις 22 Ιουλίου και οι δύο σύντροφοι προφυλακίζονται στην Α' πτέρυγα των δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού.

Οι συλλήψεις των δύο και η νέα δίωξη του Πυρήνα φυλακής της ΣΠΦ έχουν η καθεμιά διαφορετική στόχευση εκ μέρους της κρατικής καταστολής. Πέρα από τη σύλληψη του Ανδρέα, η σύλληψη του Σπύρου, όπως ο ίδιος αναφέρει στην επιστολή του, στοχεύει στο γκρέμισμα της γέφυρας μεταξύ «δημόσιου» και «παράνομου». Η κατάληψη στην οποία συμμετέχει, το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ δηλαδή, ασχολήθηκε, μεταξύ άλλων, με την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και υποστήριξε ξεκάθαρα, έμπρακτα και με συνέπεια την τάση της Νέας Αναρχίας, γεγονός που την έβαλε πολλές φορές στο στόχαστρο των ΜΜΕ, των μπάτσων, ακόμα και των «παραδοσιακών» κύκλων της Αναρχίας. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρα αντιληπτό απ' όλους μας πως, η καταστολή δεν αφορά αποκλειστικά τα επιθετικά μέσα πάλης που χρησιμοποιεί η Αναρχία (άμεση δράση, ένοπλο αντάρτικο πόλης κτλ), αλλά, κυρίως, τα χαρακτηριστικά και τις αντιλήψεις που πρεσβεύει. Ο αφορμαλισμός, η ουσιαστική συντροφικότητα, η έμπρακτη αλληλεγγύη, η επίθεση σε όλους τους πυλώνες της κυριαρχίας, η διαρκής συγκρουσιακότητα και η ακλόνητη πίστη στη διαρκή εξέγερση στο εδώ και στο τώρα καθιστούν την Νέα Αναρχία ριζοσπαστική, επικίνδυνη και, κυρίως, μη αφομοιώσιμη.

Όσον αφορά την κατηγορία της «ηθικής αυτουργίας», εμείς την ερμηνεύουμε ως μια σχεδόν απελπισμένη προσπάθεια εκ μέρους του κράτους, να καταστείλει τη διάχυση της Πρακτικής και της Θεωρίας της Συνωμοσίας, τα μέλη της οποίας, ακόμα και μέσα από τη φυλακή, αρνούνται το ρόλο του θύματος που καρτερικά περιμένει να «βγάλει

την ποινή του», δηλώνοντας περήφανα ένοχοι για τις ιδέες και τις επιλογές τους. Πάντα συνεχίζοντας τον πόλεμο σε οποιεσδήποτε συνθήκες και με όλα τα μέσα.

Σχετικά με το ζήτημα της αλληλεγγύης

Η αλληλεγγύη προς τους δύο συλληφθέντες, τα μέλη του Πυρήνα φυλακής της ΣΠΦ, αλλά και το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ εκδηλώθηκε ποικιλοτρόπως. Έγιναν παρεμβάσεις με πανό, γράφτηκαν συνθήματα με σπρέι στους δρόμους, κολλήθηκαν αφίσες και αυτοκόλλητα σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, όπως στην Αθήνα, στο Βόλο, στη Θεσσαλονίκη, στην Κομοτηνή, στην Ηγουμενίτσα και αλλού. Βέβαια, η αλληλεγγύη έλαβε και μια πιο επιθετική μορφή, μέσα από πράξεις άμεσης δράσης. Πιο συγκεκριμένα, στις 26 Ιουλίου έγινε σαμποτάζ σε έξι ΑΤΜ στη Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης, στις 24 Αυγούστου έγινε εμπρησμός στη σχολή της αστυνομίας στην Ινδονησία, από τον Πυρήνα «Λευτεριά στο Μάνδυλα και στον Τσαβδαρίδη», γεγονός που αποτέλεσε και την πέμπτη πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας». Ακόμα, ο Πυρήνας Ryo της ΣΠΦ έστειλε παγιδευμένο δέμα – βόμβα στον ειδικό ανακριτή Μόκκα, ως έκτη Πράξη του Σχεδίου. Τέτοιες κινήσεις σπάνε την απομόνωση των αιχμάλωτων συντρόφων, δίνοντάς τους χαρά και δύναμη και αποδεικνύοντας, στην πράξη, πως κανείς δεν είναι αναλώσιμος και κανείς δεν πρέπει να ξεχνιέται μόνος στα χέρια του κράτους και της δικαιοσύνης του.

Όσον αφορά, τώρα, το ζήτημα της αλληλεγγύης εν γένει, είμαστε ενάντια σε κάθε είδους επιλεκτική αλληλεγγύη και αυτό αφορά κυρίως σε δύο περιπτώσεις. Η πρώτη έχει να κάνει με την εισχώρηση των διαπροσωπικών σχέσεων στο ζήτημα αυτό. Είναι, άλλωστε, γεγονός ότι εκφράστηκε έως και ανακούφιση εκ μέρους των «καλών, μη βίαιων, μη καταστροφικών, κοινωνικών» αναρχικών, οι οποίοι βιάστηκαν να χαμογελάσουν, όταν το κράτος χτύπησε τους «κακούς, βίαιους, καταστροφείς, βάνδαλους» αναρχικούς, εκείνους που αδιαφορούν για την κοινωνία και δεν νοιάζονται για τη «γειτονιά». Εκείνους των

οποίων οι καταλήψεις δε στεγάζουν φιλανθρωπικά συσσίτια και κουκλοθέατρα, αλλά βενζίνη και στουπιά. Δεν τους αδικώ όμως, είναι, όντως, ανακουφιστικό να ξεφορτώνεσαι αναρχικούς, κάπως προβληματικό όμως, όταν επιμένεις να αυτοπροσδιορίζεσαι και εσύ έτσι... «Καλός» και «Κακός» αναρχικός λοιπόν.. Μακρά η παράδοση και η σύγχυση που επιφέρει ένας τέτοιος διαχωρισμός.

Η δεύτερη περίπτωση έχει να κάνει με το γεγονός πως, δυστυχώς, ο επίσημος «αναρχικός χώρος» έχει την τάση να συσπειρώνεται γύρω από τους «αθώους» αγωνιστές, «ξεχνώντας» σκόπιμα όσους αποφασίζουν να αναλάβουν την ευθύνη για τις πράξεις τους. Τα τελευταία χρόνια και με τις συλλήψεις των δύο κυριότερων ένοπλων αναρχικών Οργανώσεων της τελευταίας δεκαετίας, της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και του Επαναστατικού Αγώνα, η πλειοψηφία του «χώρου» απέδειξε περίτρανα τον παραπάνω συλλογισμό, διαχωρίζοντας τη θέση της και απομονώνοντας τους ένοπλους σχηματισμούς, στην ουσία υπογράφοντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Αντιθέτως, εμείς θεωρούμε πως οι πράξεις και η στάση όλων όσων δέχονται την έννομη καταστολή και παραμένουν συνεπείς και αξιοπρεπείς με τη στάση τους, μας δείχνουν από μόνοι τους πως η αλληλεγγύη οφείλει να είναι διάχυτη και χωρίς ενδοιασμούς.

Η Νέα Αναρχία (Μία αναρχία μέσα στην αναρχία)

Μιλώντας για τη Νέα Αναρχία, στην ουσία, αναφερόμαστε στην αναρχοατομικιστική – μηδενιστική τάση. Η τάση αυτή έχει κάνει την εμφάνισή της στην Ελλάδα τα τελευταία πέντε, περίπου, χρόνια. Βασικά δομικά της χαρακτηριστικά είναι ο αντικοινωνισμός, η πρόκριση της άμεσης δράσης, η διεθνιστική αλληλεγγύη, η άτυπη οργάνωση βάσει των ομάδων συγγένειας, η ύπαρξη ενός δικτύου μεταφραστικών και εκδοτικών εγχειρημάτων, η στροφή προς τη συνολική αποδόμηση της παραγωγής και των εργασιακών σχέσεων, η αντιπολιτισμικότητα και άλλα πολλά, με βασικό στόχο την διαρκή

εξέγερση στο εδώ και στο τώρα, έως τη συνολική απελευθέρωση ανθρώπων και ζώων.

Ειδικότερα, σε ό,τι αφορά τον αντικοινωνισμό, στην ουσία, πρόκειται για μια μάχη που δίνεται, όχι μόνο εναντίον της «τυραννίας» των «από πάνω», αλλά ασκείται σκληρή κριτική και στους συμβιβασμούς και την υποταγή των «από κάτω». Άλλωστε, η εξουσία δε στηρίζεται μόνο στη βία του κράτους, αλλά και στην υπακοή, το συμβιβασμό, την αποδοχή, τη μιζέρια και την εθελοδουλία της μαζικοποιημένης κοινωνίας. Οι υποστηρικτές αυτής της τάσης εναντιώνονται στο κράτος, το κεφάλαιο, την κοινωνία, τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό, στις διαφόρων ειδών ηθικές τους και στα ιδεολογήματα τους, ενώ ταυτόχρονα, απορρίπτουν εξ ολοκλήρου τον ανθρωπισμό, ως την ιδεολογική βάση του σύμπαντος. Γι'αυτούς, οι δομές εξουσίας είναι ίδιες, είτε μιλάμε για αστικό, είτε για εργατικό κράτος, η κοινωνία παραμένει ένας εξουσιαστικός θεσμός, είτε είναι κομμουνιστική, είτε είναι καπιταλιστική, αφού έχει παραπλήσια δομικά χαρακτηριστικά. Κάτω από οποιαδήποτε συνθήκη, ο πολιτισμός συνεχίζει να υπηρετεί τον άνθρωπο, ξεπατώνοντας τη φύση και σκλαβώνοντας την ατομικότητα.

Επιπλέον, η Νέα Αναρχία δεν προσφέρει κανένα μετεπαναστατικό εγχειρίδιο με κάποιο συγκεκριμένο και καλά οργανωμένο κοινωνικό πρόγραμμα. Δεν πρόκειται για ένα προμελετημένο σχέδιο κοινωνικής, οικονομικής και παραγωγικής οργάνωσης που θα επικρατήσει μετά την επανάσταση. Η Νέα Αναρχία είναι, κυρίως, μια μέθοδος εξατομίκευσης της συνείδησης του καθενός, είναι ένα απελευθερωτικό βίωμα στο τώρα, είναι ο χώρος που βλασταίνει και αναπτύσσεται η δυνατή ατομικότητα. Δεν έχει να κάνει με ουτοπίες και μελλοντικούς χριστιανικούς παραδείσους. Η επανάσταση δε δίνει εγγυήσεις. Ο αναρχικός μηδενισμός μετράει τη ζωή του σε ένταση και όχι και σε χρόνια. Ερωτεύεται το άγνωστο, το απείθαρχο και αποστρέφεται τις πολιτικές υποσχέσεις που νανουρίζουν ευχάριστα το πλήθος. Η διαχρονική φαντασίωση της προετοιμασίας των μεγάλων μαζών, ως απαραίτητη προϋπόθεση για τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία, φέρνει

μόνο αναβολές, δημιουργώντας, για τους αναρχικούς κύκλους μία «ασφαλή ρουτίνα». Όπως, χαρακτηριστικά, αναφέρει ο σύντροφος Χρήστος Τσάκαλος «Η σύνδεση με τα «αγωνιζόμενα» κοινωνικά κομμάτια, ως απαραίτητη προϋπόθεση για να προωθήσουμε την εκτροπή και την εξέγερση, δε διαφέρει και πολύ από τη λογική των κομμουνιστικών κομμάτων, που θέλουν να καθοδηγήσουν τις μάζες για τη λαϊκή επανάσταση. Εμείς δεν πιστεύουμε ούτε σε πρωτοπορίες, ούτε περιμένουμε τη βραδυπορία της μάζας για να μάθει να αναπνέει ελεύθερα».

Άλλο βασικό της χαρακτηριστικό είναι ο διεθνιστικός χαρακτήρας. Παρατηρούμε να αναπτύσσονται διάλογοι ανάμεσα σε ομάδες άμεσης δράσης, να καλούνται διεθνείς καμπάνιες αλληλεγγύης, να μεταφράζονται καθημερινά δεκάδες κείμενα και προκηρύξεις, ενώ τα βιβλία της Μαύρης Διεθνούς έχουν ήδη κυκλοφορήσει σε αρκετές γλώσσες. Δεκάδες μεταφραστικά δίκτυα από κάθε γωνιά της γης (Ελλάδα, Χιλή, Ισπανία, Αγγλία, Ινδονησία, Ιταλία και αλλού) παράγουν τα μέγιστα για τη διάχυση της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης. Μάλιστα, στην Ιταλία, στα πλαίσια της κατασταλτικής επιχείρησης «Ευτολμία» , το κράτος επιτέθηκε με διώξεις σε τέτοια εγχειρήματα, όπως για παράδειγμα στη σελίδα Culmine και στις εκδόσεις Κέρβερος. Ακόμα, στα πλαίσια της επιχείρησης Shadow , είχαμε και τη δίωξη εναντίον του εντύπου KN03.

Πρόκειται, συνεπώς, για ένα ριζοσπαστικό, πολυτασικό πόλο. Στη βάση του σχηματισμού αυτού του πόλου, βρίσκεται η αλληλεπίδραση μεταξύ των επιμέρους τάσεων, κάτι που γίνεται εμφανές, τόσο σε επίπεδο άμεσης δράσης, όπου συμμετέχουν αναρχικοί της Πράξης από διαφορετικές αφετηρίες, όσο και στις υπόλοιπες δραστηριότητες, όπου σύντροφοι και συντρόφισσες συγγενών αντιλήψεων βρίσκονται, συζητούν, συνεκδίδουν υλικό, συνεργάζονται σε δράσεις και εκδηλώσεις κλπ. Αυτή η αλληλεπίδραση είναι τεράστιας σημασίας και έχει να κάνει με το πως βλέπουμε το ζήτημα της θεωρίας γενικότερα. Η αλληλεπίδραση μπορεί να προσφέρει την αντιπολιτισμική θεώρηση που προβάλλουν πολλοί οικοαναρχικοί, μπορεί να παρακινήσει

κάποιον να επεξεργαστεί το ζήτημα της διαρκούς εξέγερσης και του αφορμαλισμού που προβάλλουν οι εξεγερσιακοί σύντροφοι, ενώ με τη σειρά του ο αναρχομηδενισμός – ατομικισμός προσφέρει τη μεθοδολογία της άρνησης, με τις επιμέρους εφαρμογές της και αναδεικνύει τη σημασία της εξατομικευμένης συνείδησης, βούλησης και δύναμης. Η διαδικασία αυτή είναι εξαιρετικής σημασίας, τόσο σε ατομικό, όσο και σε συλλογικό επίπεδο.

Βασικός σκοπός της Νέας Αναρχίας είναι, όπως προαναφέρθηκε, η δημιουργία ενός ριζοσπαστικού αναρχικού πόλου επίθεσης, με υλική υπόσταση. Χρειάζονται, λοιπόν, άτυπα δίκτυα συνεργασίας και επικοινωνίας, προκειμένου να οργανωθεί ο αγώνας για αυτόνομη, διακριτή, επιθετική παρουσία στο δρόμο και ό,τι άλλο μπορεί να γεννηθεί από τη βούληση, τη φαντασία και την εφευρετικότητα του καθενός και της καθεμιάς από εμάς. Ο πόλεμος γίνεται με όλα τα μέσα. Οι αφίσες, τα βιβλία, τα έντυπα, τα τρικάκια, τα συνθήματα με σπρέι, οι μεταφράσεις, οι συζητήσεις κτλ δεν είναι ο «φτωχός συγγενής» της άμεσης δράσης. Κανείς δε γεννήθηκε κρατώντας μια μολότοφ και καμιά με προκάτ συνείδηση. Η διαφορά μας βρίσκεται στην ίδια την επιλογή. Εκεί, άλλωστε, βρίσκεται και η διαφορά της αναρχικής διάχυσης με την προπαγάνδα και τη κοινωνική απεύθυνση. Δεν κηρύσσουμε ευαγγέλια, ούτε προσπαθούμε να πείσουμε κανέναν. Θέλουμε να επικοινωνήσουμε και να συνωμοτήσουμε με όσους επιθυμούν να ριχτούν στη μάχη. Δεν πρέπει, λοιπόν, να χάνεται η διαλεκτική του αγώνα, γιατί έτσι χάνεται και η ουσία του. Δεν είμαστε ούτε φαντάροι, ούτε φιλόσοφοι, είμαστε αναρχικοί εξεγερμένοι! Το ολοκληρωμένο επαναστατικό υποκείμενο βρίσκεται ακριβώς εκεί που γίνεται αυτή η σύζευξη.

Το ζήτημα της οργάνωσης

Είναι γεγονός πως η επίθεση στο κράτος, στην κοινωνία, στον πολιτισμό και στις δομές του, αν και είναι προσωπική υπόθεση, εκτελείται αποτελεσματικότερα όταν τα υποκείμενα δρουν συλλογικά.

Χρειάζεται, λοιπόν, μια στοιχειώδης οργάνωση. Να σημειωθεί, ωστόσο, ότι η συλλογικοποίηση διαφέρει εκ διαμέτρου από τη μαζικοποίηση. Η Νέα Αναρχία αρνείται την οργάνωση με την τυπική και δεσμευτική της μορφή. Τάσσεται απέναντι στις αυστηρές πολιτικές δομές καθώς, μέσα σ'αυτές, η αλλοτρίωση είναι μονόδρομος. Η οργάνωση, λοιπόν, που προτείνεται, συνίσταται σε τέσσερις βασικούς άξονες :

1. Τις ομάδες συγγένειας,
2. Την άτυπη οργάνωση,
3. Τους πυρήνες βάσης και
4. Την ασφάλεια.

Η άτυπη οργάνωση δεν έχει καμία σχέση με συνέδρια, προσωποπαγείς δομές, ιεραρχικά κατάλοιπα και, βεβαίως, δε στοχεύει στην ποσοτική διεύρυνση, ούτε στο να οδηγηθούμε μέσω αυτής σε κάποια μελλοντική κοινωνική επανάσταση. Αντίθετα, πρεσβεύει τη δημιουργία ενός παγκόσμιου δικτύου, το οποίο θα περιλαμβάνει αναρχικές ομάδες και ατομικότητες, με σκοπό να συντονίζονται μεταξύ τους, στοχεύοντας στη διάχυση της Νέας Αναρχίας. Οι ολιγομελείς πυρήνες, δομημένοι πάντα στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής, είναι σε θέση, είτε να εκμεταλλευτούν μία γενικευμένη αναταραχή, προκαλώντας πολλαπλά και διαδοχικά χτυπήματα στις δομές του εχθρού, είτε να συντονίζουν πρόσκαιρα τις δυνάμεις τους, χτυπώντας το κράτος σε ανύποπτο χρόνο. Μπορούν, ακόμα, να παράγουν λόγο και δράση, στα πλαίσια της ουσιαστικής συντροφικότητας, η οποία δε μολύνεται από «υποχρεώσεις» και «ευθύνες», καθώς οι σύντροφοι που συμμετέχουν, ενώνουν τις κοινές τους επιθυμίες και οι σχέσεις τους διαπνέονται από τη συνειδησιακή εγγύτητα του καθενός και την από κοινού συμμετοχή στις δράσεις της ομάδας. Οι πυρήνες δεν είναι απαραίτητα σταθεροί, ούτε και το αντίθετο, είναι ό,τι θέλουν τα άτομα που συμμετέχουν στον καθένα από αυτούς να είναι. Αυτή η «ευέλικτη» μορφή οργάνωσης, από τη μία εξασφαλίζει την προσωπική ελευθερία κινήσεων και την αυτόβουλη δράση, και από την άλλη είναι αποτελεσματική και κατάλληλη για όποιο μονοπάτι

αγώνα και να επιλέξουν τα άτομα. Η κλειστή και ολιγομελής δομή τους, απ' τη μία θωρακίζει τις ομάδες αυτές από ρουφιάνους, και απ' την άλλη ευνοεί τη διαρκή σύσφιξη των δομών μεταξύ των μελών. Η οργάνωση ή, έστω, η υποτυπώδης οργάνωση είναι αναγκαία για τη διάχυση της φωτιάς και του χάους, για την πλήρη καταστροφή της εξουσίας και όλων των δομών της.

Σύντομη παρουσίαση του εκδοτικού εγχειρήματος «ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ»

Η Μαύρη Διεθνής, ως ένα εκδοτικό εγχείρημα, έχει ως αρχικό σκοπό τη συνέχιση του λόγου των φυλακισμένων και μη μελών των πυρήνων της FAI/IRF, μέσα από την έκδοση κειμένων, προκηρύξεων, σκέψεων, συζητήσεων πάνω σε άλλα κείμενα, μπροσουρών και μεταφράσεων. Είναι, βέβαια, προφανές πως οι πράξεις δε μιλούν από μόνες τους, γεγονός που συνεπάγεται πως η Θεωρία βρίσκει το ουσιαστικό της νόημα όταν συνδέεται με αυτές τις πράξεις. Η Μαύρη Διεθνής ως αναρχικό και ριζοσπαστικό εγχείρημα λειτουργεί διαχέοντας αυτό τον επαναστατικό λόγο, σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο. Βασική επιθυμία των εκδόσεων αυτών είναι να μη μείνει στα ράφια των βιβλιοθηκών, αλλά να αποκτήσει υπόσταση, μέσα από πράξεις που προτάσσουν τη διαρκή εξέγερση.

Ως ένα αντιεμπορευματικό εγχείρημα, η Μαύρη Διεθνής, προφανώς και δεν έχει ως αυτοσκοπό τα λεφτά. Όσοι ασχολούνται με αυτή, σε καμία περίπτωση δεν ενδιαφέρονται να ικανοποιήσουν τις προσωπικές τους ανάγκες, μέσω του αντιτίμου που έχει οριστεί. Αυτό που κάνουν δεν είναι ούτε «ελεύθερο επάγγελμα», ούτε «πολιτικό έργο». Δεν επιδιώκουν να αποκομίσουν χρήματα, ούτε να αποκτήσουν ακολούθους και στρατευμένους στην υπηρεσία οποιασδήποτε οργάνωσης. Όλα τα έσοδα που συγκεντρώνονται, σκοπό έχουν να καλύψουν τα έξοδα των αναρχικών κρατουμένων και τίποτε άλλο.

Σύντομη παρουσίαση του εκδοτικού – μεταφραστικού εγχειρήματος «ΈΡΕΒΟΣ»

Πρόκειται για ένα εκδοτικό – μεταφραστικό εγχείρημα που δημιουργήθηκε από άτομα που εντάσσουν τους εαυτούς τους στα ευρύτερα πλαίσια της Νέας Αναρχίας.
Είναι μεταφραστικό αυτό το εγχείρημα καθώς θεωρούν πως η μετάφραση κειμένων συντρόφων από το εξωτερικό σπάει τα εθνικά σύνορα και καθιστά δυνατή την επικοινωνία και την αλληλεπίδραση διάφορων ατομικοτήτων, χωρίς να αποτελεί τροχοπέδη η γλώσσα και εκδοτικό γιατί πιστεύει πως είναι αναγκαίο να οπλίσει κανείς τη σκέψη του, πριν αποφασίσει να οπλίσει τα χέρια του.

Σημείωση:
Το εκδοτικό – μεταφραστικό εγχείρημα «ΈΡΕΒΟΣ» έχει ανακοινώσει τη συγχώνευση του με το μέσο αντιπληροφόρησης Inter Arma.

Χρήστος Τσάκαλος, Πυρήνας Φυλακισμένων Μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, FAI – IRF

ΕΡ: Να σου απευθύνω καταρχήν τους συντροφικούς μας χαιρετισμούς από την Πάτρα και να σε ευχαριστήσω για τη συμμετοχή σου στην εκδήλωση.

Χ.Τ.: Να είστε καλά. Να πώ κάτι πρίν αρχίσουμε με τις ερωτήσεις. Καταρχήν, να χαιρετήσω κι εγώ με τη σειρά μου τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στη Πάτρα, που οργάνωσαν τη συγκεκριμένη εκδήλωση. Είναι η πρώτη φορά που κάποιος από τους Πυρήνες μιλάει στην Πάτρα και θεωρώ πως έτσι δημιουργείται μία νέα αφετηρία επικοινωνίας, που όχι μόνο καταργεί τα τείχη της αιχμαλωσίας, αλλά πιστεύω πως δημιουργεί και τις πιθανότητες για την έναρξη ενός πρακτικού διαλόγου, με σκοπό τη δολιοφθορά ενάντια στην εξέλιξη της κοινωνικής γραμμής, κάτι το οποίο θεωρώ ότι έχει μια ιδιαίτερη αξία.

ΕΡ: Το έχουμε καταλάβει και εμείς εδώ σε τοπικό επίπεδο, βλέποντας τις αλλαγές στην Πάτρα με τους νέους όρους καταστολής, με περισσότερους μπάτσους να κυκλοφορούν, με το ξαφνικό κλείσιμο τριών καταλήψεων , πράγματα που δεν έχουμε συνηθίσει εδώ.

Χ.Τ.: Μα το ζήτημα έγκειται ακριβώς σε αυτό που λες, στο ότι δηλαδή βιώνουμε μια γενικευμένη κατασταλτική επίθεση και οι αναρχικοί («αναρχικοί» θα πώ εγώ για μερικούς), αντί να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και στην καταστολή να απαντήσουν με επίθεση, πολλές φορές απαντάνε με άμυνα. Μα όταν απαντάς με άμυνα, ο αντίπαλός σου θα κάνει επιθετική κίνηση εναντίον σου, δεν υπάρχει περίπτωση να σε σεβαστεί ή να πει ας κάνουμε εκεχειρία...

ΕΡ: Έτσι είναι, το ζήσαμε κι εμείς με τις καταλήψεις που, αν και ήταν «καθαρές», όταν μπήκαν οι μπάτσοι, αυτό δεν τους εμπόδισε να τις χτίσουν. Η επίθεση του κράτους θα γίνεται ολοένα δριμύτερη. Όσο εμείς τους το επιτρέπουμε, τόσο εκείνοι θα παίρνουν αέρα. Σήμερα μπορεί να είναι οι πράξεις, αύριο θα είναι η θεωρία, και μεθαύριο η σκέψη.
Να περάσουμε στην επόμενη ερώτηση. Στα πλαίσια της δημιουργίας νέων αντάρτικων ομάδων, πάντα εγκυμονείται ο κίνδυνος να έχουμε περισσότερους αιχμαλώτους στα χέρια του κράτους. Εάν θεωρήσουμε πως είμαστε πιο χρήσιμοι εκτός, απ' ότι εντός των τειχών, πιστεύετε πως η μή ανάληψη ευθύνης ορισμένων ενεργειών είναι θεμιτή, προκειμένου ο εκάστοτε αναρχικός επαναστάτης να παρατείνει το χρόνο της εξεγερσιακής του δράσης ή κάτι τέτοιο θα ήταν σοβαρή ιδεολογική οπισθοχώρηση εκ μέρους του;

Χ.Τ.: Σχετικά με αυτό το ζήτημα έχουν γίνει πολλές κουβέντες και έχουν ασκηθεί πολλές κριτικές, άλλοτε συντροφικές, που πραγματικά πρόσθεσαν κάποια στοιχεία σκέψης και στη δικιά μας αντίληψη, και άλλοτε κακεντρεχείς, που αποσκοπούσαν μόνο στο να καλύψουν τη δειλία ορισμένων πίσω από ιδεολογήματα, βρίσκοντας μόνο λάθη στην εμπειρία και στην ιστορία του ένοπλου αγώνα. Θα μπορούσα να συνοψίσω το ερώτημά σου, λοιπόν, μέσα σε μια φράση, θέτοντάς το ξανά σαν ερώτημα : τελικά, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα; Με άλλα λόγια, προκειμένου είτε να τύχει μια ευνοϊκότερης ποινικής μεταχείρισης, είτε να μην στοχοποιηθεί μια τάση του χώρου, ως που είναι κανείς διατεθειμένος να κάνει τις δικές του εκπτώσεις, τους δικούς του συμβιβασμούς και το δικό του καμουφλάζ; Είναι αδιαμφισβήτητο πως, όντως εκτός φυλακής, είμαστε όχι μόνο πιο χρήσιμοι, αλλά και πιο ελεύθεροι, όμως υπάρχει και μια εσωτερική φυλακή που κάποιος μπορεί να κουβαλάει μέσα του ακόμα και ως ελεύθερος, ανάλογα με τις εκπτώσεις και τους συμβιβασμούς που κάνει στη ζωή του. Για να μην τα λέω όμως μπερδεμένα, ας πάρουμε τα πράγματα με

τη σειρά. Μια αντάρτικη ενέργεια δεν τελειώνει με την τοποθέτηση ενός εμπρηστικού μηχανισμού ή μιας ριπής από kalashnikov, δεν τελειώνει ούτε με τη δημοσιοποίηση μιας προκήρυξης. Αναρχικός αντάρτης πόλης δε γίνεσαι μόνο τη στιγμή μιας αντάρτικης επίθεσης. Η Αναρχία, ξεκάθαρα, δεν είναι ένα κοστούμι το οποίο φοράει ο καθένας κάτω από συγκεκριμένες περιστάσεις και μετά το αφήνει στη γκαρνταρόμπα του, για να συνεχίσει τη ζωή της κανονικότητας του. Ή είσαι Αναρχικός ή δεν είσαι. Αυτό σημαίνει ότι θέλεις να επικοινωνείς τις επιθέσεις σου, θέλεις, δηλαδή, να δημιουργείς ερεθίσματα αλλά και σημεία συνάντησης με συντρόφους και με άλλα άτομα, έτσι μόνο εκφράζονται οι συμφωνίες, οι διαφωνίες, οι ενδοιασμοί, οποιοδήποτε μοτίβο σκέψης, και έτσι προκύπτουν και οι αμφισβητήσεις και οι συνδιαμορφώσεις. Ένας ικανός τρόπος για να επικοινωνήσει κάποιος μια επίθεση, είναι να δημοσιοποιήσει μια προκήρυξη. Χωρίς αυτή, η ενέργεια μένει ασαφής, μένει απλώς μια είδηση αστυνομικού ενδιαφέροντος και μια, θα μπορούσαμε να πούμε, θεαματική στιγμή αδρεναλίνης. Η προκήρυξη επικοινωνεί τα αίτια της επίθεσης και δίνει το στίγμα της κάθε αναρχικής πράξης, δηλαδή το κομμάτι των ενδόμυχων επιθυμιών που μας οδήγησε στο να επιτεθούμε σε κάποιο στόχο. Καμία πράξη δε μιλάει από μόνη της, και καμιά θεωρία δεν είναι ικανή να απαντήσει σε τίποτα αν δεν μετουσιωθεί σε πράξη. Να φέρω ένα παράδειγμα για να γίνω πιο κατανοητός. Μία επίθεση σε μία τράπεζα ή σε σε ένα αστυνομικό τμήμα ή σε κάποιο σύμβολο εξουσίας, υπάρχει περίπτωση να γίνει από μία μειοψηφική τάση του κοινωνικού αναρχισμού, ως απάντηση στο ξυλοδαρμό διαδηλωτών, στα νέα οικονομικά μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση, στο σπάσιμο μιας απεργίας κτλ., υπάρχει, όμως, και η περίπτωση να γίνει μια αντίστοιχη ενέργεια, με τα ίδια πρακτικά χαρακτηριστικά, από ένα μειοψηφικό κομμάτι του αντικοινωνικού ρεύματος της Αναρχίας, το οποίο δεν χρειάζεται καμία αφορμή, ούτε χτύπημα διαδηλωτών, ούτε σπάσιμο απεργίας, ούτε τίποτα. Σου λέει το εξής, «μισούμε τους μπάτσους, γιατί απλά είναι μπάτσοι και θέλουμε να χτυπήσουμε όποιον φοράει στολή, γι'αυτό κάνουμε επίθεση σε

τμήμα. Μισούμε τις τράπεζες γιατί μισούμε το χρήμα, δεν πράττουμε στο όνομα του λαού, πράττουμε στο όνομα των επιθυμιών μας, δε γουστάρουμε την κοινωνική εξουσία του χρήματος και καίμε τις τράπεζες». Δύο πράξεις, με ίδια πρακτικά χαρακτηριστικά, αλλά με εντελώς διαφορετική απεύθυνση. Αυτό δε σημαίνει ότι αυτές οι δύο πράξεις είναι αντιθετικές ή ρηξιακές μεταξύ τους, καμία σχέση, ούτως ή άλλως συναντιούνται στον τομέα της επίθεσης. Παρ'όλα αυτά, στο κομμάτι του τι θέλουν να επικοινωνήσουν, εκφράζουν διαφορετικά πράγματα. Όπως και να το κάνουμε, διαφορετικό είναι όταν κάποιος ορίζει ως επαναστατικό υποκείμενο την καταπιεσμένη κοινωνία, και διαφορετικό όταν κάποιος άλλος ορίζει ως τέτοιο τον εαυτό του, τους συντρόφους του και όποιο άλλο άτομο με τις επιλογές του σπάει τις αλυσίδες της σκλαβιάς του. Το ίδιο, προφανώς, ισχύει και με την προσωπική ανάληψη ευθύνης, δηλαδή με την ανάληψη ευθύνης που γίνεται σε συνθήκες αιχμαλωσίας. Αυτό έχει μια ιδιαίτερη αξία, γιατί αντιστρέφει τους όρους της ήττας της σύλληψης. Κάθε σύλληψη, κακά τα ψέματα, είναι μία πρόσκαιρη νίκη του κράτους, όταν σε οδηγούν οι μπάτσοι με χειροπέδες μπροστά στον εισαγγελέα και στον ανακριτή, είναι μία ήττα. Με την ανάληψη ευθύνης αντιστρέφονται οι όροι, εμφανίζεται δηλαδή, πλέον, μια αμετανόητη νίκη του συλληφθέντα, που έχει να κάνει με το ότι διατηρεί οπλισμένη την επιλογή του, και το ότι αναλαμβάνει την ευθύνη του ως αντάρτης πόλης. Δε θα έλεγα, λοιπόν, ότι η μη ανάληψη ευθύνης είναι σοβαρή ιδεολογική οπισθοχώρηση, αλλά μια οπισθοχώρηση αξιοπρέπειας και συνέπειας. Είναι ένας θρίαμβος του φόβου της καταστολής.

ΕΡ: Θα ήθελα να σχολιάσεις λίγο τους λόγους για τους οποίους κρατάτε μια τόσο απόλυτη αντιδικονομική στάση, αρνούμενοι να συνδιαλλαγείτε με τις δικαστικές αρχές, ακόμα και σε επίπεδο απολογίας, στάση η οποία χαρακτηρίζεται, κατά κόρον, από τον επίσημο χώρο, ως μια παθητική αποδοχή της ήττας ή ως μια αυτοκτονική κίνηση.

Χ.Τ.: Νομίζω πως ένα κομμάτι της ερώτησης απαντήθηκε προηγουμένως, αλλά επειδή, πραγματικά, σήμερα ζούμε στην εποχή του πλήρους παραλογισμού, όπου αντιστρέφονται όλα τα νοήματα και η νίκη βαφτίζεται ήττα, και η ήττα ονομάζεται νίκη, πιστεύω πως η λέξη – κλειδί σε αυτή την ερώτηση είναι ακριβώς η λέξη «συνδιαλλαγή». Ναι, λοιπόν, εμείς αρνούμαστε να συνδιαλλαγούμε με τους δικαστές, γιατί ακόμα και σε συνθήκες αιχμαλωσίας, αρνούμαστε να εγκαταλείψουμε τον πόλεμο. Όντως, είναι αλήθεια αυτό που περιγράφετε. Πραγματικά, κάποιοι ρεφορμιστές φτάνουν στο σημείο να αντιστρέφουν την ίδια τη λογική, μιλάνε δηλαδή για'μάς, λέγοντας πως η αδιαλλαξία μας είναι μια παθητική και αυτοκτονική κίνηση. Δείτε λιγάκι ποιοί είναι, όμως, όλοι αυτοί... Είναι εκείνοι που στις αφίσες και στα λόγια τους δε μασάνε, είναι «μάγκες», και κηρύττουν τον πόλεμο ενάντια στο κράτος, στα αφεντικά, στην εξουσία, αν όμως συλληφθούν και πέσει καμιά ψιλή απ'τους μπάτσους, τότε θυμούνται ότι παραβιάζονται τα δημοκρατικά τους δικαιώματα και διαμαρτύρονται, ενώ συχνά τρέχουν στη στοργική αγκαλιά της αριστεράς και της προόδου, κάτι που βλέπουμε αυτές τις μέρες. Μην ξεχνάμε, όπως είπαμε και στην αρχή, ότι όποιος επικαλείται τα δικαιώματά του, αναγνωρίζει τον αντίπαλό του σε θέση ισχύος, και αποδίδει στον εαυτό του το ρόλο του θύματος. Για ποιό λόγο απορεί κάποιος αναρχικός όταν οι μπάτσοι παραβιάζουν τα δικαιώματά του; Μα σαν αναρχικός, δε γνωρίζει ότι οι μπάτσοι είναι ο στρατός της καταστολής; Όταν εσύ ο ίδιος λες πως έχεις πόλεμο, τί ζητάς; Έχουμε, μήπως, κάνει κάποια συνθήκη της Γενεύης με το κράτος; Εμείς, όταν λέμε στις προκηρύξεις και στα κείμενά μας «πόλεμος μέχρις εσχάτων με το κράτος», το εννοούμε. Δεν το ξεχνάμε όταν μας οδηγούν σιδηροδέσμιους στα ανακριτικά γραφεία και στα δικαστήρια. Παράλληλα, αυτός είναι και ο πιο ξεκάθαρος τρόπος, κατά τη γνώμη μας, να δηλώσουμε πως όλα συνεχίζονται, και πως καμία σύλληψη ή φυλακή δε μπορεί να λυγίσει την αναρχική εξέγερση.

ΕΡ: Έχει παρατηρηθεί ότι κατά την διάρκεια των τελευταίων ετών συλλαμβάνονται άτομα για άσχετες με τη Συνωμοσία υποθέσεις, και παρ'όλο που τίποτα δεν τα συνδέει με αυτή, τόσο οι δικαστικές αρχές όσο και τα ΜΜΕ, τα εντάσσουν στα πλαίσια της οργάνωσης. Πώς το ερμηνεύετε αυτό; Με ποιό τρόπο μια τέτοια πρακτική εκ μέρους της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης βοηθούν στην αυτοσυντήρηση τους;

Χ.Τ.: Αυτό είναι αλήθεια, έχει φτιαχτεί μία μεγάλη ομπρέλα πάνω από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Όσοι παρακολουθούν τις ειδησεογραφικές εξελίξεις και τα αστυνομικά ρεπορτάζ, θα παρατηρήσουν ότι η αναφορά στη ΣΠΦ είναι σχεδόν καθημερινή, είτε έμμεσα, είτε άμεσα, μας φωτογραφίζουν για οτιδήποτε συμβαίνει και θα μπορούσε να συνδεθεί με την «τρομοκρατία», όπως θέλουν εκείνοι να ονομάζουν την άμεση δράση.

ΕΡ: Έστω και υποψίες, απλά να αναφερθεί πως ενδεχομένως πρόκειται για τους Πυρήνες.

Χ.Τ.: Ακριβώς. Δημιουργούν, έτσι, ένα πολύ συγκεκριμένο κλίμα. Να φέρω, όμως, και ένα παράδειγμα από τα μέρη σας. Δεν ξέρω σε πόσους είναι γνωστό αυτό. Πριν από αρκετό διάστημα, στην οδό Σαχτούρη στην Πάτρα, είχε γίνει μία διπλή δολοφονία που αποδόθηκε σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών, σε θέματα της νύχτας κτλ. Αν κανείς ψάξει στις τοπικές εφημερίδες, στο Patra's news αλλά και αλλού , όπου είχε βγει αυτό το δημοσίευμα, ανέφεραν, συγκεκριμένα, πως το δίδυμο των εκτελεστών ίσως και να σχετίζεται με τους Πυρήνες. Κάνοντας θεωρητικές ακροβασίες με αφορμή τη φιλική σχέση που έχουμε με κάποιους ανθρώπους, διαδίδουν πως, τελικά, όλοι συνδέονται με τη Συνωμοσία και πως εμείς στρατολογούμε κόσμο μέσα από τη φυλακή. Φανταστείτε, λοιπόν, έναν πλήρη παραλογισμό, σύμφωνα με τον οποίο, μια αναρχική ομάδα αντάρτικου πόλης εμπλέκεται σε ξεκαθαρίσματα λογαριασμών. Στο πλαίσιο, λοιπόν,

του επικοινωνιακού γιγαντισμού, σχεδόν οποιοσδήποτε αναρχικός συλληφθεί μ'ένα όπλο, αυτομάτως θεωρείται πως κάπου, κάπως, κάποτε, συνδέεται με κάποιον απο'μάς. Φυσικά, για να φύγουμε λίγο από την επικοινωνιακή επιφάνεια και σκοπιά του πράγματος, κάθε κίνηση έχει και τα βαθύτερα αίτιά της και έχει αξία και ενδιαφέρον να τα αναλύσουμε. Ποιός είναι ο λόγος, λοιπόν, της κατασκευής αυτής της τεράστιας ομπρέλας, που ομογενοποιεί κάτω από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς;

Αφενός, οι υποθέσεις που ποινικά θα πέρναγαν στα «ψιλά» γράμματα των νομικών κυρώσεων, μέσω της σύνδεσης με τους Πυρήνες διογκώνονται, δημιουργώντας ένα βαρύτατο δικαστικό κλίμα για τους διωκόμενους. «Σχέσεις με τη τρομοκρατία!», λένε τα media, και αυτό αμέσως οδηγεί στην εφαρμογή των ειδικών διατάξεων του τρομονόμου. Ως παράδειγμα, θα αναφέρω την υπόθεση των τεσσάρων όπλων που ήταν θαμμένα στην Πολυτεχνειούπολη. Οι συλλήψεις που έγιναν, θα ήταν για απλή οπλοκατοχή και τίποτα παραπάνω, μέσω της σύνδεσης μ'εμάς όμως, οι κατηγορίες αναβαθμίστηκαν. Ένα άλλο παράδειγμα, αφορά τη ληστεία στο Βελβεντό από κάποια άτομα. Η πράξη αυτή παρουσιάστηκε από τα media ως μέσο χρηματοδότησης της ΣΠΦ. Έτσι, αυτομάτως άνοιξε η βεντάλια για τους εμπλεκόμενους, και οι άνθρωποι αυτοί που συνελήφθησαν για την ληστεία, στην οποία δεν έπεσε καν πυροβολισμός, αντί να δικαστούν απλά για μια ληστεία που ποινικά μεταφράζεται σε 7 – 8 χρόνια φυλακής, κινδυνεύουν με τις διατάξεις του τρομονόμου, να εκτίσουν 25 χρόνια.

Αφετέρου, με αυτόν τον τρόπο, του επικοινωνιακού γιγαντισμού και της ισοπεδωτικής ομπρέλας, προσθέτουν κατηγορίες και σ'εμάς τους ίδιους. Είναι σαν την ερώτηση που έγινε πριν για την ηθική αυτουργία. Δεν είναι τυχαία, δηλαδή, η εμπλοκή μας ως ηθικοί αυτουργοί και μάλιστα ως αρχηγοί, που έχει ειδικές ποινικές διώξεις, σε περιπτώσεις όπου οι εμπλεκόμενοι δεν έχουν τη παραμικρή σχέση μαζί μας. Τέτοιο παράδειγμα είναι η υπόθεση του Πειραιά με τα όπλα, που εκδικάζεται τώρα μαζί μας, γνωστή ως «η υπόθεση Σακκά». Για

μια ακόμα φορά, εμφανίζουν τους Πυρήνες, και συγκεκριμένα τρία άτομα απο'μάς, εμένα και άλλους δύο συντρόφους, ως αρχηγούς και εντολείς αυτών των ατόμων. Πάλι, δηλαδή, μια απλή οπλοκατοχή μετατρέπεται, με τις ειδικές διατάξεις του τρομονόμου, σε βαρύτατο αδίκημα με μεγάλες ποινές.

Έχει ενδιαφέρον, όμως, να βλέπουμε και το παρελθόν, καθώς καμιά φορά είναι εκείνο που προλογίζει και το μέλλον. Έχει αξία, λοιπόν, να ταξιδέψουμε λίγο με την μνήμη μας προς τα πίσω, και να θυμηθούμε μια περίπτωση από την Ιταλία. Οι πιο παλιοί ίσως τη θυμούνται. Αναφέρομαι στην υπόθεση της ιταλικής οργάνωσης ORAI. Αυτή ήταν μία οργάνωση – φάντασμα, η οποία κατασκευάστηκε από τις διωκτικές αρχές και συγκεκριμένα από τον εισαγγελέα Marini. Πώς δημιουργήθηκε; Πρόκειται για μια οργάνωση που δεν είχε καμία προκήρυξη και καμία ενέργεια, γιατί πολύ απλά δεν υπήρχε. Αυτό που υπήρχε αντίθετα, ήταν ένα αρκετά δυνατό εξεγερσιακό ρεύμα αναρχικών εκείνη την εποχή στην Ιταλία. Ακριβώς, λοιπόν, επειδή οι διωκτικές αρχές ήθελαν να χτυπήσουν αυτό το ρεύμα, επινόησαν και κατασκεύασαν μια οργάνωση που δεν είχε υπάρξει ποτέ, και ενέταξαν όλους τους εξεγερσιακούς συντρόφους που είχαν συλληφθεί σε αυτήν. Είχαν γίνει περίπου εξήντα συλλήψεις τότε, με «αρχηγό», μάλιστα, τον Alfredo Bonnano. Στη συνέχεια, στοίχισαν στη σειρά, κάτω από την ομπρέλα αυτής της αναρχικής οργάνωσης, μια σειρά από «αδικήματα» (ληστείες, εμπρησμούς, σαμποτάζ, απαγωγές), για να ρίξουν βαρύτατες ποινές στους συλληφθέντες. Κάποια στιγμή, βέβαια, αποκαλύφθηκε όλο αυτό το σκάνδαλο. Ωστόσο, πολλοί σύντροφοι παρέμειναν στη φυλακή. Αυτό, νομίζω, αποδεικνύει πως, όπως η αλληλεγγύη δεν γνωρίζει σύνορα, έτσι και η καταστολή δε γνωρίζει σύνορα, και πως το ένα κράτος παραδειγματίζεται λίγο από το άλλο.

ΕΡ: Αναφορικά με το θέμα της αλληλεγγύης προς τους αναρχικούς κρατούμενους, πώς ερμηνεύετε εσείς τη γενικότερη τάση του παραδοσιακού χώρου να την παρέχει απλόχερα στους

ποινικά αθώους κρατούμενους, ενώ εκείνοι που δηλώνουν ένοχοι σε νομική βάση για τις πράξεις τους, παραμελούνται; Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της αντίφασης, όπως αυτή διαμορφώθηκε μέσα από ένα μεγάλο και πολύμορφο κίνημα υπεράσπισης του Κώστα Σακκά, λόγω της παράτασης της προφυλάκισης του πέρα από το ανώτατο όριο, ακόμα και σε συνεργασία με την κοινοβουλευτική αριστερά, ενώ την ίδια στιγμή ο Γεράσιμος Τσάκαλος ήταν στην ίδια κατάσταση και το ίδιο κίνημα κρατούσε σιγήν ιχθύος.

Χ.Τ.: Ναι, εδώ θίγεις τα κακώς κείμενα. Για'μάς, όλη αυτή η ιστορία δεν είναι προσωποκεντρική, αλλά έχει να κάνει με το αποτέλεσμα της στροφής, της μετάλλαξης που έχει διαλέξει να κάνει ένα πολύ μεγάλο μέρος της κοινωνικής Αναρχίας, το οποίο, πλέον, θέλει να εμφανίζεται με ένα κοινωνικά αποδεκτό πρόσωπο. Παρατηρήστε τις αλλαγές. Η χρήση της μαρξιστικής ορολογίας, η λείανση των επιθετικών προταγμάτων, η συκοφάντηση ενεργειών άμεσης δράσης. Ποιός δεν θυμάται τη λασπολογία που έγινε από «αναρχικούς», για την επίθεση εναντίον των νεοναζί στο Ηράκλειο; Η συνεργασία που υπάρχει με την αριστερά, η διαμόρφωση ενός εναλλακτικού αναρχικού lifestyle, με τις μπύρες, τα μαγαζιά και τις συμπεριφορές του μικρόκοσμου, όλα αυτά διαμορφώνουν έναν πολιτικό χώρο που καμία σχέση δεν έχει με την Αναρχία, κατά τη γνώμη μας, αλλά μοιάζει όλο και πιο πολύ με μια θορυβώδη εναλλακτική αντιπολίτευση. Ας μην ξεχνάμε πως, για να είσαι πολιτικάντης δεν είναι απαραίτητο να είσαι υποψήφιος στις εκλογές. Αρκετοί, λοιπόν, «αναρχικοί», για μας, θεωρούνται πολιτικάντηδες. Σε αυτά τα πλαίσια, η αλληλεγγύη, από αυτονόητη σχέση και συναίσθημα – γιατί αυτό είναι η αλληλεγγύη, δε χρειάζεται πολλές ερμηνείες, η αλληλεγγύη είναι επιθετική πρακτική, δε μένει μόνο στα λόγια, τελικά μετατρέπεται σε ένα πολιτικό εργαλείο ανάδειξης συμπαθειών και αντιπαθειών, συμμαχιών και σκοπιμοτήτων. Τι είναι, επομένως, πιο κοινωνικά αποδεκτό σήμερα; Να στηρίζεις κάποιον που κλαψουρίζει

για τα δικαιώματά του, κάποιον που, αν και δηλώνει αναρχικός, παραπονιέται ότι το κράτος είναι άδικο, ή κάποιον που δηλώνει πως είναι εχθρός της εξουσίας και δεν παραδίδει τα όπλα; Η απάντηση, βέβαια, είναι απλή. Γι'αυτό, πλέον, ο χώρος, αυτός ο μικρόκοσμος, προωθεί ξεκάθαρα τη θυματοποιημένη του εικόνα. Εγώ διαχωρίζω το χώρο από την Αναρχία. Αυτή η θυματοποιημένη εικόνα των άδικα προφυλακισμένων, των αθώων, των θυμάτων σκευωρίας, είναι αυτό που κερδίζει τη λύπηση και τη συμπάθεια της κοινωνίας. Εγώ θυμάμαι παλιά, όταν ήμουν ακόμα έξω, πριν οι φασίστες γίνουν αυτό που είναι τώρα, οι περισσότερες αντιφασιστικές αφίσες που έβγαιναν ήταν μια λίστα με όλες τις επιθέσεις των φασιστών. Έλεγα, σ' αυτούς τους πρώην συντρόφους, λοιπόν, πως με αυτό τον τρόπο τους κάνουν την καλύτερη διαφήμιση. Γιατί παρουσιαζόμαστε ως τα θύματα; Καταρχήν, δεν είναι αλήθεια, μιας και δε γράφουμε τι έχουμε κάνει κι εμείς στους φασίστες, και έπειτα, είναι παράλογο να εμφανιζόμαστε μόνιμα ως θύματα, εφόσον θέλουμε να προωθήσουμε τη λογική του πολέμου. Ο πολιτικαντισμός, λοιπόν, έχει πολλά προσωπεία, και ένα από αυτά είναι να παρουσιάζεσαι ως το φερόμενο θύμα, για να κερδίσεις συμπάθειες. Ακριβώς σε αυτό το σημείο, βρίσκουν χώρο και οι αριστεροί, που για να είμαστε και δίκαιοι, δεν έρχονται και μόνοι τους, τις περισσότερες φορές προσκαλούνται απ' τους αντίστοιχους «αναρχικούς» συναδέλφους τους. Δεν είναι τυχαία, συνεπώς, η περίπτωση Σακκά , που στην απεργία πείνας – παρωδία που έκανε, στήθηκε ένας ολόκληρος χορός, στον οποίο συμμετείχε ακόμα και η νεολαία του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. , με συγκέντρωση που έκανε έξω από το νοσοκομείο. Σε αυτές, λοιπόν, τις εποχές, που είναι αρκετά περίεργες, τραγικές και αντιφατικές, έχει αξία να θυμηθούμε ένα παλιό σύνθημα, το οποίο έλεγε το εξής : «Αν οι αθώοι αξίζουν μια φορά την αλληλεγγύη μας, οι ένοχοι την αξίζουν δέκα».

Στο σημείο αυτό γίνεται παρέμβαση από αλληλέγγυο συμμετέχοντα στην εκδήλωση

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Καλησπέρα Χρήστο. Εγώ δε θέλω να κάνω κάποια ερώτηση, απλά, επάνω στο ζήτημα που έθιξες και εσύ και ο σύντροφος προηγουμένως, θεωρώ ότι το να αντιλαμβανόμαστε το χώρο με μια ολιστική αντίληψη που λέει ότι υπάρχουν κάποιοι που στηρίζουν μόνο τους αθώους συντρόφους, και κάποιοι άλλοι οι οποίοι έχουν ταχθεί με τους ενόχους, δεν ανταποκρίνεται στη πραγματικότητα που ισχύει γενικά στο χώρο στην Ελλάδα. Θέλω να πω δηλαδή πως, όντως, είναι κάτι το οποίο παρατηρούμε και, ειλικρινά, κι εμένα με προβληματίζει πάρα πολύ το ότι ορισμένοι χαρακτηρίζονται αναρχικοί, αλλά δεν ασχολούνται με τους αντάρτες πόλης και τους αιχμαλώτους πολέμου και προσπαθούν να προσελκύσουν κόσμο μέσα από διαδικασίες κοινωνικού ανοίγματος και, τέλος πάντων, διεκδίκησης της λαϊκής αρεσκείας, κάτι με το οποίο φυσικά διαφωνώ και δεν το συζητώ καν. Απο'κεί και πέρα όμως, θεωρώ ότι υπάρχει ένα πολύ μεγάλο κομμάτι στον ελλαδικό χώρο που ασχολείται με όσους έχουν αναλάβει την ευθύνη των πράξεών τους και έχουν δηλώσει «ένοχοι», παρά τον ασφυκτικό κλοιό που χαρακτηρίζει την εποχή που ζούμε, και έχουν βγει μπροστά, μην αναγνωρίζοντας ούτε τα δικαστήρια, ούτε καμιά νομική διαδικασία και, προφανώς, δεν είναι μόνο η Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς που έχει κρατήσει μια τέτοια στάση, είναι και οι σύντροφοι απ'τη Θεσσαλονίκη που κατηγορούνταν για εμπρησμό οχήματος της ΔΕΗ , είναι και οι σύντροφοι απ'το Βελβεντό , και αρκετοί ακόμα. Αυτό το λέω γιατί, καλό είναι κάποια πράγματα που είναι πραγματικότητα να ακούγονται, ώστε να μην δημιουργείται η εντύπωση πως μόνο η ΣΠΦ έχει κρατήσει μια αδιάλλακτη στάση, χωρίς αυτό να αποτελεί μομφή προς εσάς. Εκεί που θέλω να καταλήξω είναι στο ότι δε θεωρώ πως στο χώρο, όπως και να τον αντιλαμβάνεται ο καθένας, επικρατεί αυτός ο διαχωρισμός. Πιστεύω ότι υπάρχει ένα αρκετά υπολογίσιμο κομμάτι που έχει μια διαφορετική αντίληψη, γιατί είναι ζήτημα αντίληψης νομίζω, όσον αφορά τον αγώνα. Για'μένα, πρόκειται για έναν αναρχικό αγώνα. Αυτοί τον εντάσσουν σε έναν ευρύτερο κοινωνικό αγώνα που δημιουργεί λαϊκές μάζες, που τον ακολουθούν, κινούμενες προς την κοινωνική επανάσταση. Αυτό

είναι κάτι το οποίο πάντα ίσχυε, και όσοι είναι αξιοπρεπείς έχουν το σεβασμό μου. Βέβαια, υπάρχουν κι άλλοι που ξεπουλάνε τα πάντα, ακόμα και τις ιδέες τους, για να πετύχουν το σκοπό τους. Εκείνο που θέλω να τονίσω είναι ότι δε θέλω, δε μου αρέσει να βγαίνει μία τέτοια εικόνα προς τα έξω, που και εμείς που τη ζούμε εδώ, μέσα στο χώρο, δεν ισχύει. Σε σχέση, τώρα, με την περίπτωση Σακκά, που για να είμαι ειλικρινής δε θεωρώ ότι είναι η ώρα να εκφράσουμε τις διαφωνίες μας πάνω σ'αυτό το θέμα, πιστεύω ότι ο σύντροφος, γιατί εγώ τον θεωρώ σύντροφο το Σακκά, κράτησε μια πολύ αξιοπρεπή στάση. Τώρα, απο'κεί και πέρα, το πώς το διαχειρίστηκαν οι υπόλοιποι, και το γεγονός πως ήθελε να κάνει έναν εισοδισμό μέσα σε όλο αυτό η αριστερά, είναι κάτι το οποίο χρήζει κριτικής, και ανάλυσης, αλλά θεωρώ πως πρέπει να απεμπλακεί από την ίδια τη στάση που κράτησε ο σύντροφος. Νομίζω είναι κατανοητά αυτά που είπα, και τα ανέφερα γιατί πιστεύω ότι το να βγάζουμε προς τα έξω μια εικόνα που λέει ότι γενικότερα στο χώρο υπάρχουν τόσο κάθετες και απόλυτες στάσεις απέναντι στα πεπραγμένα, δεν είναι προωθητικό και διαστρεβλώνει την πραγματικότητα. Αυτό και θα ξαναμιλήσουμε λογικά.

Χ.Τ.: Ξεκάθαρα αυτά που είπες, άλλωστε, αυτό που έχει ενδιαφέρον σε μια συζήτηση είναι, προφανώς, να προβάλλονται και συμφωνίες και διαφωνίες. Σε ορισμένα πράγματα που είπες συμφωνώ. Καταρχήν, σε αυτή την αίθουσα δεν ακούστηκε πως η στάση της ανάληψης ευθύνης είναι μια μορφή «ιδιοκτησιακής περιουσίας» της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Πιο απλά, σαφέστατα κάποιοι αιχμάλωτοι, όπως τα άτομα από το Βελβεντό και από την περίπτωση της Θεσσαλονίκης που ανέφερες, έχουν αναλάβει την ευθύνη των πράξεών τους και στηρίζουν τη στάση και τις επιλογές τους. Στη προηγούμενη κουβέντα μας, δεν έκανα πουθενά λόγο για ιδιοκτησία της ΣΠΦ σε ότι αφορά αυτήν τη στάση. Όμως, ένα άλλο ζήτημα που υπάρχει, είναι το αν και κατά πόσον υπάρχουν αυτές οι κάθετες γραμμές που διαχωρίζουν τους ανθρώπους, και αυτό εκδηλώνεται με την αλληλεγγύη τους. Εγώ έχω μια διαφορετική άποψη και

ένα διαφορετικό βίωμα να εκφράσω. Προφανώς, βέβαια, μια αντικειμενική αλήθεια δεν υπάρχει. Κατά τη γνώμη μου, υπάρχουν τόσες αλήθειες, όσα και τα στόματα που τις εκφράζουν. Ο κάθε ένας έχει τα δικά του βιώματα, τα δικά του ερεθίσματα και τη δική του αντίληψη σχετικά με το πώς εκλαμβάνει αυτά τα ερεθίσματα. Προσωπικά, εξακολουθώ να πιστεύω και να λέω πως, τα τείχη του διαχωρισμού υψώνονται ολοένα ψηλότερα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει οπωσδήποτε πως αυτό είναι καλό ή κακό. Στο περιθώριο αυτού του τείχους, θα συμφωνήσω, υπάρχει και ένα κομμάτι των αναρχικών που έχει επιλέξει να σταθεί αλληλέγγυο και σε εκείνους που κρατούν την α' στάση και σε αυτούς που κρατούν τη β' στάση, αρκεί να υπάρχει η κοινή συνισταμένη που αφορά στη διατήρηση της αξιοπρέπειάς τους. Η ύπαρξη αυτού του κομματιού, ωστόσο, δεν αναιρεί, κατά τη γνώμη μου, την πλειοψηφική τάση του χώρου, η οποία, εξακολουθώ να πιστεύω ότι, κινείται με βάση τα συγκεκριμένα κριτήρια που έχω αναφέρει. Αυτό βίωσα εγώ, τόσο ως κρατούμενος, όσο και ως αλληλέγγυος όταν ήμουν έξω. Το ότι η αλληλεγγύη μετατρέπεται σε ανάδειξη προσωπικών συμπαθειών και αντιπαθειών δεν νομίζω να σου είναι κάτι άγνωστο. Αν θέλουμε να διεισδύσουμε περισσότερο στη καρδιά του προβλήματος θα πρέπει να μιλήσουμε για ένα άτυπο χρηματιστήριο συμπαθειών και αντιπαθειών όπου ο καθένας φοράει τα δικά του αναρχοπαράσημα ανάλογα με το ποια υπόθεση τρέχει, πόσο αρεστός είναι στο χώρο του και τι δημόσιες σχέσεις κάνει. Τώρα, ένα τελευταίο, όταν μιλάμε για αναρχικούς που κάνουν απεργία πείνας και αναρχικούς αλληλέγγυους ο διαχωρισμός που κάνεις όταν λες ότι αυτοί που διαχειρίστηκαν (όλοι ή ένα κομμάτι τους) το θέμα της αλληλεγγύης το έκαναν στη βάση μιας εργαλειακής σχέσης και με ένα ιδιαίτερο κλείσιμο ματιού στην αριστερά αλλά σ' αυτό ο σύντροφος, κατ' εσέ όχι κατ' εμέ, Σακκάς μένει αμέτοχος, αυτό κι αν είναι ο ορισμός του θύματος! Γιατί μένει αμέτοχος κάποιος ο οποίος έχει στόμα να μιλήσει κι αν δεν μπορεί εξ αιτίας της "απεργίας πείνας", εγώ το βάζω μέσα σε εισαγωγικά και το έχω πει ξεκάθαρα, αλλά ας πούμε ότι έκανε, μπορεί να μιλήσει μετά.

Δεν μίλησε ούτε μετά... Αυτή είναι η θέση μου και αυτή θα συνεχίσω να υπερασπίζομαι. Βέβαια αυτό δεν σημαίνει ότι κάποιος απ' τους δυο μας έχει δίκιο και κάποιος άδικο. Η ζωή έτσι είναι προχωράει μέσα από τις διαφωνίες και τις φθορές και εξελίσσεται.

ΕΡ: Ένα άλλο θέμα που το βιώνουν ομάδες σε ολόκληρη την Ελλάδα, μία από αυτές είναι και η δική μας, είναι το ότι πολλοί θεωρούν πως, όσοι μετουσιώνουν σε πράξη τα προτάγματα της Νέας Αναρχίας, και ειδικά όσες ομάδες κινούνται επιθετικά προς το κράτος, είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνες για την τοποθέτηση ανοιχτών αναρχικών εγχειρημάτων στο στόχαστρο της καταστολής, όπως αυτό φάνηκε με τις εκκενώσεις των καταλήψεων και τη στοχοποίηση μεμονωμένων ατόμων. Ποια είναι η δική σου απάντηση σε αυτούς;

Χ.Τ.: Η παραφιλολογία αυτή είναι διαχρονική και δεν γνωρίζει ούτε τόπους, ούτε σύνορα, το βιώσαμε κι εμείς πριν τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, το βίωσα και εγώ προσωπικά παλιότερα, όταν άκουγα σε καταλήψεις ατάκες του τύπου «Α! Επειδή έγινε αυτό το χώσιμο στα πέντε χιλιόμετρα, θα χρεώσουν την κατάληψη και είναι μαλακία αυτό που έκαναν εκείνοι που το έκαναν, γιατί ήξεραν ότι υπάρχει κατάληψη εδώ» κλπ. Ναι, είναι μια παραφιλολογία που υπήρχε, υπάρχει και σήμερα, μάλιστα, εμφανίζεται στην πιο έντονη μορφή της. Αυτός είναι ο λόγος που θα απαντήσω λίγο άκομψα, λέγοντας σε αυτούς που ισχυρίζονται πως οι επιθετικές ενέργειες είναι υπεύθυνες για την καταστολή, να αλλάξουν όνομα και να μη «λερώνουν» την Αναρχία με τη δειλία τους. Ένα κίνημα που φοβάται την καταστολή, είναι ένα κίνημα που είναι ήδη νεκρό. Όσοι θέλουν να ασχοληθούν με την Αναρχία, πρέπει να συνειδητοποιήσουν πως η καταστολή είναι αναπόσπαστο κομμάτι των συνεπειών του αγώνα. Η απάντηση στην καταστολή δε μπορεί να είναι ο φόβος, ούτε φυσικά η κριτική σε αυτούς που επιμένουν να επιτίθενται. Εκείνοι που φοβούνται επειδή οι επιθέσεις του αναρχικού αντάρτικου πόλης τους χαλάνε την ησυχία

των μικρομάγαζων τους, είναι αυτοί που, στην πραγματικότητα, μέσω του ρεφορμισμού τους, έχουν διαστρεβλώσει πλήρως την έννοια της αυθεντικής αναρχικής κατάληψης και την έχουν μετατρέψει σε ένα είδος εναλλακτισμού. Μια αναρχική κατάληψη οφείλει να είναι ένας χώρος ραδιουργίας και συνάντησης ανθρώπων, νέων συντρόφων, ατόμων που μπορεί να μην έχουν επαφή ακόμα με την Αναρχία, με σκοπό τη ζύμωση, τη συνάντηση αλλά και την πρακτική επίθεση απέναντι στη κοινωνική μηχανή. Να μην ξεπέφτει μια κατάληψη και να μετατρέπεται σε ένα εναλλακτικό μαγαζί με παρεΐστικη ατμόσφαιρα, που ενοχλείται από τις επιθέσεις συντρόφων και, τελικά, τους συκοφαντεί ως υπαίτιους της καταστολής. Γιατί αν, επειδή υπήρχαν και υπάρχουν αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, σημαίνει πως θα έπρεπε να υποχωρήσουν οι αντάρτικες ενέργειες, τότε το κράτος θα έπρεπε να επιχορηγεί τέτοιες καταλήψεις, για να έχει το κεφάλι του ήσυχο. Άλλο ένα ζήτημα που δε σκέφτηκαν οι ρεφορμιστές ψευτοαναρχικοί είναι πως, το κράτος κάνει επεκτατικό πόλεμο και πως δε χρειάζεται ούτε προσχήματα, ούτε να κρατάει τις ισορροπίες. Για παράδειγμα, η επιχείρηση που έγινε στην Αθήνα με τις επιθέσεις στις καταλήψεις , για να αναφέρω ένα γεγονός που γνωρίζουν όλοι, έγινε σε μια περίοδο παρατεταμένης ησυχίας, ακριβώς γιατί το κράτος, θεωρώντας πως ο ένοπλος αναρχικός αγώνας εκείνη τη δεδομένη στιγμή είχε οπισθοχωρήσει, προχώρησε στην επόμενη κίνηση καταστολής. Το κράτος δεν κάνει συμφωνίες ώστε να πει «εντάξει, με ενοχλεί το ένοπλο, αλλά δεν με ενοχλεί η κατάληψη». Αν το αντάρτικο πάψει να υπάρχει, τότε θα ενοχλείται από τις καταλήψεις, και αν και αυτές πάψουν να υπάρχουν, τότε θα το ενοχλεί η αφίσα, και αν ενοχλείται από την αφίσα τότε θα έχει πρόβλημα και με το spray. Η λογική της ολομέτωπης επίθεσης, δυστυχώς, υπάρχει πολύ περισσότερο στο κράτος απ'ό,τι στους αναρχικούς που, κανονικά, εμείς θα έπρεπε να τα λέμε αυτά. Μπορεί, βέβαια, το κράτος σε περιόδους έντασης, να προβεί σε κατασταλτικές κινήσεις, ως ένα είδος αντιποίνων, όμως αυτή είναι η φυσική συνέπεια του πολέμου. Δεν υπάρχει πόλεμος χωρίς απώλειες, απώλειες συντρόφων ή απώλειες κτιρίων. Το

στοίχημα είναι να μην τα παρατάς, ο μόνος δρόμος και η καλύτερη απάντηση είναι μία: ΕΠΙΘΕΣΗ, ΕΠΙΘΕΣΗ, ΕΠΙΘΕΣΗ.

ΕΡ: Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε μια ολοένα μεγαλύτερη πόλωση στο εσωτερικό του ευρύτερου αναρχικού χώρου. Από τη μια έχουμε τους κοινωνικούς αναρχικούς, που τείνουν προς μαρξιστικές αναλύσεις και προς τον ελεύθερο κομμουνισμό, ελπίζοντας σε μια μελλοντική επανάσταση, τη συνέχεια της οποίας έχουν ήδη οργανώσει στο μυαλό τους. Στον αντίποδα αυτής της λογικής, έρχονται να δώσουν τη δική τους απάντηση οι αναρχοατομικιστές, οι χαοτικοί, οι μηδενιστές, οι αντικοινωνιστές, οι αναρχικοί της πράξης, που επιλέγουν το δρόμο της διαρκούς εξέγερσης και της κατά μέτωπον επίθεσης στο κράτος, με όλα τα μέσα. Πιστεύεις πως η διάσπαση αυτή είναι αναπόφευκτη έως και αναγκαία ή πως όλοι θα έπρεπε να συσπειρωθούν κάτω από το μανδύα ενός αδιαίρετου και ενιαίου χώρου;

Χ.Τ.: Αυτό είναι ένα μεγάλο ζήτημα. Η ενότητα είναι μια λέξη που ακούγεται ρομαντική και ωραία, αλλά νομίζω πως κρύβει αρκετά προβλήματα. Η λογική της ενότητας και της δημιουργίας ενός ενιαίου μετώπου, είναι η λογική του μετρίου. Είναι η αντίληψη του μέσου όρου. Κόψε κάτι εσύ, με άλλα λόγια, να κόψω κάτι κι εγώ και θα συναντηθούμε κάπου στη μέση. Μα τότε, όχι μόνο δεν απελευθερωνόμαστε ως αναρχικοί, αλλά σκλαβώνουμε μόνοι μας τον εαυτό μας με τους συμβιβασμούς, την αυτολογοκρισία και σκέψεις του στυλ «μην πω αυτό γιατί θα παρεξηγηθεί ο άλλος σύντροφος». Μα, όπως είπα και πριν, δεν υπάρχει μία αλήθεια. Δεν είναι κακό να διαφωνούμε, μέσα από τις διαφωνίες έρχεται η εξέλιξη. Το άγχος του να λειτουργούμε όλοι μαζί και να ψάχνουμε μετωπικές πλατφόρμες, θυμίζει λίγο το άγχος των αριστερών: να γίνουμε πολλοί για να είμαστε υπολογίσιμοι. Οι αναρχικοί δε μπορεί να σκέφτονται έτσι. Η Αναρχία δεν είναι μια ιδεολογία που επιτρέπει να σκέφτεσαι με όρους

μαζικού εμπορεύματος. Δεν κάνουμε marketing σε ιδεολογικά ράφια κατανάλωσης μεγάλων συγκεντρωτικών δομών. Αυτό, λοιπόν, που πρέπει να καταλάβουμε είναι ότι, σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να χαμηλώνουμε τη φωνή μας ή να αποποιούμαστε τα όπλα της κριτικής μας. Απόπειρες ένωσης ή ευρύτερων πλατφορμών συμμαχίας, πολύ συχνά γεννούν τερατογενέσεις. Να φέρω ένα κλασσικό παράδειγμα, αυτό της επανάστασης στην Ισπανία το '36. Τότε, στο όνομα του αντιφασιστικού – αντιφρανκικού αγώνα, υπήρξε συμμαχία και ένωση κομμουνιστών και αναρχικών. Ποιό ήταν το αποτέλεσμα; Αυτή η συμμαχία ήταν που έβγαλε αναρχικούς υπουργούς και, τελικά, προετοίμασε την ήττα και τη σφαγή αναρχικών, εξαιτίας των πολιτικαντισμών και των πολιτικών παιχνιδιών των κομμουνιστών. Για εμάς, τόσο η πόλωση με τον εχθρό, όσο και στο εσωτερικό του αναρχικού ρεύματος, δημιουργεί ένα δίλημμα, εσωστρέφεια ή όξυνση του αγώνα; Προφανώς η εσωστρέφεια είναι η επιλογή των ηττημένων, η όξυνση είναι μονόδρομος για'μάς. Ως κομμάτι, λοιπόν, της Νέας Αναρχίας, προωθούμε την όξυνση των επιθέσεων και τη δημιουργία ενός νέου πόλου εξεγερτικότητας, που απελευθερώνει τη δυνατότητα νέων συντρόφων από τις μπαγιάτικες πρακτικές και ιδέες της πλειοψηφίας των κοινωνιστών αναρχικών.

ΕΡ: Να περάσω σε κάτι άλλο. Ποιά είναι η γνώμη σου για την εμμονή του επίσημου χώρου με την παραγωγική διαδικασία που, ακόμα και, χρησιμοποιώντας διαφορετική ορολογία, εισάγοντας έννοιες όπως η αυτοοργάνωση και η αυτοδιαχείριση. Τέτοιου είδους εγχειρήματα, όπως το εργοστάσιο της ΒΙΟ.ΜΕ., θεωρείς ότι συμβάλλουν σε μια εξεγερσιακή διαδικασία δίνοντας έμπρακτα το παράδειγμα στην υπόλοιπη κοινωνία ή όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Bonnano «Όταν σβήσει ο αγώνας, η αυτοδιαχείριση δεν είναι τίποτα άλλο από την αυτοδιαχείριση της ίδιας της εκμετάλλευσης» , και είναι εύκολο να ενσωματωθούν από το σύστημα;

Χ.Τ.: Ιδιαίτερα σήμερα, αυτή η εργατίστικη αντίληψη που ενυπάρχει μέσα στον αναρχικό χώρο εμφανίζεται όλο και πιο ισχυρή, μιλάμε, δηλαδή, για μια εργατοκεντρική αντίληψη, που προτείνει την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής. Για κάποιους, το παράδειγμα της ΒΙΟ.ΜΕ. είναι η πυξίδα προσανατολισμού τους. Όλοι αυτοί, όμως, ξεχνούν κάτι πολύ σημαντικό για την Αναρχία: το ζήτημα για'μάς δεν είναι μόνο το ποιος διαχειρίζεται τα μέσα παραγωγής, αλλά και η ίδια η ύπαρξή τους. Τα βιομηχανικά μέσα παραγωγής είναι άμεσα συνυφασμένα με την εξουσία. Τα βιομηχανικά μέσα παραγωγής προϋποθέτουν τη μαζική παραγωγή, τη μαζική κατανάλωση, την εξειδίκευση εργατών, τη μαζική κοινωνία και τη χρήση της τεχνολογίας. Το ζήτημα, επομένως, δεν είναι απλά να βαφτίσουμε το σύγχρονο τρόπο ζωής «αναρχικό», καταργώντας τη θεσμική εξουσία. Η εξουσία δεν είναι ονόματα, είναι, πάνω απ'όλα, κοινωνική σχέση. Δεν πρόκειται για λεξιλογικούς όρους όπως αφεντικά, εργάτες, πλούσιοι, φτωχοί. Η μαζική κοινωνία, η ηθική της εργασίας – που τον τελευταίο καιρό οι αναρχικοί «ξεχνούν» να τη βάλουν στο στόχαστρο, αλλάζουν μέχρι και τα συνθήματά τους – η εξειδίκευση και η τεχνολογία, αυτό που κάνουν είναι να αναπαράγουν την εξουσία, ακόμα και στην άτυπη μορφή της. Το στοίχημα, λοιπόν, με τη διαρκή αναρχική εξέγερση, είναι να δημιουργήσουμε νέους τρόπους αναζήτησης και απόλαυσης της ζωής μας, ανατρέποντας αυτά που μέχρι σήμερα θεωρούσαμε αυτονόητα. Για παράδειγμα, θέλουμε να αντικαταστήσουμε την εργασία με τη δημιουργικότητα, τη μαζική κοινωνία με τις ελεύθερες κοινότητες, την τεχνολογία με την αναζήτηση νέων τρόπων σύνδεσης με τη φύση και τα ζώα. Είμαστε σίγουροι ότι δεν υπάρχει κοινωνική συνταγή για τη θεραπεία της ζωής μας, ούτε γνωρίζουμε αν αυτό το πείραμα, αυτό το στοίχημα θα πετύχει, αλλά πρέπει να θυμόμαστε ένα πράγμα: Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΔΕΝ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΟΥΤΕ ΕΤΟΙΜΕΣ ΛΥΣΕΙΣ.

ΕΡ: Με αφορμή, τώρα, το περιεχόμενο της προκήρυξης που

συνόδευσε το 8ο χτύπημα του Σχεδίου «Φοίνικας», τίθεται, από τους συντρόφους εκεί, ένα ζήτημα εξορθολογισμού της δημοκρατίας από κομμάτια του αναρχικού χώρου στη Χιλή, γεγονός το οποίο από τους ίδιους αντιμετωπίζεται ιδιαίτερα επικριτικά. Το γεγονός αυτό απασχόλησε έντονα και στην Ελλάδα, κυρίως την περίοδο των περασμένων εκλογών, όταν αυτοαποκαλούμενοι «αναρχικοί» έσπευσαν να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ ή ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχοντας δύο «στρατηγικά» επιχειρήματα. Πρώτον, τη μείωση του ποσοστού που επρόκειτο να πάρει η Χρυσή Αυγή και, δεύτερον πως, εάν την εξουσία αναλάμβανε μια αριστερή κυβέρνηση, η δράση των αναρχικών συλλογικοτήτων θα ήταν ευκολότερη. Η δική σου άποψη πάνω στο ζήτημα ποιά είναι; Πιστεύεις πως μια τέτοια κατάσταση θα διευκόλυνε όντως τη διάχυση της Νέας Αναρχίας;

Χ.Τ.: Φτάνουμε, λοιπόν, στο σημείο να μιλάμε για τα αυτονόητα, δηλαδή για το ποιά είναι η θέση των αναρχικών απέναντι στις εκλογές. Δηλαδή τι να πρωτοπούμε; Ότι η Αναρχία στέκεται εχθρικά απέναντι σε κάθε μορφή εξουσίας, είτε αυτή είναι συντηρητική, είτε αριστερή; Εμένα αυτό μου φαίνεται σαν να πρέπει να αρχίσουμε να συλλαβίζουμε από την αρχή την αλφαβήτα της Αναρχίας. Να πούμε, με άλλα λόγια, ότι δεν πιστεύουμε στη λογική της αντιπροσώπευσης και δεν πρέπει να ψηφίζουμε. Εγώ θυμάμαι, σαν πιτσιρικάς, όταν μπήκα στον «αναρχικό χώρο», το πρώτο που έμαθα είναι ότι δεν γουστάρουμε εκλογές και κόμματα. Αν είναι δυνατόν! Φτάσαμε σήμερα να μιλάμε για τα ίδια πράγματα. Τελικά όμως, φαίνεται πως, ενώ πολλοί κατηγορούσαν την τάση της Νέας Αναρχίας για νετσαγεφισμό, εκείνοι είναι που προσκυνούν το δόγμα «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Πιο συγκεκριμένα λοιπόν, σε ό,τι αφορά στη μείωση των ποσοστών της Χρυσής Αυγής, σύντροφοι, αυτό δε θα γίνει με νόμιμο τρόπο, ούτε με ψήφο στην αριστερά, ούτε με ειρηνικές διαδηλώσεις που φωνάζουν «Θάνατο στο φασισμό», αλλά μόλις κάποιοι το κάνουν πράξη, ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής Αναρχίας μουδιάζει και

κάποιοι άλλοι τους θεωρούν υπόπτους ή ακόμα και προβοκάτορες. Η πορεία της Χρυσής Αυγής θα ανακοπεί μόνο με την αναρχική άμεση δράση. Δράση με σφαίρες, δράση με τσεκούρια, δράση με μολότοφ. Δεν υπάρχει κάτι άλλο σε ό,τι έχει να κάνει με αυτούς. Σε ό,τι αφορά, τώρα, το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, μήπως δηλαδή μια αριστερή διακυβέρνηση έκανε τα πράγματα ευκολότερα για τη λειτουργία αναρχικών συλλογικοτήτων και στεκιών, θα περιοριστώ να πω δύο πράγματα. Πρώτον, οι αριστεροί έχοντας ενοχικά κόμπλεξ απέναντι στους δεξιούς επικριτές τους για το δήθεν «φλερτ» που έχουν με τους κουκουλοφόρους, αν ποτέ έρθουν στην εξουσία, προκειμένου να παραμείνουν σε αυτή, πιστέψτε με, μπορεί να γίνουν ιδιαίτερα σκληροί απέναντι στον ελευθεριακό χώρο, θεωρώντας τον κιόλας, ως μια δεξαμενή που τους κλέβει τους πελάτες, τους ψηφοφόρους της. Επειδή, καμιά φορά, τα παραδείγματα είναι πιο κατανοητά από τη θεωρία, καθώς συνδυάζουν και την πράξη, ας μην ξεχνάμε και την ισχυροποίηση της αστυνομίας στην Ελλάδα, και την επιχείρηση «Αρετή» στα Εξάρχεια, επί εποχής αριστερού ΠΑΣΟΚ τη δεκαετία του '80. (1) Δεύτερον, ποιός είπε ότι ο διαρκής αγώνας για την Αναρχία είναι εύκολος; Τί απαιτήσεις είναι αυτές που έχουμε, να γίνουν τα πράγματα πιο εύκολα για εμάς; Ο αγώνας για την Αναρχία, εκτός από την ατομική απελευθέρωση, έχει μέσα του και τη βαριά παρανομία, έχει και τη φυλακή. Αυτό σημαίνει πόλεμος. Αν για κάποιους δεν είναι έτσι, τότε να μην το γράφουν στις αφίσες τους. Όσοι, λοιπόν, έχουν μπερδευτεί και νομίζουν πως η Αναρχία είναι μαγαζιά και μπύρες, άντε και καμιά πορεία, έτσι, ενδεικτικά, για να τα έχουμε καλά με τη συνείδηση, ή καλύτερα με την εικόνα μας, τότε μπορούν να αποβιβαστούν από το τρένο της εξέγερσης, για το καλό όλων, να μην κουράζονται κι αυτοί, να μην κουράζουν κι εμάς.

---

(1) Οι πρώτες «επιχειρήσεις αρετής» στα Εξάρχεια ξεκίνησαν το 1984 μετά από δημοσίευμα της εφημερίδας «Έθνος», υπό τον βροντερό τίτλο «Και τώρα οι "Σιού". Εξάρχεια: μετά τα ναρκωτικά και τους αναρχικούς, ήρθαν οι πανκς με τα ξυρισμένα κεφάλια» (14/9). Ισχυρές δυνάμεις ένστολων, ασφαλιτών και ΜΕΑτζήδων εισβάλουν στην περιοχή (28/9/84) συλλαμβάνοντας τους πάνκηδες της πλατείας, πραγματοποιώντας την πρώτη «επιχείρηση αρετής». [Πηγή: Athens Indymedia]. Την πρωθυπουργία, τότε, είχε ο Ανδρέας Παπανδρέου.

10-100-1000 άδες ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΤΥΡΑΝΕΣ
ΣΤΗ ΣΑΠΙΑ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΜΩΣΙΑΣ

ΕΡ: Μιας και μίλησες για σφαίρες, η ανάληψη ευθύνης για τη δολοφονία των δύο νεοναζί στο Νέο Ηράκλειο, θα μπορούσε κανείς να πει ότι, εξαιτίας του λόγου που χρησιμοποιούσε, μιλώντας για λαϊκό ξεσηκωμό και εξέγερση από τα κάτω, θα γινόταν εύκολα αποδεκτή από το χώρο του κοινωνικού αναρχισμού, πόσο μάλλον όταν οι συνελεύσεις, οι τοίχοι στους δρόμους και οι πολυάριθμες αντιφασιστικές πορείες, ήταν γεμάτα από συνθήματα που συνοψίζονται στο «Θάνατο στο φασισμό»! Αντί, όμως, να υποστηρίξουν εκείνους που μετέτρεψαν τα συνθήματα σε πράξη, άρχισε μια δριμύτατη κριτική, με σενάρια μέχρι και για κίνηση εκ μέρους προβοκατόρων, εξαιτίας της πολιτικής συγκυρίας ή με βάση ανθρωπιστικές λογικές. Εσύ πως το εξηγείς αυτό;

Χ.Τ.: Υπάρχει μια πολύ ωραία φράση που λέει «Ποιοί είναι αυτοί που βρίζουν τους αναρχικούς πιο πολύ απ' όλους;», και η απάντηση είναι οι «αναρχικοί». Πώς εξηγώ, λοιπόν, τη στάση όλων αυτών που έσπευσαν, με αρετή και τέχνη δημοσιογράφων, να ρίξουν τόση λάσπη απέναντι σ'αυτή την ενέργεια; Το εξηγώ με βάση τη λογική της «ανεργίας». Κάποιοι φοβήθηκαν ότι θα μείνουν «άνεργοι», και θα εξηγήσω στη συνέχεια τι εννοώ. Καταρχήν, το πιο σημαντικό είναι και το πιο απλό. Φανταστείτε το γεγονός αυτό καθ' αυτό: δύο νεοναζί ξαπλωμένους στην άσφαλτο από σφαίρες. Αν αυτό το γεγονός, η εκτέλεση δηλαδή των δύο νεοναζί, γινόταν στην Ιταλία ή στην Ισπανία, τι θα γινόταν τότε; Όλοι αυτοί οι κοινωνιστές που επικρίνουν και συκοφαντούν την εκτέλεση των χρυσαυγιτών, τι θα έκαναν σε αυτή την περίπτωση; Να σας πω εγώ με βεβαιότητα τί θα έκαναν. Θα ανακήρυσσαν την εκτέλεση ως την αναρχική πράξη της χρονιάς. Και το εννοώ, δεν υπερβάλλω. Θα έβγαζαν αφίσες, θα έγραφαν συνθήματα, αναλύσεις, μπροσούρες για το μαχητικό αντιφασισμό, θα κυκλοφορούσαν αυτοκόλλητα που θα ηρωοποιούσαν τους συντρόφους, τους δράστες δηλαδή, αλλά και την ίδια την δράση. Γιατί αυτό; Γιατί, όταν κάτι συμβαίνει μακριά από εσένα, είναι πολύ

εύκολο να το καπηλευτείς, να το παραχαράξεις και να το παρουσιάσεις όπως γουστάρεις. Δε φοβάσαι μη τυχόν εκτεθείς για τη δική σου αδράνεια. Όταν, λοιπόν, όλοι αυτοί οι επικριτές διακηρύττουν στις συνελεύσεις και στις πορείες: «Θάνατο στους φασίστες», «Τσακίστε τους φασίστες», «Κρεμάλα στους φασίστες» και, τελικά, βρίσκονται κάποιοι, που μετουσιώνουν αυτά τα συνθήματα σε πράξη, τότε οι αναρχοπατέρες παγώνουν. Φοβούνται στην ιδέα πως θα μείνουν άνεργοι, γι'αυτό μίλησα και στην αρχή για ανεργία. Φοβούνται, γιατί η δουλειά τους είναι να ρητορεύουν, χωρίς, όμως, να περνούν ποτέ στην πράξη. Η εκτέλεση των δύο φασιστών έδειξε πως όλα είναι εφικτά, και οι ίδιοι οι αναρχοπατέρες έμειναν εκτεθειμένοι με τις φλυαρίες τους. Μπροστά, λοιπόν, στον κίνδυνο να χάσουν την ιδεολογική τους πελατεία, άρχισαν να πετούν τόση λάσπη, που ούτε οι δημοσιογράφοι δε θα κατάφερναν. Όμως, διαχρονικά, έτσι συμβαίνει. Οι θεωρητικοί αρνούνται τους «χειρωνάκτες» της εξέγερσης, καθώς είναι διαφορετικό το να μιλάς και διαφορετικό το να κατέχεις κριτική σκέψη και να πράττεις.

ΕΡ: Υπάρχει ακόμα ένα ζήτημα που τέθηκε ύστερα από την εκτέλεση των δύο νεοναζί. Αναφέρομαι στην ενίσχυση της θεωρίας των δύο άκρων. Ποια είναι η θέση σου επάνω σε αυτό το ζήτημα; Θα μπορούσε, κατά τη γνώμη σου, η Νέα Αναρχία να στοχεύει στη δημιουργία του ενός άκρου; Αν ναι, θα ήθελα να μου ορίσεις το άλλο άκρο.

Χ.Τ.: Νομίζω πως στις μέρες μας η θεωρία των δύο άκρων είναι η πιο πολυσυζητημένη θεωρία. Δυστυχώς, πολλοί «αναρχικοί» ανατριχιάζουν όταν ακούνε γι'αυτήν. Φοβούνται μη χαλάσει η κοινωνική εικόνα των «καλών παιδιών», που με τόσο κόπο και με τόσες εκπτώσεις, θα έλεγα εγώ, έχουν κατασκευάσει για να κερδίσουν τη συμπάθεια της κοινωνίας. Λες και η αναρχική εξέγερση παίζεται με ηθικούς όρους καλού – κακού. Αυτός, λοιπόν, είναι ο λόγος που οι περισσότεροι αρνούνται αυτή τη θεωρία. Εγώ, από την άλλη, θα

διατυπώσω το εξής ερώτημα: εφόσον όλοι οι αναρχικοί, οι «καλοί» και οι «κακοί», οι κοινωνιστές και οι αντικοινωνιστές, μιλούν για τον πόλεμο εναντίον της εξουσίας, δεν υπάρχει ούτε ένας που να το αρνείται αυτό, ακόμα και ο πιο θεωρητικός των συνελεύσεων, δε γνωρίζουμε ότι ο πόλεμος προϋποθέτει την ύπαρξη δύο άκρων; Πως θα γίνει πόλεμος, εάν δεν υπάρχουν δύο άκρα; Εμείς, ώντας συνεπείς σε αυτά που έχουμε πει και σε αυτά που έχουμε πράξει, δε φοβόμαστε αυτές τις λέξεις, ούτε υποκρινόμαστε ότι είμαστε κάτι διαφορετικό από αυτό που είμαστε, για να το παίξουμε «καλά παιδιά». Άρα, η απάντηση είναι ναι, υιοθετούμε την θεωρία των δύο άκρων, επιλέγοντας, για τον εαυτό μας φυσικά, να κατοικούμε στο ένα άκρο, στο άκρο της Νέας Αναρχίας, του μηδενισμού, στο άκρο της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης. Το ζήτημα, ωστόσο, είναι και ποιό είναι το άλλο άκρο. Τα media τοποθετούν στο άλλο άκρο τους φασίστες. Τελεία και Παύλα. Το ένα άκρο, λένε, είναι οι αντιεξουσιαστές – κουκουλοφόροι και το άλλο άκρο είναι οι φασίστες. Για'μάς, δεν είναι έτσι. Για'μάς, οι φασίστες είναι η μια πτυχή του άλλου άκρου, ίσως η πιο τραχιά, η πιο γραφική, αλλά όχι η πιο επικίνδυνη, γιατί η πιο επικίνδυνη, κατά την άποψή μας, πτυχή, είναι το σύνολο του δημοκρατικού τόξου. Αυτοί που εξουσιάζουν τη ζωή μας, με όποιο πρόσωπο και αν εμφανίζονται, είτε δεξιό, είτε κεντρώο, είτε αριστερό. Να είστε σίγουροι πως, αυτοί οι κουστουμάτοι είναι πολύ πιο επικίνδυνοι από τα ξυρισμένα κωλόπαιδα με τα μαύρα μπλουζάκια και τα μπρατσάκια που γράφουν Χρυσή Αυγή. Τελειώνοντας, να πω ότι, το μόνο σίγουρο είναι πως, σκοπός μας είναι ανάμεσα στα δύο άκρα να μην υπάρξει ποτέ ανακωχή.

ΕΡ: Έχουμε καταλάβει πια και εμείς πως ο εχθρός μας δεν είναι αποκλειστικά οι τύποι με τα μπράτσα και με τις μαύρες μπλούζες, απλά αυτοί είναι, ίσως, η πιο άμεση «εικόνα» του παρακράτους. Τώρα, για ποιό λόγο πιστεύεις πως το κράτος επέλεξε αυτή τη δεδομένη στιγμή να επιτεθεί στα παιδιά του; Αναφέρομαι φυσικά στις συλλήψεις των στελεχών και βουλευτών της Χρυσής

Αυγής, που έγιναν με μεθόδους αντιτρομοκρατικής . Βλέπαμε τα ΕΚΑΜ στην τηλεόραση και δεν το πιστεύαμε. Ποιός περίμενε να δει το Μιχαλολιάκο με χειροπέδες και με τη συνοδεία της αντιτρομοκρατικής; Θα ήθελα, λοιπόν, να μου σχολιάσεις το τηλεοπτικό show που στήθηκε σε σχέση με τις συλλήψεις και ποια ήταν η αντίδρασή σας όταν ενημερωθήκατε πως θα τους φέρουν στον Κορυδαλλό;

Χ.Τ.: Πραγματικά, πάντως, όλοι εκπλαγήκαμε με όλο αυτό το show που στήθηκε κι αυτό γιατί υπάρχει μία μακρά ιστορία, ένα παρελθόν. Διαχρονικά, η Χρυσή Αυγή ήταν το μακρύ χέρι του κράτους, δεν πρόκειται για ένα κατασκεύασμα των τελευταίων πέντε ή δέκα ετών, έχει ρίζες και πολλά χρόνια αυτή η ιστορία πίσω της. Μέχρι πριν λίγα χρόνια, όπως όλοι ξέρουμε, η Χρυσή Αυγή ήταν μια μικρή ομάδα που δε μετρούσε πάνω από 200-300 ενεργά μέλη. Συχνά, σε εκείνη της τη μορφή, η Χρυσή Αυγή χρησιμοποιούνταν από το κράτος, τόσο για να κάνει τη βρώμικη δουλειά των μπάτσων (θυμόμαστε όλοι τους «αγανακτισμένους πολίτες»(2), το σκηνικό με τον άγριο ξυλοδαρμό του φοιτητή από τον Περίανδρο κλπ), όσο και για να φακελώσει τους δικούς της, σε περίπτωση που γίνονταν ανεξέλεγκτοι. Η Χρυσή Αυγή έχει μεγάλη ιστορία και στις ρουφιανιές, δεν ήταν λίγες οι φορές που η ηγεσία «έδινε» δικούς τους σε περίπτωση που ξέφευγαν λιγάκι από τη γραμμή. Τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, λόγω αρκετών παραγόντων, η Χρυσή Αυγή γιγαντώθηκε και έφτασε να γίνει το τρίτο κόμμα μέσα στη Βουλή. Για να το θέσω και κάπως διαφορετικά, όσο κατάπληκτοι μείναμε με τις συλλήψεις της Χρυσής Αυγής, άλλο τόσο μένουμε και από το γεγονός ότι είναι σήμερα το τρίτο κόμμα, μετράει δηλαδή κάπου στις 500.000 ψήφους. Πρίν πέντε χρόνια, αν σε μια παρέα αναρχικών, κάποιος έλεγε ότι η Χρυσή Αυγή θα γίνει το τρίτο

---

(2) Ως *«αγανακτισμένοι πολίτες»* αναφέρεται μια ομάδα 50-60 ατόμων, υποστηρικτών της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι έκαναν την εμφάνισή τους, για πρώτη φορά, πιο μαζικά, στα γεγονότα που έλαβαν χώρα στην Αθήνα, στις 17 Νοέμβρη του 1995, επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, πάντα σε συνεργασία με τους μπάτσους. Τη συγκεκριμένη μέρα σημάδεψαν οι σφοδρές συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και μπάτσους, αλλά και το κάψιμο της ελληνικής σημαίας από αναρχικούς.

κόμμα και θα έχει 500.000 ψήφους, όλοι θα γελούσαν μαζί του.

Τι έγινε, λοιπόν, και άλλαξε η σχέση της Χρυσής Αυγής και του κράτους, που είναι διαχρονικά ο «μπαμπάς» της; Η Χρυσή Αυγή είναι μια εξουσιαστική ομάδα και όπως κάθε εξουσιαστική ομάδα, όταν αποκτήσει δύναμη, λειτουργεί ανταγωνιστικά και απαιτεί το δικό της μερίδιο εξουσίας για τον εαυτό της. Αυτή είναι η φύση των εξουσιαστών, δεν πρόκειται για κάτι μονοδιάστατο, έχουν κι αυτοί τους δικούς τους ανταγωνισμούς και γι'αυτό υπάρχουν εξουσιαστικοί πόλεμοι. Από εκεί, λοιπόν, που ήταν το πιστό σκυλί του συστήματος και τρεφόταν με τα ψίχουλα, κυριολεκτικά με τα ψίχουλα, έφτασε στο σημείο να διεκδικεί τη δική της θέση στο τραπέζι. Με λίγα λόγια, άρχισε να διεκδικεί μερίδιο για τον εαυτό της. Ε, φυσικά, το κράτος, ως πραγματικός μαφιόζος και όχι ως ερασιτέχνης, είναι πολύ πιο επικίνδυνο από τα παιδάκια της Χρυσής Αυγής και τους έκοψε τα πόδια. Αυτό έκανε. Με πραγματικά φασιστικό τρόπο, γιατί ήταν φασιστικός ο τρόπος του κράτους, συνελήφθησαν οι χρυσαυγίτες και στήθηκε ένα επικοινωνιακό show, με τους συλληφθέντες να περιφέρονται σαν τρόπαια της δημοκρατίας, προκειμένου να γίνει σαφές το ποιος κάνει κουμάντο. Η δημοκρατία, λοιπόν, κάνει κουμάντο. Βέβαια, για να μη μπερδευόμαστε, ωραίο όλο αυτό το show, αλλά οι παλιές αγάπες δεν ξεχνιούνται ποτέ. Όλη αυτή η κατάσταση συνοδεύτηκε από την αντίστοιχη αβρότητα σχέσεων που επέτρεπε στον Κασιδιάρη να στέλνει μηνύματα στο Facebook από τα κρατητήρια της αντιτρομοκρατικής. Ναι μεν συλληφθέντες, αλλά έκαναν και τα καλαμπούρια τους με την αντιτρομοκρατική. Μιλάμε για τραγελαφικά γεγονότα. Τον είχαν, και καλά, το Μιχαλολιάκο στο αυτοκίνητο, κάθονταν αυτοί απ'τη δεξιά πλευρά και πήγαινε εκείνος μόνος του από την αριστερή, χωρίς να τον κρατάει κανείς. Απλώς, κάθε show παρουσιάζει τη δική του παράσταση.

Σε αυτό το σημείο να ξεκαθαρίσω και κάτι τελευταίο. Μαθαίνουμε, λοιπόν, πως τους έχουν πιάσει και τους φέρνουν Κορυδαλλό. Εδώ, πρέπει να ξεκαθαρίσω διάφορα πράγματα που ακούστηκαν, γιατί να γνωρίζετε ότι, επικοινωνιακά, τα media πολλές φορές προωθούν

επιτηδευμένα δημοσιεύματα, που αποσκοπούν στη δημιουργία μιας συγκεκριμένης κατάστασης. Ακούστηκε, λοιπόν, ότι οι Πυρήνες μαζί με άλλους κρατούμενους μαζεύτηκαν, πήγαν μπροστά στην υπηρεσία και είπαν ότι είναι ανεπιθύμητοι οι χρυσαυγίτες και να μην τους φέρουν εδώ γιατί θα υπάρξει πρόβλημα κλπ. Ποτέ δεν έγινε κάτι τέτοιο, θα ήμασταν χαζοί αν το κάναμε αυτό. Η μεγαλύτερη χαρά είναι τον εχθρό σου να τον έχεις κοντά. Πώς αλλιώς θα τον τσακίσεις; Ποτέ κανείς δεν πήγε να πει τίποτα και, μάλιστα, ίσα ίσα, κρατούσαμε και μια ήπια στάση αναμονής, ώστε να θολώσουμε τα νερά, μπας και πιστέψουν ότι μπορούν να τους φέρουν, προφανώς όχι στη δική μας, αλλά σε κάποια γειτονική πτέρυγα στην οποία θα αποκτούσαμε πρόσβαση για να τους δείξουμε ολόψυχα τη φιλοξενία με το δικό μας τρόπο. Δυστυχώς, όμως, έγινε αντιληπτό από την υπηρεσία, δε θέλει και πολύ μυαλό, και ουσιαστικά τους προστάτεψε, στέλνοντάς τους απέναντι σε ειδική πτέρυγα. Όταν λέω απέναντι, εννοώ μια άλλη φυλακή. Πρόκειται για ένα κομμάτι των γυναικείων φυλακών, μια ειδική πτέρυγα, που στην αρχή ήταν για τις γυναίκες, μια καινούργια πτέρυγα που ήταν για 150 άτομα και αυτή τη στιγμή είναι άδεια με μοναδικούς κρατούμενους τους βουλευτές της Χρυσής Αυγής. Πρόσβαση δεν έχει κανείς, είναι άλλη φυλακή τελείως και έτσι είναι προστατευμένοι εκεί. Μια μικρή ακουστική επαφή έχει φροντίσει να έχει η Όλγα. Μαζεύει τις κρατούμενες και πάνε εκεί στο τοίχο που τους χωρίζει και ακούνε τον εξάψαλμο οι φασίστες.

ΕΡ: Βασιζόμενος στην προκήρυξη που συνόδευσε την έβδομη πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας» με τον εμπρησμό του υλοτομείου σε κυνηγετικό θέρετρο στη Ρωσία, από τη «FAI/IRF – Κομμάντο Νέστορ Μάχνο», θέλω να μου πείς ποιά είναι η θέση της οργάνωσης σε σχέση με την απελευθέρωση της φύσης και των ζώων και τί θέση έχει η οικοαναρχία στα πλαίσια της Νέας Αναρχίας. (3)

Χ.Τ.: Αυτή είναι μια απ' τις πιο ενδιαφέρουσες ερωτήσεις και απ'τις πιο

ενδιαφέρουσες θεματικές. Επειδή μου αρέσει να μιλάμε ανοιχτά, εμείς σαν Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, το κομμάτι της αντιπολιτισμικής αναρχίας το ανακαλύψαμε μέσα στη φυλακή. Δεν ήταν ένα κομμάτι με το οποίο είχαμε ασχοληθεί, γιατί είναι καλό να κάνουμε και την αυτοκριτική μας. Όταν ήμασταν έξω, ήμασταν κι εμείς κληρονόμοι μιας επαρχιώτικης ελληνικής αντίληψης που έχει ο αναρχικός χώρος και θεωρεί την αντιπολιτισμική τάση και τον «πράσινο τρόπο», κάπως γραφικό. Έτσι, λοιπόν, η αντιπολιτισμική τάση στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα παρεξηγημένη. Αρκετοί ονομάζουν τον αγώνα ενάντια στις υποδομές εκμετάλλευσης της φύσης και των ζώων οικολογική ευαισθησία. Στην πραγματικότητα, όμως, η αναρχική αντιπολιτισμική τάση δεν έχει καμιά σχέση, ούτε με ευαίσθητες αντιλήψεις, ούτε με την οικολογική υγιεινή. Αν παρατηρήσει κανείς διεθνώς την εμπειρία του αναρχικού αγώνα, επειδή στην Ελλάδα οι περισσότεροι είμαστε κοντόφθαλμοι, θα συναντήσει την αντιπολιτισμική τάση, ως μια απ'τις πιο επιθετικές και συγκρουσιακές πτυχές της Αναρχίας. Η παρακαταθήκη των επιθέσεων και των σαμποτάζ του ALF και του ELF είναι πραγματικά τεράστια. Για εμάς, το αντιπολιτισμικό είναι, πια, αναπόσπαστο κομμάτι του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Δε μιλάμε για τη βελτίωση, ή καλύτερα, μιας και αναφερθήκαμε πριν, για την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής, αλλά για την ολική καταστροφή του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος, για το θάνατο του επιστημονικού ολοκληρωτισμού, που μετατρέπει τη ζωή μας σε ένα εργαστηριακό πείραμα. Γνωρίζω πως, λέγοντας κάποια τέτοια πράγματα, ανοίγω μια τεράστια κουβέντα που, μάλλον, θα χρειαζόταν μια ξεχωριστή εκδήλωση για να αναφερθούμε, να εμβαθύνουμε και να μιλήσουμε αναλυτικά για όλα αυτά. Αρκούμαι, προς το παρόν, στην επιγραμματική αναφορά τους, δημιουργώντας το ερέθισμα,

---

(3) Η απάντηση στην ερώτηση αυτή έχει συμπτυχθεί με την αντίστοιχη που έγινε στην εκδήλωση στην Αθήνα:
«Είδαμε πως στο Σχέδιο «Φοίνικας» συνέβαλλε με την έκτη πράξη και ένας μικρός πυρήνας του ELF/FAI. Έχεις και ο ίδιος μιλήσει, στο παρελθόν, για την ανάγκη σύμπραξης των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων στο πεδίο του αντιπολιτισμού, μέσα στους κόλπους της Νέας Αναρχίας. Πώς βλέπεις εσύ, οι σύντροφοι και η συντρόφισσα της Συνωμοσίας αυτή τη σύγκλιση που εξελίσσεται, ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ρωσία, η Ινδονησία και οι ΗΠΑ;».

και ίσως, και μια υπόσχεση να υπάρξει μια αφετηρία συζήτησης για τα θέματα αυτά, στην κατεύθυνση, όμως, πάντα της πρακτικής επίθεσης. Αυτό που λέμε «αναρχικός οικοακτιβισμός», δεν ξέρω αν είναι αυτή η κατάλληλη λέξη, δεν είναι θέμα μιας ακαδημαϊκής, αλλά μιας οπλισμένης συζήτησης. Να πω μόνο κάτι για να μην υπάρξει σύγχυση, επειδή καμιά φορά κάποιες έννοιες μπερδεύονται. Άλλο πράγμα είναι αυτό που λέμε, δηλαδή να δοκιμάσουμε ένα νέο τρόπο σύνδεσης του ανθρώπου με τη φύση και τα ζώα και άλλο πράγμα είναι η παρουσίαση από κάποιους μίας εξιδανικευμένης επιστροφής στη φύση, αναφερόμενοι σε έναν ιδανικό και σοφό πρωτογονισμό. Εγώ δεν πιστεύω ότι η φύση είναι σπλαχνική ούτε, φυσικά, αντιεξουσιαστική. Εγώ λέω, απλά, ότι αξίζει να δοκιμάσουμε ένα νέο τρόπο ζωής και να συνδεθούμε πραγματικά με τη φύση και με τα ζώα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι υπάρχει καμιά εγγύηση αρμονικής συνύπαρξης. Άλλοτε τα πράγματα μπορεί να είναι συγκρουσιακά, άλλοτε αρμονικά, έτσι είναι η ζωή, σίγουρα, όμως, θα είναι ελεύθερα! Αυτό είναι το πιο σημαντικό. Είπα και πριν, η ελευθερία δε δίνει εγγυήσεις, η ελευθερία είναι πειραματισμός. Αυτό που βιώνουμε σήμερα, είναι η μετάλλαξη της ίδιας μας της ζωής. Για να ξαναγυρίσω στη συζήτησή μας, όμως, είμαστε όλοι ιδιαίτερα χαρούμενοι που το «Σχέδιο Φοίνικας» αποτέλεσε μια ακόμα ευκαιρία συνάντησης της FAI, της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας δηλαδή, με πυρήνες του ELF. Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά και, σίγουρα, δε θα είναι και η τελευταία. Το στοίχημα είναι να εξαπλώσουμε και να πολλαπλασιάσουμε τις ευκαιρίες συνάντησης της FAI με το ELF και στην ελληνική επικράτεια. Παράλληλα, μέσα απ'αυτή τη συνεργασία, μέσα απ'αυτή την αρμονική συνύπαρξη, απομακρύνουμε και τις ιδεοληψίες και τις αγκυλώσεις που συναντάει κανείς διεθνώς στο οικοακτιβιστικό κίνημα, όπως, για παράδειγμα, την άρνηση κάποιων πυρήνων του ALF να επιτεθούν στο «ιερό» της ανθρώπινης ζωής. Γιατί υπάρχουν κάποιοι πυρήνες του ALF που λένε ότι, στόχος των επιθέσεών τους είναι να πλήξουν αποκλειστικά κτιριακές υποδομές και σε καμιά περίπτωση να κινδυνεύσουν ανθρώπινες ζωές, ακόμα

και των εχθρών τους. Όμως, η περίφημη βιομηχανία λεηλασίας της φύσης και οι δολοφονίες των ζώων, από ανθρώπους διοικείται. Για ποιό λόγο, λοιπόν, αναρωτιέμαι εγώ, η ζωή αυτών των ανθρώπων να μένει στο απυρόβλητο σε αντίθεση με τις ζωές των πειραματόζωων, για παράδειγμα; Απυρόβλητο και μεταφορικά και κυριολεκτικά. Τέλος, η σύνδεση της FAI με το ELF απομακρύνει ακόμα ένα κίνδυνο, απομακρύνει τη σύφιλη του οικοφασισμού. Ο οικοφασισμός, δεν ξέρω κατά πόσο είναι γνωστός στην Ελλάδα, έχει, δυστυχώς, εμφανιστεί σε κάποιες άλλες χώρες, όπως στην Ιταλία, όπου πρόσφατα συνελήφθη για μια ενέργεια οικοσαμποτάζ (αν θυμάμαι καλά ήταν ο εμπρησμός φορτηγών μιας εταιρίας γαλακτοπαραγωγής), ένα άτομο που ανέλαβε την ευθύνη και ήταν πολύ γνωστό για τη συμμετοχή του στους φασιστικούς κύκλους.(4) Για εμάς, είναι πιο ξεκάθαρο από ποτέ ότι, η Νέα Αναρχία και η απελευθέρωση της φύσης και των ζώων συνδέονται με τον πιο αποφασιστικό τρόπο και δεν υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο.

ΕΡ: Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, κατά τη διάρκεια της επαναστατικής της δράσης, παρατηρούμε πως επιτέθηκε σε ένα ευρύτερο φάσμα στόχων, που ξέφυγε από τα στεγανά του έως τότε αντάρτικου πόλης, το οποίο έπλητε, σχεδόν κατ'αποκλειστικότητα, κρατικά σύμβολα. Πέρα, λοιπόν, από ερεθίσματα που αφορούν στον αντικρατισμό, επέλεξε να θίξει και άλλα ασυνήθιστα ζητήματα, που αφορούν σε επιμέρους εξουσιαστικούς θεσμούς και κοινωνικές σχέσεις. Μια τέτοια περίπτωση είναι και το χτύπημα που πραγματοποιήθηκε στις 27 Δεκεμβρίου του 2009, εναντίον της Εθνικής Ασφαλιστικής στη Συγγρού . Θα ήθελα να μας πεις δυο λόγια για τους λόγους που

(4) Γίνεται αναφορά σε υπόθεση κατά την οποία σημειώθηκαν 4 εμπρηστικές επιθέσεις, με στόχο τις βιομηχανίες κρέατος και γαλακτοκομικών, που έλαβαν χώρα στην Ιταλία, στα τέλη του 2012, συμπεριλαμβανομένης και της δράσης που έλαβε χώρα στις 31 Δεκεμβρίου, κατά την οποία καταστράφηκαν 8 φορτηγά που ανήκουν σε εταιρεία γαλακτοκομικών προϊόντων. Για την υπόθεση συνελήφθη ο αναρχικός Luca Bonvicini, ο οποίος μετά την έκτιση 6μηνης φυλάκισης, αφέθηκε ελεύθερος το Σεπτέμβρη του 2013, εν αναμονή της δίκης. Να σημειωθεί ότι, για τη συγκεκριμένη υπόθεση, συνελήφθησαν και 2 άλλα άτομα, εκ των οποίων, τουλάχιστον ο ένας έχει δεσμούς με φασιστικές ομάδες. [Πηγή: Bite Back Magazine]

σας οδήγησαν στην επιλογή αυτού του στόχου.

Χ.Τ.: Η αλήθεια είναι ότι υπήρχε μια ιδιομορφία σε αυτό το στόχο. Αυτή η επίθεση ήταν λίγο συνδυαστική. Αν θυμάστε την προκήρυξη, αναφερόταν σε μια περίοδο που γινόταν εκστρατεία αλληλεγγύης για έναν πραγματικά σπάνιο σύντροφο, ο οποίος έχει βασανιστεί και ταλαιπωρηθεί πολύ στις φυλακές του κράτους, τον Gabriel Pombo da Silva. Εκείνη την περίοδο, λοιπόν, είχε συμπέσει η επιλογή μας να χτυπήσουμε έναν αρκετά διαφορετικό στόχο όπως ήταν η Εθνική Ασφαλιστική. Ένας στόχος ο οποίος στην προκήρυξη, για να είμαστε ειλικρινείς, δεν αναλύεται και καλό είναι να βλέπουμε και τα κενά μας για να τα διορθώνουμε στο μέλλον. Η αλήθεια, λοιπόν, είναι ότι η ζωή σήμερα έχει μετατραπεί πλήρως σε ένα αριθμημένο, διαχειρίσιμο εμπορικό είδος. Η ζωή, όπως και η ελευθερία, δεν έχουν εγγυήσεις, δεν εμπορεύονται και δεν ασφαλίζονται. Ο μόνος τρόπος για να ασφαλιστεί η ζωή είναι ο θάνατος. Εκεί ασφαλίζεται, γιατί εκεί τελειώνει. Είναι σαν να προσπαθείς να ενώσεις, παράλληλα, την έννοια της κίνησης και της ακινησίας, δεν γίνεται αυτό το πράγμα. Η ζωή λοιπόν, έχει, σήμερα ανατραπεί από μια ανεξερεύνητη περιπέτεια που θα όφειλε να είναι, κρύβοντας μέσα της εσωτερικότητα, μυστήριο, παιχνίδι, ένταση, πάθος και έχει μετατραπεί σε μια μηχανική επαναλαμβανόμενη κίνηση, η οποία ασφαλίζεται κιόλας μπροστά στον οποιοδήποτε φόβο, στο τροχαίο, στην αρρώστια κτλ. Δεν είναι τυχαίο ότι, η προπαγάνδα του φόβου συνεπάγεται το εμπόριο του φόβου. Θα μπορούσα να ανοίξω μια τεράστια κουβέντα μέσα από αυτό και να πω πόσες επιχειρήσεις ποντάρουν στο φόβο, για παράδειγμα, οι φαρμακοβιομηχανίες και οι ιδιωτικές εταιρίες φύλαξης περιουσίας, ποντάρουν στο φόβο. Πλέον, ζούμε στην εποχή που τα συναισθήματα γίνονται εμπορεύματα. Η ίδια η ζωή μετατρέπεται σε ένα εμπόρευμα. Νομίζω ότι, είναι καλό, πλέον, σαν αναρχικοί, να ανοίξουμε μια βεντάλια θεματικών, που σήμερα ολοένα και οπισθοχωρούν, για χάρη μιας κοινωνικής ρητορείας, που γυρίζει συνεχώς γύρω από την οικονομική κρίση. Μα και η οικονομική κρίση

κοινωνική σχέση είναι, δεν είναι αριθμοί, δεν είναι μέσα στα βιβλία. Ας μιλήσουμε, λοιπόν, επιτέλους, για τη ζωή σαν ζωή και για την ελευθερία σαν ελευθερία. Τότε θα γίνουμε και πιο ουσιαστικοί για τον εαυτό μας και πιο επικίνδυνοι απέναντι στη κοινωνική μηχανή.

Στο σημείο αυτό γίνεται ερώτηση από αλληλέγγυες συμμετέχουσες στην εκδήλωση

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η ερώτηση είναι σχετική με την επίθεση που πραγματοποιήθηκε το 2008 στη λεωφόρο Συγγρού, με το χτύπημα vans που ανήκουν σε μαγαζιά με στριπτίζ . Γενικά, διαβάζοντας προκηρύξεις αναρχικών της πράξης, πολύ σπάνια βλέπει κανείς επιθέσεις που να σχετίζονται με την εξουσία του φαλλού και την ερωτική πράξη ως εμπορεύσιμο είδος και ως προϊόν του καπιταλισμού. Θα ήθελα να μου πεις το σκεπτικό πίσω από αυτή την επίθεση.

Χ.Τ.: Γενικότερα, ως Συνωμοσία, πάντα μας ενδιέφερε να πειραματιζόμαστε με ένα ευρύτερο φάσμα επιθέσεων ενάντια στην κοινωνική μηχανή της εξουσίας. Η εμπορευματοποίηση του έρωτα, η πλαστή αναπαράστασή του μέσω της πληρωμένης υπερπροβολής του και η υποτίμηση της γυναίκας σε αντικείμενο, αλλά και του άντρα σε καταναλωτή, ήταν μερικοί απ'τους λόγους που επιλέξαμε να επιτεθούμε στα vans των μαγαζιών στριπτίζ. Μην ξεχνάμε ότι, παγκοσμίως, το εμπόριο λευκής σαρκός και η σεξουαλική εκμετάλλευση είναι το τρίτο σε κερδοφορία, μετά το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών. Το trafficking είναι ένα σύγχρονο δουλεμπόριο δικτυωμένο με μπάτσους, προστάτες, μαφιόζους και επιχειρηματίες. Οι επιθέσεις μας εναντίον των clubs με στριπτίζ, σε καμία περίπτωση δεν έχει να κάνει με κάποιο είδος ηθικολογίας ή σεμνοτυφίας. Το αντίθετο, μάλιστα. Θεωρούμε πως ο έρωτας εκφράζεται μέσα απ'την υπερβολή του, δίχως όρια και ταμπού. Ωστόσο, είμαστε αντίθετοι σε οτιδήποτε τον υποβιβάζει και τον παραμορφώνει, μετατρέποντάς τον

σε αντικείμενο εκμετάλλευσης και προϊόν προς πώληση. Το γεγονός πως δεν υπάρχουν συχνές αναφορές σε αναρχικά κείμενα για την υποτίμηση της ερωτικής πράξης σε εμπορεύσιμο είδος, οφείλεται στο γεγονός ότι, και εντός του αναρχικού χώρου, υπάρχουν πολλά απομεινάρια πατριαρχικής ηθικής. Με λίγα λόγια, συχνά ο αναρχικός χώρος θυμίζει μια μικρογραφία της κοινωνίας, που κουβαλάει μέσα της τα πρότυπα και την ηθική της. Δεν είναι τυχαίο ότι έτσι βρίσκουν χώρο να αναπτυχθούν οι άτυπες εξουσίες, κομμάτι των οποίων είναι τόσο η ανομολόγητη πεποίθηση (συνειδητή ή υποσυνείδητη) της αρσενικής κυριαρχίας έναντι των γυναικών, όσο και η αναπαραγωγή συμπεριφορών απ'την πλευρά των γυναικών που παραπέμπουν στην εικόνα του «αδύναμου θηλυκού». Με αυτό τον τρόπο, έχουμε την πλήρη αποδοχή αυτών των ρόλων, που αποδίδονται απ'την εξουσία. Το πρώτο ουσιαστικό βήμα πρέπει να γίνει μέσα από τους δικούς μας κύκλους. Ένα βήμα απελευθέρωσης γίνεται πάντα προς τα εμπρός και όχι πλάγια, σκοντάφτοντας στην παγίδα των αντί-ιδεολογιών. Αυτό το λέω γιατί, συχνά, ο σημερινός φεμινισμός καταλήγει με τις αντιδραστικές ιδεοληψίες του να είναι το αντεστραμμένο είδωλο του πατριαρχικού συντηρητισμού. Μακριά, λοιπόν, από δογματισμούς, ο έρωτας απελευθερώνει και απελευθερώνεται όταν δεν υπακούει σε κανόνες, δεν προσκυνάει πρότυπα, δεν εξαγοράζεται και δεν αποτελεί κομμάτι της αναπαράστασης της εξουσίας.

ΕΡ: Από το καλοκαίρι με το σφράγισμα των καταλήψεων στη Πάτρα σε συνδυασμό με διάφορα πεσίματα που έχουν γίνει από τους μπάτσους και στο δρόμο και παντού, γενικά υπάρχει ένας διάχυτος φόβος. Δεν το παίζει κανείς ήρωας, ούτε εγώ ούτε και οι σύντροφοί μου. Υπάρχει αυτός ο φόβος της καταστολής. Είναι κάτι πρωτόγνωρο για τα δεδομένα της Πάτρας. Άλλοι προτείνουν να κινούμαστε πιο στρατηγικά και να ξέρουμε ακριβώς τι κάνουμε προκειμένου να ελαχιστοποιήσουμε τις πιθανότητες της καταστολής. Ποιά είναι η άποψή σου πάνω σ'αυτό;

Χ.Τ.: Εγώ θα μιλήσω σε δύο επίπεδα πάνω στο ερώτημα που έθεσες. Απ'τη μία θα μιλήσω σε επίπεδο συναισθημάτων. Ο φόβος της καταστολής, που ίσως να είναι πρωτόγνωρος στην Πάτρα, θα πρέπει να συνυπολογιστεί ως η φυσική συνέπεια κάποιων άλλων καταστάσεων, που ήταν επίσης πρωτόγνωρες στην Πάτρα. Ήταν πρωτόγνωρες για'μένα τουλάχιστον, που σαν τρίτος παρακολουθούσα κάποια γεγονότα, μέσα από κάποιες ενημερώσεις συντρόφων και από την τηλεόραση. Έγιναν πρωτόγνωρες επιθέσεις σε φασίστες, ξεφτιλίστηκαν στη Πάτρα. Εμάς μας έχουν χαρίσει άπειρα χαμόγελα οι ξυλοδαρμοί και το ξεφτίλισμα των φασιστών, ενώ παράλληλα, έχουν γίνει επιθέσεις και μπάχαλα εναντίον της αστυνομίας, που εγώ προσωπικά δεν τα θυμάμαι να συμβαίνουν παλιά. Άρα, λοιπόν, πριν μιλήσουμε για το φόβο της καταστολής, ας μιλήσουμε για τη χαρά της καταστροφής, που νομίζω ότι εσείς είστε οι ιδανικότεροι να απαντήσετε, μιας και ζείτε στην Πάτρα. Δε νομίζω 6 – 7 χρόνια πριν να συνέβαιναν στην πόλη τέτοια πράγματα, και αυτό είμαι σε θέση να το γνωρίζω, γιατί ήξερα τον τότε χώρο της Πάτρας. Πριν 7 – 10 χρόνια, ούτε κατά διάνοια δε γίνονταν αυτά που γίνονται τώρα. Αυτό είναι προς τιμήν των δραστών, των αγνώστων συντρόφων που, πολύ καλώς, κάνουν αυτά που κάνουν. Όπως είχαμε πει, όμως, και στην κουβέντα, φυσική συνέπεια των επιθέσεων είναι η καταστολή. Το θέμα είναι, πιστεύουμε σε ήρωες; Πιστεύουμε σε ατρόμητους και άφοβους συντρόφους που δε μασάνε; Αυτά δεν υπάρχουν, αυτά είναι παραμύθια για μικρά παιδιά. Όλοι μας φοβόμαστε. Όποιος λέει ότι δε φοβάται ή είναι ψεύτης ή είναι ηλίθιος. Ο φόβος είναι ένα συναίσθημα που αν το κάνεις εικόνισμα σε τρώει, εγκαθιδρύει τη δικτατορία του πάνω σου. Αν τον διαχειριστείς, τον ζυγίσεις και τον συγκρίνεις με τις επιλογές σου και υπερισχύσουν στη ζυγαριά οι επιλογές σου, τότε ο φόβος λειτουργεί ως δυναμωτικό στοιχείο. Γνωρίζεις το κόστος μιας επιλογής σου και ακόμα περισσότερο, πιστεύεις σ' αυτή. Όταν πράττεις, είσαι 100% σίγουρος όχι για την επιχειρησιακή σου νίκη ή ήττα, αλλά για τη συνειδητή σου απόφαση να μην οπισθοχωρήσεις, μέχρι το τέλος, είτε ως ελεύθερος είτε ως συλληφθέντας. Αυτός

είναι ο μόνος τρόπος να νικήσεις το φόβο της καταστολής. Δεν τον παραγνωρίζεις, δεν τον αγνοείς, τον διαχειρίζεσαι και κάνεις πόλεμο εναντίον του.
Το δεύτερο επίπεδο που θα μπορούσα να απαντήσω έχει να κάνει με τη στρατηγική ενός πολέμου. Το ζήτημα είναι συνδυαστικό, είναι αυτό που έχει γραφτεί «πάγος στο μυαλό, φωτιά στην καρδιά»! Θα πρέπει να βάλουμε κάτω κάποια δεδομένα. Όποιος μιλάει για πόλεμο, πρέπει να έχει έτοιμη και τη στρατηγική του. Η στρατηγική είναι κομμάτι του πολέμου, μας εξελίσσει, δημιουργεί τις υποδομές επίθεσης και άμυνας, τους σχεδιασμούς, τις συμμαχίες, τους συντονισμούς, τα δίκτυα δράσης. Αυτή είναι μια καλή αφετηρία για να ξεκινήσει ακόμα μια κουβέντα, συνωμοτικά ενίοτε και άλλοτε δημόσια, όσο χρειάζεται, μεταξύ συντρόφων που έχουν πάρει την απόφαση να κατοικούν στα άκρα και μέσα στην καρδιά της αναρχικής εξέγερσης.

Σύντροφοι, εγώ να σας ευχαριστήσω με τη σειρά μου. Αυτές οι ευκαιρίες συμμετοχής σπάνε αυτά τα τείχη αιχμαλωσίας που βρισκόμαστε τώρα και ερχόμαστε σε επαφή και επικοινωνία με συντρόφους που, πιθανώς, προσωπικά κανείς δεν γνωρίζεται μαζί μας, αλλά ακόμα και με αυτή τη διαμεσολαβημένη επικοινωνία μέσω του τηλεφώνου, βλέπουμε τη συγγένεια που μπορεί να μοιραζόμαστε. Αυτή είναι και η καλύτερη παρακαταθήκη και η καλύτερη επένδυση για να δοθεί μια αμοιβαία υπόσχεση, μια υπόσχεση ότι αυτή είναι η αφετηρία κάποιων δυνατοτήτων, που μπορεί να δημιουργηθούν και να οξύνουν τον αναρχικό πόλεμο ενάντια στην κοινωνική μηχανή. Δεν υπάρχει κάτι πιο όμορφο στην αναρχική εξέγερση. Αυτή είναι η αναρχική εξέγερση. Η δημιουργία ευκαιριών συνάντησης, στιγμών εξέγερσης προς την κατεύθυνση της διαρκούς επίθεσης.

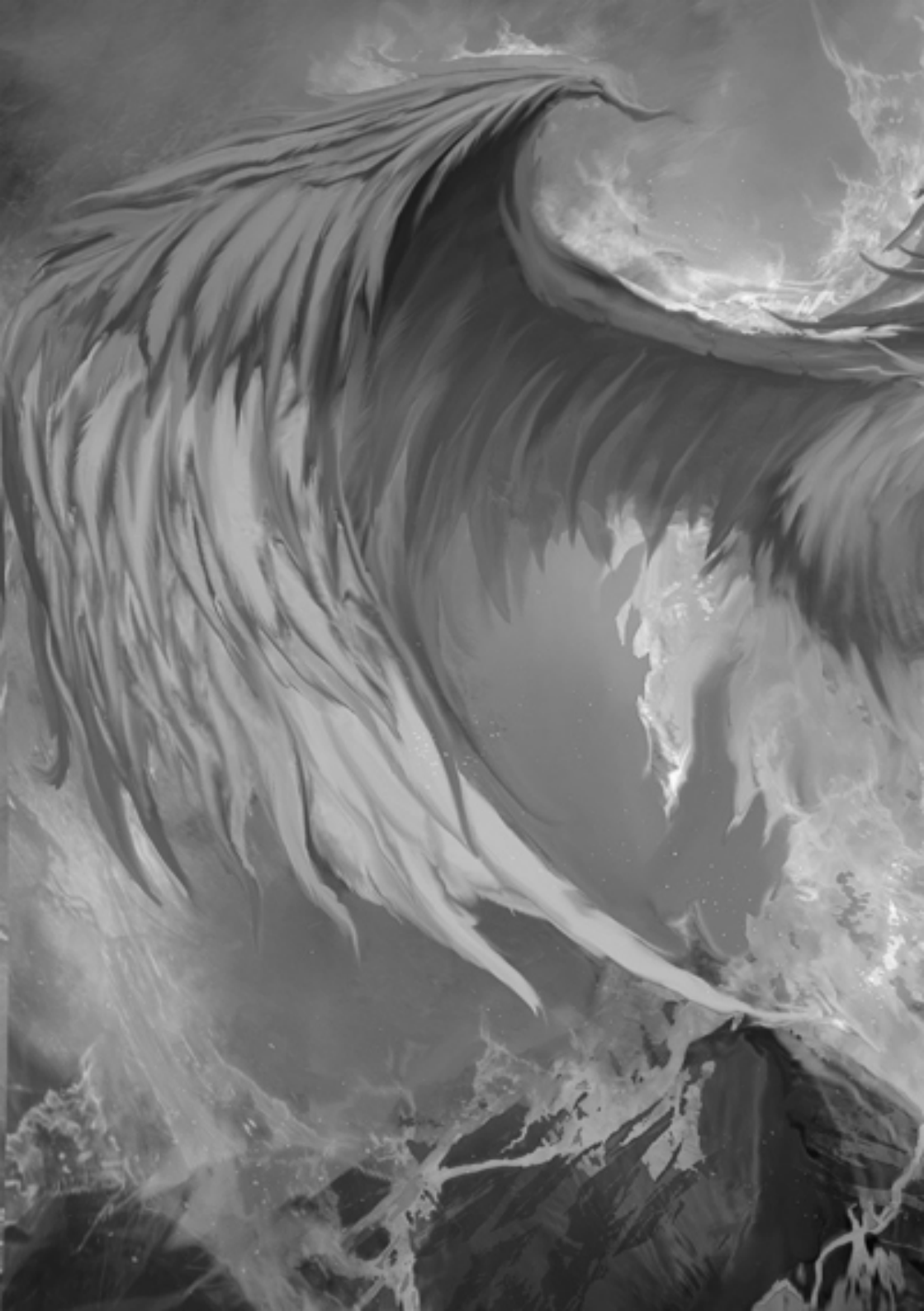

Σπύρος Μάνδυλας,
Μέλος της συνέλευσης του Αναρχικού Στεκιού ΝΑΔΙΡ

ΕΡ: Γειά σου σύντροφε. Να καλησπερίσουμε κι εσένα στη σημερινή εκδήλωση και να σε ευχαριστήσουμε για τη συμμετοχή σου. Θέλεις να πεις κάτι πριν αρχίσουμε με τις ερωτήσεις;

Σ.Μ.: Γειά σας κι από εμένα. Να χαιρετήσω, λοιπόν, κι εγώ με τη σειρά μου τη σημερινή εκδήλωση στην Πάτρα. Να ευχαριστήσω τους συντρόφους από τη Χαοτική Ομάδα Κρούσης που ετοίμασαν την εκδήλωση, καθώς και όσους συντρόφους έχουν έρθει σήμερα εδώ. Τέτοιες εκδηλώσεις, θεωρώ ότι, είναι σημαντικό να γίνονται γιατί, αφενός, σπάει η απομόνωση των αιχμαλώτων συντρόφων που επιχειρεί να επιβάλλει το κράτος και, αφετέρου, έτσι πραγματώνεται η αναρχική διάχυση.

ΕΡ: Ας αρχίσουμε τώρα με τις ερωτήσεις που έχουμε ετοιμάσει. Σε ρεαλιστική βάση, λαμβάνοντας υπόψη τον τρόπο με τον οποίο είναι σήμερα δομημένη η κοινωνία, τόσο υλικά, όσο και πνευματικά, ποιές πιστεύεις ότι είναι οι προοπτικές της Νέας Αναρχίας; Με άλλα λόγια, ακόμα και αν πετύχει η διάχυση του λόγου αυτού του ρεύματος και συσπειρωθούν άτομα γύρω από το πρόταγμα της εξέγερσης στο εδώ και στο τώρα, θα μπορέσουμε να οδηγηθούμε στη συνολική αποδόμηση του υπάρχοντος; Μπορεί κάτι τέτοιο να επιτευχθεί από μειοψηφίες; Το ζήτημα τελικά είναι ποσοτικό, ποιοτικό η και τα δύο;

Σ.Μ.: Καταρχήν, εφόσον μιλάμε για τη Νέα Αναρχία πρέπει, πιστεύω, να έχουμε στο μυαλό μας ως δεδομένο, το ότι αποστρέφεται όλες εκείνες τις απόψεις που μιλούν για «πλάνα» και, μάλιστα, με λεπτομέρειες, σε σχέση, τόσο με την ίδια την επαναστατική διαδικασία, όσο και με την μετεπαναστατική κοινωνία. Όχι, σε καμιά περίπτωση δεν μπορώ να πω ότι το μέλλον θα είναι έτσι ή αλλιώς. Η

Νέα Αναρχία δε δίνει εγγυήσεις.
Όσον αφορά, τώρα, το ζήτημα της μειοψηφίας που τέθηκε, αυτό που έχω να επισημάνω εγώ είναι πως όλες οι σπουδαίες πράξεις, ιστορικά, ξεκίνησαν από μειοψηφίες. Επιπλέον, η προετοιμασία των μαζών δεν είναι σε καμιά περίπτωση προϋπόθεση για μια επικείμενη επανάσταση.
Επομένως, στο ερώτημα εάν το ζήτημα είναι ποσοτικό ή ποιοτικό, κατά την άποψή μου, το μόνο που έχει τεράστια σημασία είναι να διακρίνεται ένα άτομο, ένα εγχείρημα ή μια ομάδα από ξεκάθαρα ποιοτικά και όχι ποσοτικά χαρακτηριστικά. Άλλωστε, νομίζω πως φάνηκε ότι, η τακτική με σαφή προσανατολισμό προς την ποσοτική αύξηση, που εδώ και χρόνια έχει υιοθετήσει μια μεγάλη μερίδα του χώρου, μόνο στο επιθυμητό αποτέλεσμα δεν οδήγησε.

ΕΡ: Οι εκπρόσωποι της παραδοσιακής αναρχίας τείνουν να γοητεύονται από το μύθο της εργατικής τάξης, που φαντάζονται ως «καζάνι που βράζει», λόγω της εκμετάλλευσής της από τους κεφαλαιοκράτες και, με γνώμονα την ταξική της συνείδηση, έχει μία, εν γένει, εξεγερσιακή προοπτική. Πιστεύεις πως, λόγω του παραπάνω επιχειρήματος, η Νέα Αναρχία θα βρεί πρόσφορο έδαφος σε τέτοιου είδους κοινωνικές ομάδες;

Σ.Μ.: Όχι, σε καμία περίπτωση δεν πιστεύω ότι η Νέα Αναρχία θα βρει πρόσφορο έδαφος στην εργατική τάξη, όπως δεν πιστεύω ότι θα βρει πρόσφορο έδαφος και πουθενά αλλού. Γενικότερα, δε θεωρώ ότι υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο επαναστατικό υποκείμενο, είτε αυτό ονομάζεται «μετανάστης», είτε «εργάτης», είτε «φοιτητής», είτε οτιδήποτε άλλο. Πλέον, την επαναστατική συνείδηση δε θα πρέπει να την αναζητούμε σε κάποια συγκεκριμένη ομάδα ή τάξη και αυτός θα πρέπει να είναι ο στόχος της αναζήτησής μας: η εξεγερσιακή διάθεση και συνείδηση. Η συνείδηση καμία απολύτως σχέση δεν έχει, ούτε με την τάξη, ούτε με την κοινωνική ομάδα στην οποία ανήκει κάποιος.
Αυτό που, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να αναζητήσουμε είναι άτομα

που δεν έχουν αλλοτριωθεί ακόμα. Απευθυνόμαστε, λοιπόν, σε εκείνες τις μειοψηφίες, που με λύσσα και συνείδηση θα συμπορευτούν μαζί μας.

ΕΡ: Θα ήθελα να μας μεταφέρεις, όσο είναι δυνατό, την κατάσταση μέσα στη φυλακή. Συχνά, ακούμε για εισβολές των ΕΚΑΜ, με αποκορύφωμα αγριότητας το περιστατικό στις φυλακές Γρεβενών. (1) Γνωρίζοντας πως το κράτος χάνει το δημοκρατικό του προσωπείο και εξαπολύει όλη του τη σκληρότητα στους κρατούμενους, θα περίμενε κανείς πως, όταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι έρθουν αντιμέτωποι με τέτοιες καταστάσεις, είναι πολύ πιθανό να αρχίσει να δημιουργείται μία, εν δυνάμει, εξεγερσιακή κοινότητα από τους παραβατικούς κύκλους των κρατουμένων. Κάτι τέτοιο, με βάση την εμπειρία σου, μπορεί να ισχύει;

Σ.Μ.: Εγώ έχω μία πολύ μικρή εμπειρία πάνω σε αυτό το ζήτημα, σε σχέση με άλλους συντρόφους, εφόσον είμαι μόνο πέντε μήνες μέσα στη φυλακή. Παρ'όλα ταύτα, μπορώ να πω ορισμένα πράγματα που έχω παρατηρήσει.
Καταρχήν, κάθε κρατούμενος δέχεται μία πολύ μεγάλη πίεση και μια ιδιαίτερα σκληρή συμπεριφορά και μεταχείριση. Πρόκειται για ανθρώπους που το κράτος τους έχει στερήσει την ελευθερία τους και την επικοινωνία με τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Πέρα από αυτή τη δεδομένη κατάσταση, ορισμένοι κρατούμενοι γνωρίζουν ακόμα μεγαλύτερη σκληρότητα, μέσα από πειθαρχεία και ξυλοδαρμούς. Έχοντας, λοιπόν, κάποιος όλα αυτά στο μυαλό του περιμένει να μιλάμε για, εν δυνάμει, εξεγερσιακά υποκείμενα. Δυστυχώς, όμως,

---

(1) Στις 13 Απριλίου του 2013, στη Φυλακή Φελλίου των Γρεβενών, άνδρες της Ειδικής Κατασταλτικής Αντιτρομοκρατικής Μονάδας (Ε.Κ.Α.Μ) εισήλθαν στα κελιά, τους θαλάμους και τους κοινόχρηστους χώρους με σκοπό, όπως αναφέρει το συναφές δελτίο τύπου του Αρχηγείου της ΕΛΑΣ, τη διενέργεια αιφνιδιαστικού ελέγχου. Οι άνδρες των ΕΚΑΜ έβγαλαν τους κρατούμενους από τα κελιά τους χτυπώντας τους με γκλοπ και με ηλεκτρικούς εκκενωτές (taser), εξαναγκάζοντάς τους να κινούνται στα τέσσερα, τους έδεσαν και τους μετέφεραν γυμνούς στο γυμναστήριο της φυλακής. Όση ώρα βρίσκονταν εκεί, τα ΕΚΑΜ κατέστρεφαν τα κελιά των κρατουμένων με την επίφαση του ελέγχου. [Πηγή: http://nomikoparatiritirio.blogspot.gr/]

η πραγματικότητα έρχεται να διαψεύσει τον παραπάνω συλλογισμό. Η παραίτηση, η αυτολύπηση και η ρουφιανιά είναι τα χαρακτηριστικά που περιγράφουν τον παραβατικό πληθυσμό της φυλακής. Καλό είναι, συνεπώς, να γκρεμίσουμε τους μύθους και τις προσδοκίες που έχουν φτιαχτεί τόσα χρόνια. Οι παραβατικοί κύκλοι των φυλακών, κατά κύριο λόγο, είναι μέσα για ενέργειες που αφορούν ενδοταξική βία και μικροεμπόριο ναρκωτικών. Πολύ λίγα άτομα είναι μέσα για πιο σημαντικούς λόγους, όπως για παράδειγμα, για τη ληστεία κάποιας τράπεζας ή κάτι αντίστοιχο. Το συμπέρασμα όλων αυτών που λέω είναι ότι η πλειοψηφία αφορά σε άτομα χαμηλής ηθικής και αξιών. Είναι τουλάχιστον άτοπο να περιμένουμε αυτά τα άτομα να αποκτήσουν εξεγερσιακά χαρακτηριστικά.

ΕΡ: Στις ισπανικές φυλακές έχει καθιερωθεί, πια, για τους «εξαιρετικά επικίνδυνους» κρατούμενους, ένα ειδικό καθεστώς επιτήρησης, τα επονομαζόμενα FIES (2), κατά των οποίων έχει δώσει πολλές μάχες ο αιχμάλωτος σύντροφος Gabriel Pombo da Silva. Πιστεύεις πως το ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα οδεύει προς αυτή την κατεύθυνση με αυτό το πρότυπο; Θα μπορούσαν οι συνεχείς παρατάσεις των προφυλακίσεων σας να είναι μια δοκιμή προς αυτή τη κατεύθυνση;

Σ.Μ.: Καταρχήν, δε μπορώ να ξέρω με βεβαιότητα αν το ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα οδεύει ή όχι προς τα εκεί. Αυτό που ξέρω, ωστόσο, είναι ότι έχει επιχειρήσει στο παρελθόν να το κάνει. Αναφέρομαι, φυσικά, στα λευκά κελιά που προορίζονταν το 2002

---

(2) Η εισαγωγή των FIES έγινε μέσα από μια απλή εσωτερική εγκύκλιο του γενικού διευθυντή των φυλακών Antonio Asuncion, μετέπειτα προέδρου του Σοσιαλιστικού Κόμματος του Alicante. Παρότι η ισπανική βουλή διέκοψε προσωρινά το καθεστώς FIES στα 1994, μετά τη διαμαρτυρία 2 κρατουμένων, ωστόσο τέθηκε πάλι σε λειτουργία μέχρι σήμερα. Οι κανονισμοί κράτησης σύμφωνα με το άρθρο 93 περιλαμβάνουν: i) Απομόνωση: Η μόνη άσκηση γίνεται σε ένα ατομικό κελί, το πολύ για τρεις ώρες τη βδομάδα, μαζί με άλλον έναν το πολύ κρατούμενο, ii) Κράτηση επ'αόριστον: Κανονικά η κατάσταση του κρατουμένου ανανεώνεται ανά τρίμηνο, στην πράξη η κράτησή του στα FIES μπορεί να παραταθεί για δεκαετίες, iii) Συνθήκες κράτησης: Οι κρατούμενοι εξαρτώνται απόλυτα από τα κέφια της εκάστοτε διοίκησης. Συχνά εισάγονται μέτρα λογοκρισίας και περιορισμού της αλληλογραφίας, απαγόρευση επισκέψεων, άσκηση μόνο στο κελί τους, απαγόρευση προσωπικής ένδυσης, σωματική έρευνα γυμνοί, χρήση ακτινών Χ, συνεχή σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια. [Πηγή: http://rioters.espivblogs.net/]

για τη 17Ν (3). Έκτοτε, ακούγονται διάφορα, κατά καιρούς, αλλά ποτέ κάτι συγκεκριμένο.
Προσωπικά, έχω παρατηρήσει μια διαφορετική τακτική που εφαρμόζει το ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης. Αυτό που κάνει, όπως είδαμε και στην περίπτωση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, είναι να διασπά τους κρατούμενους σε διάφορες φυλακές της χώρας, ώστε να εμποδίζει την ύπαρξη της «κοινότητάς» τους. Οι φυλακές που επιλέγει είναι οι νέες φυλακές «κλειστού» τύπου, όπως, για παράδειγμα, ο Δομοκός ή τα Γρεβενά. Η επικοινωνία με αυτόν τον τρόπο, ακόμα και με τους συγγενείς, είναι δύσκολη, αλλά δε μένει μόνο σε αυτό. Τοποθετεί τους πολιτικούς κρατούμενους σε ειδικές πτέρυγες προστασίας, σε πτέρυγες, δηλαδή, που φυλακισμένοι είναι, είτε ρουφιάνοι, είτε βιαστές ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Συγκεκριμένα, εάν θυμάστε, πέρυσι, ο Γεράσιμος Τσάκαλος και ο Παναγιώτης Αργυρού είχαν προχωρήσει σε απεργία πείνας που διήρκησε 22 μέρες προκειμένου να αλλάξουν φυλακή .

ΕΡ: Ποια είναι η χρησιμότητα των μέσων αντιπληροφόρησης και των μεταφραστικών δικτύων, κατά την άποψη σου; Η ύπαρξή τους είναι εξίσου σημαντική με την ένοπλη πάλη; Ποιά είναι εκείνα τα χαρακτηριστικά που ορίζουν ένα τέτοιο μέσο;

Σ.Μ.: Στο διάστημα των τελευταίων ετών έχουμε την εμφάνιση στην Ελλάδα διάφορων μεταφραστικών δικτύων και εκδοτικών εγχειρημάτων Μερικά από αυτά είναι η «Μαύρη Διεθνής», το blog «Parabellum», το «Erevos», το «Contra Info», το «325», το «Act

(3) Τα λευκά κελιά είναι απομονωμένα και πχομονωμένα κελιά 10τμ., χωρίς παράθυρο, με διαρκώς αναμμένο τεχνητό φως και τεχνητό εξαερισμό. Η οπτική επαφή με οποιοδήποτε εξωτερικό ερέθισμα είναι αδύνατη, εκτός από μία «βόλτα» μισής ώρας σε μια αυλή 5τμ. που περιβάλλεται από τοίχους ύψους 8 μέτρων. Κανείς δεν μπορεί να ακούσει τον κρατούμενο, παρά μόνο οι ανθρωποφύλακες από ειδικό μικρόφωνο, ενώ παρακολουθείται από κάμερες όλο το εικοσιτετράωρο. Ραδιόφωνο, τηλεόραση και βιβλία είναι απαγορευμένα. Η μόνη επαφή με την ζωή, έξω από τον μικρόκοσμό του κελιού, είναι μία συνάντηση με δικηγόρο και μια με συγγενή πρώτου βαθμού, μία φορά το μήνα, κάτω από πλήρη οπτικοακουστική επίβλεψη. [Πηγή: http://www.vrahokipos.net]. Στην Ελλάδα χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά στους καταδικασμένους για την μαρξιστική επαναστατική οργάνωση «17 Νοέμβρη».

for Freedom now» κ.ά. Αυτά τα εγχειρήματα, θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικά, καθώς ρίχνουν γέφυρες μεταξύ των διαφόρων ομάδων, δίνουν λόγο στους αναρχικούς αιχμαλώτους, ενώ παράλληλα, καθημερινά μεταφράζονται δεκάδες κείμενα και μπροσούρες που, μέχρι πριν λίγο καιρό, αυτό δε γινόταν. Ένα ακόμα σημαντικό πράγμα είναι ότι, σε κομβικά σημεία, όπως μια απεργία πείνας ή ένα κάλεσμα από κάποια ομάδα, βλέπουμε ότι υπάρχει άμεση ανταπόκριση από την άλλη άκρη της γης. Όσον αφορά, για παράδειγμα, το Σχέδιο «Φοίνικας» δε θα γινόταν καν γνωστό χωρίς την ύπαρξη τέτοιων εγχειρημάτων.

Πιστεύω, επομένως, ότι η ύπαρξή τους είναι εξίσου σημαντική με την ένοπλη πάλη. Κατά τη δική μου άποψη, όταν η θεωρία δε συνδιάζεται με την πράξη και το δημόσιο δε συνδιάζεται με το παράνομο, τότε, το αποτέλεσμα είναι ημιτελές.

Αν προσεγγίσουμε το θέμα ακόμα βαθύτερα, ώστε να δούμε τη συμβολή των δημόσιων εγχειρημάτων στη διαρκή αναρχική εξέγερση, μπορούμε να αναφερθούμε στο γεγονός ότι, οι περισσότεροι φυλακισμένοι σύντροφοι, που κατηγορούνται για την επαναστατική τους δράση, προφανώς, δεν προέρχονται από κάποια παρθενογένεση, αλλά πρόκειται για άτομα που, ενώ πέρασαν από δημόσια – ανοιχτά εγχειρήματα, αποφάσισαν να ακολουθήσουν το δρόμο του αντάρτικου πόλης. Αυτό το ανέφερα προκειμένου να δείτε πως, οι δυο αυτές έννοιες, το δημόσιο και το παράνομο έχουν μια διαλεκτική σχέση μεταξύ τους.

Να παραμείνει το Σχέδιο «Φοίνικας» έν

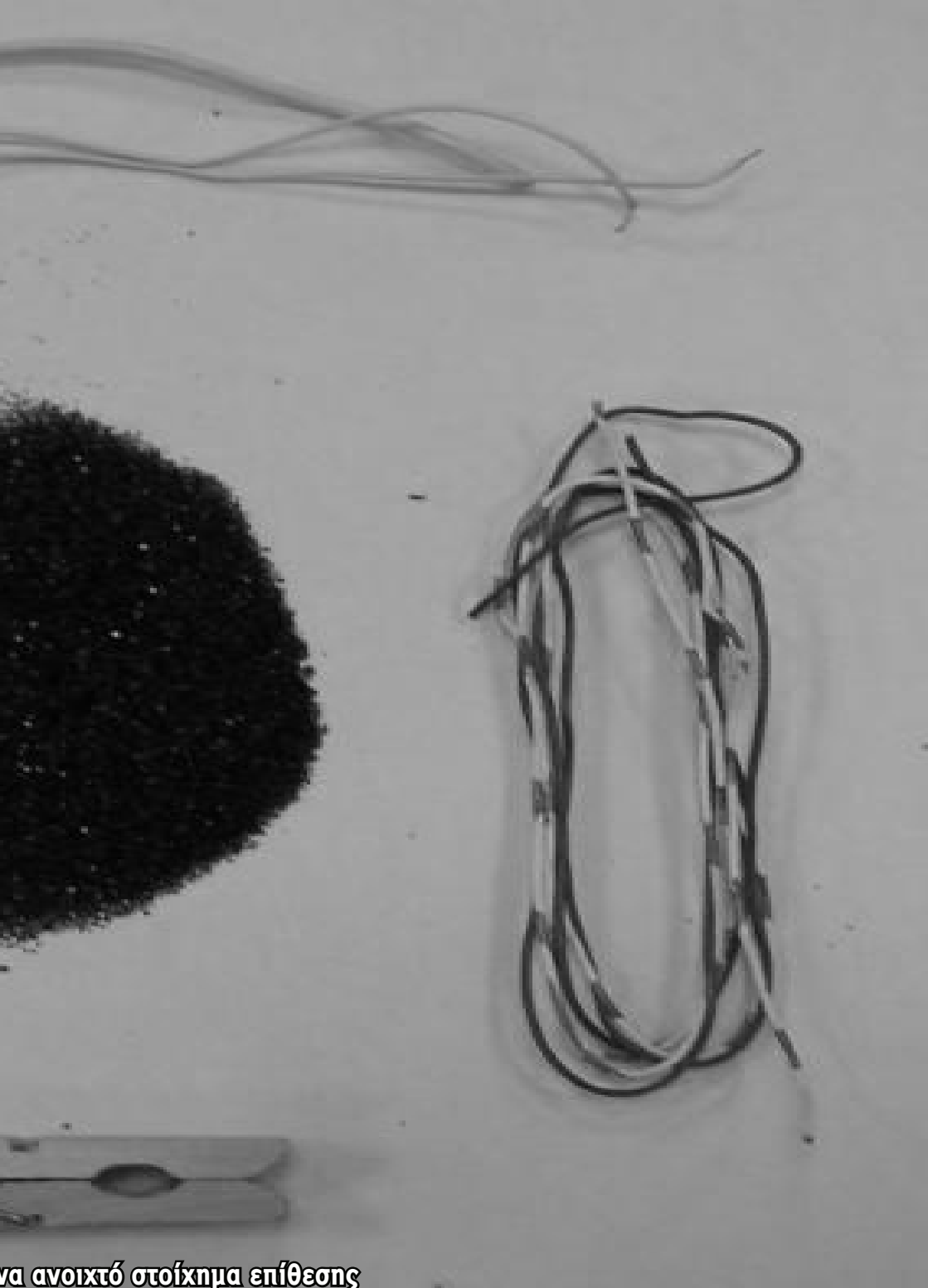

ινα ανοιχτό στοίχημα επίθεσης

Σχέδιο «Φοίνικας» – Πράξη1η

ΕΝΤΥΠΟ ΥΛΙΚΟ

Αφίσες - Τρικάκια

Αθήνα,
Θεσσαλονίκη,
Μυτιλήνη,
Αίγιο,
Πάτρα,
Κομοτηνή,
Αγρίνιο,
Φλώρινα,
Ξάνθη,
Αγγλία,
Βενεζουέλα

Ο μύθος του Φοίνικα μιλάει για την αιώνια επιστροφή...
Υπάρχει πάντα η αιώνια επιστροφή της Φωτιάς προς τη στάχτη...
Ο μύθος του Φοίνικα καταργεί την πορεία της φθοράς...
Απ'τις στάχτες ξαναγεννιέται η Φωτιά,
κι ο Φοίνικας συμβολίζει
την Άρνηση να δεχτούμε το τέλος...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ ΠΟΥ ΟΛΑ ΞΕΚΙΝΟΥΝ ΤΩΡΑ

Στις 4 Ιουνίου 2014 θα ξεκινήσει το δικαστήριο
για την υπόθεση του διεθνούς
Σχεδίου Φοίνικας,
για το οποίο διώκονται οι
αναρχομηδενιστές σύντροφοι
Ανδρέας Τσαβδαρίδης,
ο οποίος ανέλαβε την ευθύνη
για την αποστολή εκρηκτικού δέματος στον
πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής,
Δημήτρη Χωριανόπουλο (Ιούλιος 2013),
ως "Κομμάντο Mauricio Morales FAI-IRF",
ο **Σπύρος Μάνδυλας**,
ο οποίος αρνείται τις κατηγορίες,
καθώς και τα δέκα μέλης της
Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς,
που διώκονται με την κατηγορία της ηθικής
αυτουργίας για την
1η, τη 2η και την 4η πράξη του σχεδίου.

ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΕΜΠΡΑΚΤΑ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ FAI - IRF
ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΥΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΗΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΝΔΥΛΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ - NIHIL OBSTAT - ΚΥΚΛΟΣ ΕΓΩΙΣΤΩΝ

Ρίχτηκα στη δράση, γιατί έπρεπε να δράσω.
Απ' αυτό (το γκρέμισμα) είναι φυσικό να αρχίζει κάθε έργο.
Αυτό το ξέρω και γι' αυτό αρχίζω.
Δεν με νοιάζει το τέλος, ξέρω πως πρέπει να αρχίσω απ' αυτό και όλα τα άλλα είναι φλυαρίες και χαμένος καιρός.
Όλες αυτές οι μεταρρυθμίσεις και οι διορθώσεις και οι βελτιώσεις είναι ανοησίες.
Όσο πιο πολύ καλυτερεύεις και μεταρρυθμίζεις τόσο το χειρότερο, γιατί δίνεις προσωρινά τεχνητή ζωή σε κάτι που πρέπει το δίχως άλλο να πεθάνει και να γκρεμιστεί.
Δεν είμαι μεγαλοφυΐα κι ούτε θέλω να γίνω.
Ξέρω όμως τι πρέπει να γίνει και τώρα αυτό κάνω.
Και 'σεις το ξέρετε δεν κάνετε όμως άλλο από το να κλαψουρίζετε.
Εμείς όμως δεν κλαίμε.
Δρούμε.

Fyodor Dostoyevsky, *Οι Δαιμονισμένοι*

Ο ΗΛΙΟΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ Ν'ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Το Σχέδιο «Φοίνικας» είναι η ζωντανή απόδειξη ότι η διαρκής αναρχική εξέγερση, ούτε καταστέλλεται, ούτε φυλακίζεται, ούτε δικάζεται. Ακόμα κι αν κάποιες στιγμές οπισθοχωρεί, θα αναγεννηθεί πάλι από τις στάχτες της, σαν το Φοίνικα.
Η αναγέννηση του αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα, έχει ήδη συμβεί.

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς FAI/IRF, Πυρήνας Φυλακής

Δεν πιστεύω σε καμία λαϊκή επανάσταση. Καθετί που βασίζεται στη μάζα, στο κοπάδι, κουβαλάει μέσα του το σπόρο της σκλαβιάς. Αυτός ο όχλος με τις ετεροκαθοριζόμενες αξίες είναι ανίκανος να ορίσει τη ζωή του. Αυτή η συνισταμένη δυνάμεων, ακόμη κι αν ονομαστεί επαναστατική, μετά από το ξέσπασμα της και ανεξάρτητα απ' το αποτέλεσμα, θα διαλυθεί.

Ανδρέας Τσαβδαρίδης, Κομάντιο Mauricio Morales FAI/IRF

Η αναρχική εξέγερση διεξάγεται με κάθε μέσο, είτε αυτό είναι ένα βιβλίο, είτε μια βόμβα, είτε μια πολιτική εκτέλεση. Μπορεί λοιπόν να μη συμμετέχω στη ΣΠΦ ή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι διαφωνώ με αυτό τον τρόπο δράσης. Μακριά από μένα λοιπόν οι ένοπλοι αφορισμοί και οι φετιχισμοί της μη βίας.

Σπύρος Μάνδυλας, Μέλος της συνέλευσης του Αναρχικού Στεκιού Ναδίρ

* Από τις 4 Ιουνίου 2014 βρίσκεται σε εξέλιξη, στην ειδική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού, η δίκη των 12 συντρόφων για το Σχέδιο Φοίνικας.

Η ΓΗ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙ, Ο ΗΛΙΟΣ Θ'ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ - ΤΗΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΜΡΡΑΜ - ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΔΕΙΑ

from the ashes of unforgotten fire, the phoenix of a new dawn will rise
burning ever more brighter than before, blinding the existent,
consuming its civilization, climbing ever higher, escaping all restrictions
that try in vain to pull it back into the depths of self imposed slavery, it is
a constant cycle of rebirth
the eternal return to an insurrection that is more than social myth
a flight of destruction that leads the individual to never be
arranged again

The trial for the case of "Phoenix" Project has been set for the 4th of June, 2014 and it will take place in the special courtroom, in the female section of Korydallos prison.
The accused comrades' are Andreas Tsavdaridis who has admitted to sending a parcel bomb to former chief of anti-terrorism agency, Dimitris Chorianopoulos.
Also Spyros Mandylas who denies the accusations & the 10 imprisoned comrades of the Conspiracy Cells of Fire, who are charged with instigating the project.

CONSTANTLY FIGHTING BY YOUR SIDE
ANDREAS OF THE 'MAURICIO MORALES COMMANDO - FAI/IRF
NEVER FORGETTING THE INDOMITABLE BROTHERS & SISTER OF THE CONSPIRACY CELLS OF FIRE
SPYROS TO THE STREETS ONCE AGAIN

inthebellyofthebeast.noblogs.org

FUERZA PARA TODXS LXS PRESXS DE LA GUERRA SOCIAL

NICOLA GAI
ALFREDO COSPITO
SPYROS MANDYLAS

LXS LLEVAMOS EN NUESTRXS CORAZONES NEGROS.

Λευτεριά Στους

ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ & ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ

"Δεν προσμένουμε τις ώριμες και αντικειμενικές συνθήκες για τον ερχομό της επανάστασης, στο όνομα του καταπιεσμένου λαού, αλλά αντίθετα πράττουμε στο έδω και τώρα με λύσσα και συνείδηση για την διαρκή αναρχική εξέγερση." Αναρχικό Στέκι ΝΑΔΙΡ.

11/07 οι σύντροφοι συλλαμβάνονται με ανύπαρκτα στοιχεία και γελοίες κατηγορίες, όπως η κατοχή εκρηκτικών τα οποία δεν υπήρχαν και η ηθική αυτουργία για την επίθεση σε ξενοδοχείο της Τζακάρτα στην Ινδονησία!

Αναρχικό Στέκι Utopia A.D.
utopia-ad.org

ΑΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ FAIZIRF ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ

ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ "ΦΟΙΝΙΚΑΣ"

"..Η Νέα Αναρχία μιλάει για την άμεση διαρκή αναρχική εξέγερση, για την αναρχική διάχυση, για το εδώ και τώρα, για **εξέγερση χωρίς συμβιβασμούς - χωρίς ανακωχές.."**

(από το γράμμα του Σπύρου Μάνδυλα - Φυλακές Κορυδαλλού)

".. Προτάσσω τη διαρκή αναρχική εξέγερση ενάντια σε κάθε σύστημα, σε κάθε κοινωνία και σε κάθε μαζική ηθική. Ο **δικός μου πόλεμος έχει τις βάσεις του στη θέλησή μου για δύναμη.."**

(από το γράμμα του Ανδρέα Τσαβδαρίδη - Φυλακές Κορυδαλλού)

"..Εμένα οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά.. Οι φίλοι μου ζωγραφίζουν με μαύρο χρώμα, γράφουν σε συνθηματική γλώσσα, γιατί η δική σας μόνο για γλύψιμο κάνει.. Οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά και σύρματα στο λαιμό σας, στα χέρια σας.. Οι φίλοι μου.."

ΓΕΡΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Δεν υπήρχε παρά η Ομορφιά και η Δύναμη αλλά οι άσχημοι και οι αδύναμοι για να ισορροπήσουν ανακάλυψαν τη Δικαιοσύνη

Ρ. Βαλέντε

ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗΣ ΓΑΙ ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ "ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ"

Έως ότου θα ναι μέρα θα μείνουμε με το κεφάλι ψηλά και όλα αυτά που μπορούμε να κάνουμε δεν θα αφήσουμε να τα κάνουν άλλοι πριν από μας.

Γκαίτε

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ Ε. Ο. ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ - ΠΥΡΗΝΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ

Η φωτιά δεν μας καίει προερχόμαστε από ένα μέρος πολύ πιο θερμό και έχουμε προετοιμάσει τους εαυτούς μας για τη κόλαση...

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ:

ΣΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 04/06/2014 - 9:00 π.μ.

"Ήδη ο ουρανός που είναι κυριευμένος από προαίσθημα κρύβεται και σιωπά!"

ΜΕΤΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ...

Αλληλέγγυοι

..Οι ποινές έχουν προορισμό να εκφοβίσουν όσους δεν έχουν πρόθεση να παρανομήσουν..

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΗΣ ΓΑΙ ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ''ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ''

Οι σύντροφοι Α.Τσαβδαρίδης και Σ.Μάνδυλας συνελήφθησαν στις 11/7/13 στη θεσσαλονίκη , κατηγορούμενοι για αποστολή παγιδευμένου δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δ.Χωριανόπουλο και για συμμετοχή στην οργάνωση Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ - ΠΥΡΗΝΑ ΦΥΛΑΚΗΣ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ''ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ''

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΣΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 4/6/2014 9.00 Π.Μ.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ

Λευτεριά Στους
ΑΝΔΡΕΑ
ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ
ΣΠΥΡΟ
ΜΑΝΔΥΛΑ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ
ΒΟΣΚΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΒΑΤΑ
ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ
ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΛΥΚΟΙ

Λευτεριά στον Αναρχικό Σπύρο Μάνδυλα, στο μέλος της FAI/IRF Ανδρέα Τσαβδαρίδη και στην Ε.Ο. Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς που κατηγορούνται για το Σχέδιο "Φοίνικας".

Δεν υπάρχει ηθική αυτουργία στην Αναρχία.

**Κανένας νόμος δεν μπορεί
να περιορίσει τις επιθυμίες μας.**

**Κανένα κελί δεν μπορεί
να εγκλωβίσει το πάθος για την λευτεριά.**

**Καμία αλυσίδα δεν μπορεί
να συγκρατήσει την δύναμη του εγώ
στο ταξίδι προς την Ελευθερία του μοναδικού.**

Οι νόμοι είναι για τους σκλάβους.

Τρομοδικείο 04/06/14

Αναρχικό Στέκι Utopia A.D.
utopia-ad.org

ΠΑΝΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Αθήνα,
Θεσσαλονίκη,
Βόλος,
Πρέβεζα,
Χανιά,
Ηγουμενίτσα,
Λάρισα

Θεσσαλονίκη

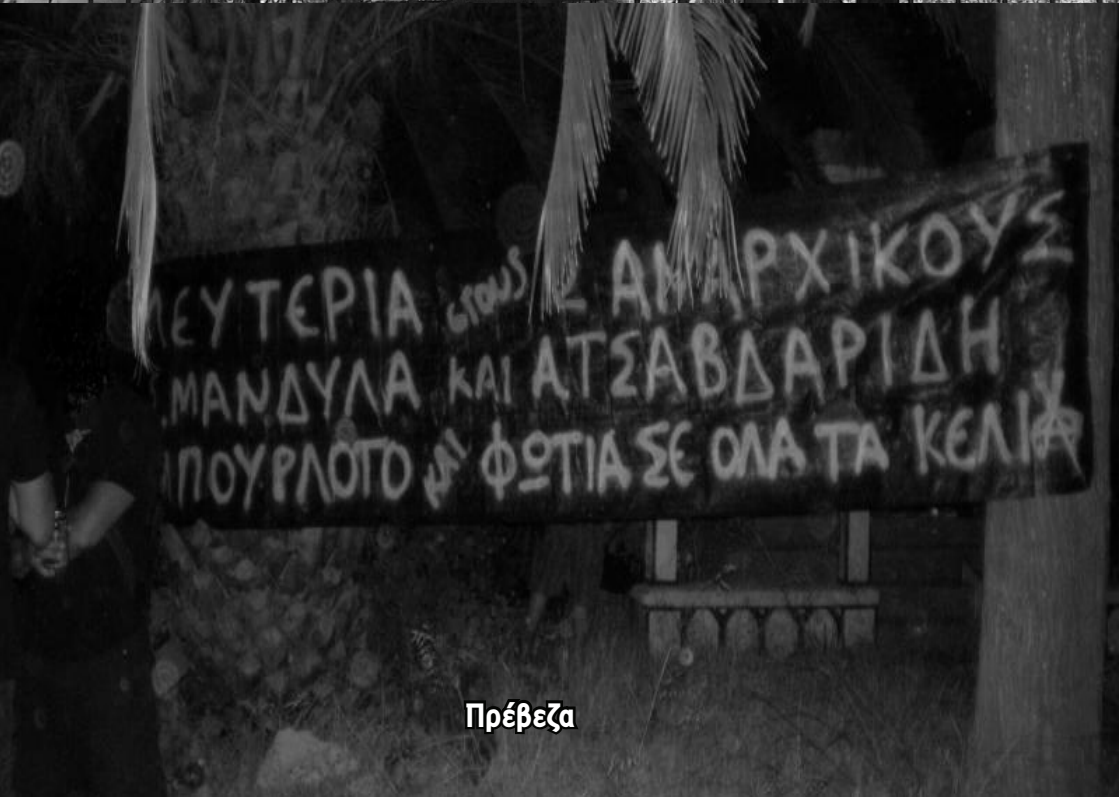

Πρέβεζα

ΕΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΑΝΑΡΧΙ
ΑΝΤΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ & ΣΠΥΡΟ
ΠΟΥ
ΚΟΝΤΑΙ
ΓΙΑ
ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙ

Αθήνα, Εξάρχεια

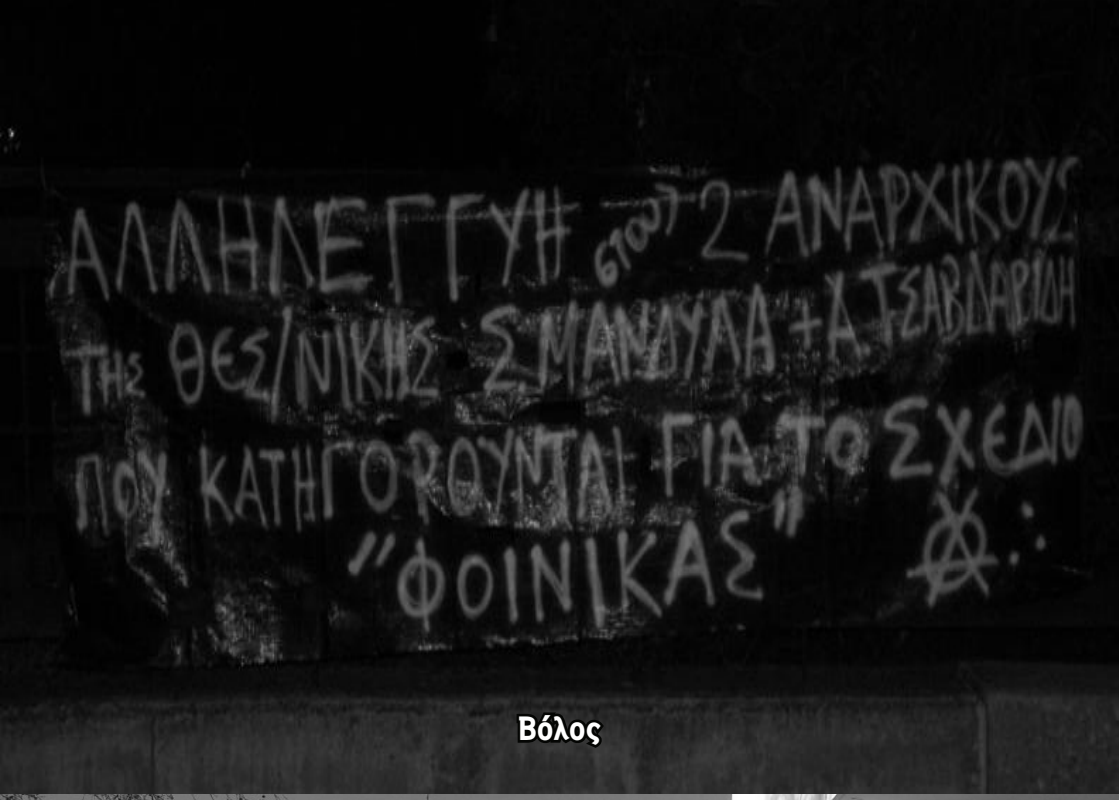

Βόλος

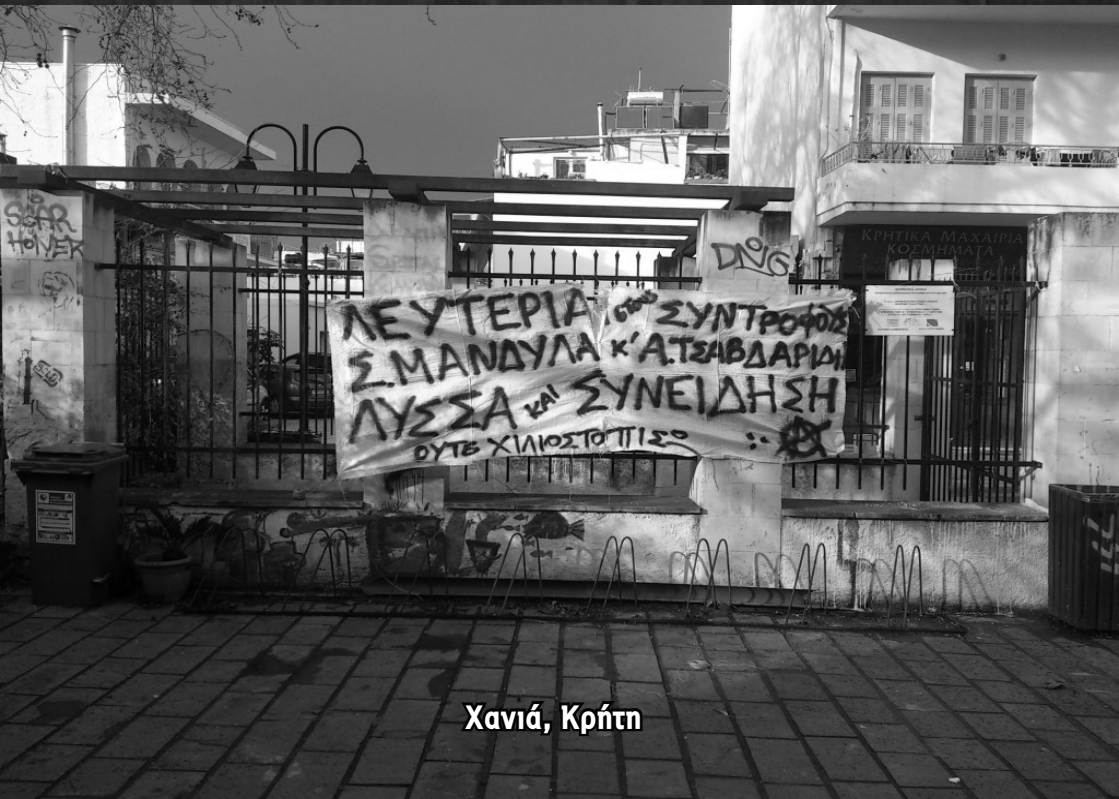

Χανιά, Κρήτη

Ηγουμενίτσα

Λάρισα

Βόλος, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Ηχητικά Αρχεία

Οι ηχογραφημένες εκδηλώσεις προέρχονται από τα ηχητικά αρχεία

του Αναρχικού Στεκιού Ναδίρ (Θεσσαλονίκη),

του αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού σταθμού
98FM – Ραδιοζώνες Ανατρεπτικής Έκφρασης (Αθήνα),

του Αναρχικού Στεκιού Utopia A.D. (Κομοτηνή) και

της Χαοτικής Ομάδας Κρούσης (Πάτρα).

Πηγές

Βασική πηγή πληροφόρησης ήταν το site **Inter Arma**.

** οι επιμέρους πηγές αναγράφονται στα σημεία όπου χρησιμοποιήθηκαν.*

Αναφορικά με το Σχέδιο «Φοίνικας» κυκλοφορούν, επίσης, η μπροσούρα:

"Σχέδιο «Φοίνικας», Μια Διεθνής Συνωμοσία της FAI/IRF",

από τις εκδόσεις **Μαύρη Διεθνής**.

Μαύρη Διεθνής: http://blackinternational.noblogs.org/

και η μπροσούρα

"Σχέδιο «Φοίνικας» – Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς / FAI"

από το πολωνικό site αντιπληροφόρησης **Grecja w Ogniu**
(Η Ελλάδα στις φλόγες)

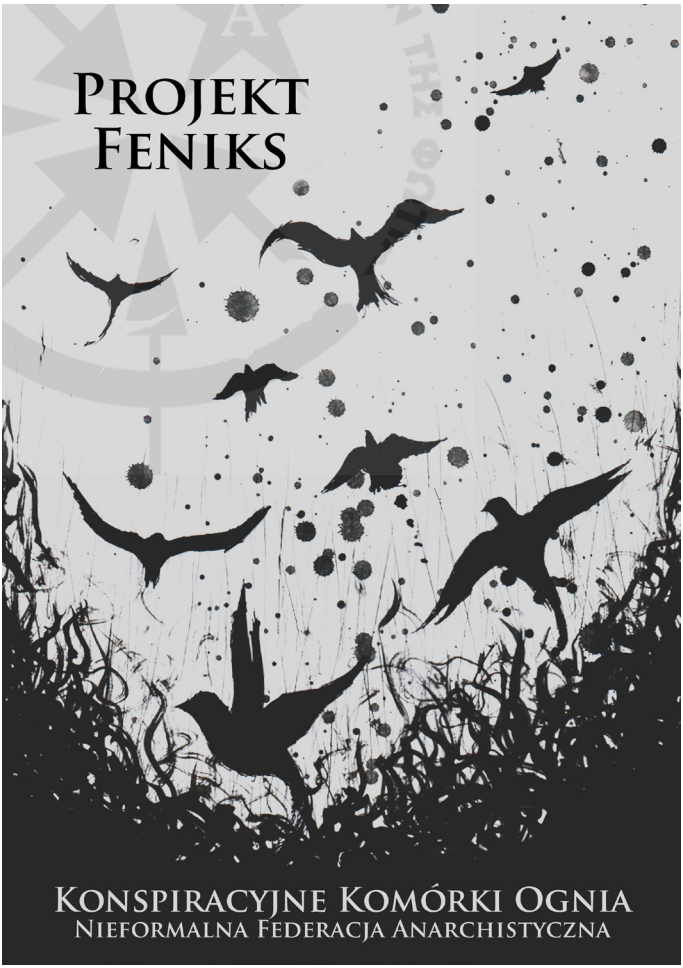

Grecja w Ogniu: http://grecjawogniu.info/

Να είστε περήφανοι για την δράση σας, γιατί είναι μέσα από την ανυπακοή και την εξέγερση που γεννιέται μια φωτεινή ακτίνα ανθρώπινης ομορφιάς!

Γειά σας, ω αναρχικοί της πράξης!

Γειά σας, ω αδέλφια!

Renzo Novatore

ΚΥΚΛΟΣ ΑΤΟΜΙΚΙΣΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αθήνα, 2014